Elle Kennedy

Autoare de bestsellere *New York Times*

REPUTAȚIA FETEI RELE

Roman

EPICLOVE

Elle Kennedy

REPUTAȚIA FETEI RELE

Elle Kennedy

REPUTAȚIA FETEI RELE

Avalon Bay #2

Traducere din limba engleză și note de
MĂDĂLINA MANGALAGIU

EPICLOVE
Editura Epica, București, 2023

Editor: Anca EFTIME

Redactor: Anca EFTIME
DTP: Simona BĂNICĂ

ISBN: 978-606-9713-58-7

București, 2023

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
KENNEDY, ELLE
Reputația fetei rele / Elle Kennedy ; trad. din lb. engleză și note de Mădălina Mangalagiu. - București : Epica, 2023
ISBN 978-606-9713-58-7

I. Mangalagiu, Mădălina (trad.)

821.111

1.

Genevieve

Dintre toţi oamenii care se află în casă acum, pe foarte puţini îi cunosc sau sunt rude de-ale mele. Sunt îmbrăcaţi în negru, se înghesuie în jurul unei mese cu gustări şi poartă discuţii stângace. Pe perete sunt atârnate poze cu mine de când eram bebeluş. Invitaţii, care mai de care, lovesc încet cu furculiţa vreo sticlă de Guinness sau vreun pahar de Jameson ca să ţină un discurs şi să povestească vreo întâmplare nepotrivită despre cum mama s-a plimbat odată fără sutien cu un jet ski în timpul paradei de bărci cu ocazia Zilei Independenţei. Asta, în timp ce tata pare stânjenit şi priveşte pe geam, iar eu şi cu fraţii mei ne prefacem că ştim deja poveştile astea vechi despre mama noastră, Laurie Christine West, femeia care iubea viaţa, distracţia şi care avea puterea să mute munţii din loc..., când, de fapt, noi nu o ştiam deloc cum era cu adevărat.

— Şi, cum vă ziceam, ne aflam în drum spre Florida. Eram într-o camionetă de îngheţată şi fumam iarbă, spune Cary, unul dintre verişorii mamei. Şi undeva dincolo de Savannah, auzim un sunet ciudat care venea din spatele...

Ţineam strâns o sticlă de apă, temându-mă de ce aş putea să fac cu mâinile dacă nu le aveam ocupate. Mi-am şi găsit când să fiu trează. Toţi cei cu care mă întâlnesc încearcă să-mi ofere ceva de băut, pentru că nu prea ştiau ce să-i spună fetei rămase fără mamă.

M-am tot gândit să mă duc în vechiul meu dormitor cu o sticlă de alcool, pe care s-o dau pe gât până se termină ziua. Dar încă regret că ultima dată n-am putut să mă abţin de la băutură.

Dar m-ar ajuta, cu siguranţă, să trec mai uşor prin chinul ăsta.

Strămătuşa Milly dă ture prin casă de zici că e un peştişor de aur într-un bol. De fiecare dată când trece pe lângă mine, se opreşte lângă fotoliu şi mă bate uşor pe umăr şi mă strânge de încheietură, spunându-mi că semăn ca mama.

Minunat!

— S-o oprească cineva, îmi şopteşte fratele meu mai mic, Billy. N-o să mai reziste mult cu gleznele alea micuţe.

E o scumpă, dar începe să mă sperie. Dacă mă strigă pe numele mamei, s-ar putea să-mi ies din fire.

— Îi spun lui Louis să închidă radioul, continuă verişorul Cary, din ce în ce mai entuziasmat de poveste, pentru că încerc să-mi dau seama exact de unde vine zgomotul ăla. Credeam că târam ceva sub maşină.

Când a fost diagnosticată cu cancer pancreatic, mama deja se chinuia de câteva luni. Din spusele tatei, o dureau întruna spatele și burta, iar ea credea că bătrânețea își spunea cuvântul. La o lună după, a murit. Dar toate informațiile astea mi-au fost necunoscute până săptămâna trecută, când am primit un telefon în plină zi de la Jay, fratele meu. Îmi spunea să vin acasă cât mai repede. Apoi am primit un alt telefon de la tata, în care îmi spunea că mama nu mai are mult de trăit.

Nu mi-a zis nimeni nimic. Pentru că mama nu voia ca eu să aflu că e pe moarte.

Ce aiurea!

— Kilometri întregi am tot mers cu hârâitul ăla. Dar vedeți voi, eram destul de fumați. Trebuie să înțelegeți. Ne-am întâlnit cu hipiotul ăsta ciudat în Myrtle Beach și ne-a dat niște canab...

Cineva tușește și mormăie ceva printre dinți.

— Hai să nu plictisim cu astfel de detalii, spune unchiul Eddie.

Verișorii noștri se privesc și își zâmbesc cu subînțeles.

— În fine, continuă Cary, liniștindu-i. Deci, am auzit sunetul ăsta. Tony era la volan, iar mama voastră, spune el, și arată spre noi, copiii ei, se foia în fața congelatorului și era cât pe ce să omoare un raton sau ceva de genul cu pipa pe care o ținea în mână.

Dar nu-mi stă mie capul acum la întâmplarea lui ridicolă. Mintea mi-e vraiște și gândul îmi zboară doar la maică-mea. A stat o lungă perioadă la pat, trăgând să moară. Ultima ei dorință a fost ca singura ei fată să afle în ultimul moment că

e bolnavă. Chiar și fraților mei li s-a interzis să îi fie aproape în ultimele ei zile de agonie. Mama a preferat, ca de obicei, să sufere în liniște și să-și țină copiii la distanță. Ai fi tentat să zici că a făcut-o ca să ne apere, dar eu cred că s-a gândit numai la ea. A vrut să evite toate momentele alea intime și emoționante pe care ideea de moarte le-ar fi trezit mai mult ca sigur, la fel cum le-a evitat, de altfel, toată viața ei.

În cele din urmă, a fost ușurată să aibă o scuză bună ca să nu se comporte ca o mamă.

— Niciunul dintre noi nu voia să deschidă congelatorul, iar cineva a început să urle la Tony să tragă pe dreapta, dar el se speriase pentru că văzuse o mașină de poliție în spatele nostru, și da, ne dădeam și noi seama că aveam droguri în mașină, deci...

Și o pot ierta pentru asta. S-a comportat ca atare până și-a dat ultima suflare. Nu a pretins niciodată că ar fi altcineva. Chiar de când eram copii, s-a făcut înțeleasă că nu îi păsa de noi, așa că nu prea am avut așteptări de la ea. Dar tata și cu frații mei ar fi trebuit să-mi spună de boala ei. Cum poți să ții un asemenea secret față de copilul tău, de sora ta? Chiar dacă locuiam la sute de kilometri depărtare. La naiba! Ar fi trebuit să-mi spună. Poate că voiam și eu să-i zic ceva. Dacă aș fi avut timp să mă și gândesc ce.

— Într-un final, Laurie îmi spune: deschidem ușa din spate, în timp ce tu deschizi congelatorul, Tony o să încetinească destul cât să dăm afară orice ar fi acolo.

Lumea începe să râdă.

— Așa că am numărat până la trei, am închis ochii și am deschis congelatorul, așteptându-mă să văd ceva cu blană

și cu gheare sărind spre mine. În schimb, văd un tip care doarme. Cine știe când a ajuns acolo. Probabil s-a urcat prin Myrtle Beach și a zis să tragă un pui de somn.

Nu așa mi-am imaginat întoarcerea mea în Avalon Bay. Nu credeam c-o să-mi găsesc casa plină de persoane îndoliate, de coroane de flori și de mesaje cu condoleanțe pe fiecare masă.

Am plecat de la înmormântare acum câteva ore, dar presupun că iei lucrurile astea cu tine. Zile întregi. Săptămâni chiar. Fără să știi exact când *e OK să zici că e de ajuns, te poți întoarce la viața ta, iar eu mă pot întoarce la a mea.* Și cum naiba scapi de o coroană de un metru în formă de inimă?

Cary își termină, în sfârșit, povestea, iar tata mă bate ușor pe umăr și îmi face semn spre hol, luându-mă deoparte. Cred că e a treia oară în toată viața lui când poartă costum, iar eu nu mă pot obișnui cu el așa. E doar unul dintre multele lucruri anormale. Să vin acasă și să nu prea mai recunosc locul, de parcă m-am trezit într-o altă realitate în care e totul diferit, dar nu, e doar puțin schimbată. Presupun că și eu m-am schimbat.

— Am vrut să te scot puțin de acolo, spune el, în timp ce ne îndepărtăm de atmosfera sumbră.

Se tot apucă de cravată și de gulerul cămășii. Ba le mai slăbește, ba le mai strânge și apoi iar le slăbește, de zici că se simte vinovat că tot umblă la ele.

— Uite, știu că nu e tocmai un moment oportun, dar trebuie să te întreb.

— Ce s-a întâmplat?

— Pai, voiam să știu dacă ai de gând să rămâi pe aici.

La dracu'.

— Nu știu, tată. Nu prea m-am gândit la asta. Nu mă așteptam să fiu încolțită chiar atât de repede. Mă gândeam că mai am și eu ceva timp, poate vreo câteva zile, să mă decid. Acum un an, am plecat din Avalon Bay cu un motiv întemeiat, și aș fi preferat să nu mă mai întorc, dar n-am avut de ales. Mi-am construit o viață în Charleston. Am un job, o locuință acolo. Colete de la Amazon care se strâng în fața ușii...

— Speram să mă poți ajuta cu afacerea. Mama ta se ocupa de toate treburile la birou, iar lucrurile s-au cam dus naibii de când...

Și apoi tace. Niciunul dintre noi nu știe cum să vorbească despre asta — despre ea. Indiferent din ce unghi încercăm să abordăm situația, totul pare greșit. Așa că rămânem tăcuți, dăm din cap și ne spunem unul altuia că *da, nici eu nu știu ce să zic și te înțeleg.*

— Ziceam că dacă nu te grăbești să pleci, poate ai vrea să dai o mână de ajutor și să pui la punct lucrurile pe-aici.

Mă așteptam să fie depresiv ceva vreme și să aibă nevoie de timp ca să facă față, să se obișnuiască fără ea. Poate chiar să plece la pescuit sau ceva. Dar să-mi ceară asta? E prea mult.

— Kellan sau Shane ce fac? Ei știu mai multe despre cum să conducă locul ăsta. Nu cred c-o să le placă să mă bag și eu.

Frații mei mai mari lucrează pentru tata de ani de zile. Pe lângă magazinul de bricolaj, mai au o afacere cu piatră destinată peisagiștilor și celor care vor decorațiuni interioare și exterioare. Încă de când eram copil, mama se ocupa de

treburile interne — comenzi, facturi, plăți — iar tata făcea munca manuală.

— Kellan e cel mai bun șef de echipă pe care îl am, și cu toate renovările astea de după uragan, nu-mi permit să-l scot de pe șantier. Iar Shane a condus tot anul trecut cu permisul expirat pentru că băiatul ăla nu-și verifică niciodată actele sau corespondența. Aș da faliment dacă l-aș lăsa pe el să facă treaba asta.

Are și el dreptate. Îmi iubesc frații, dar singura dată când părinții noștri l-au lăsat pe Shane să aibă grijă de noi, Jay și Billy s-au urcat pe acoperiș cu o cutie de petarde. După ce au început să arunce petardele cu praștia spre fiii vecinilor care se bălăceau în piscină, au venit pompierii. A fost amuzant să cresc cu doi frați mai mici și trei mai mari.

Totuși, n-o să devin înlocuitorul permanent al mamei.

— Cât timp ai nevoie de mine? spun eu și-mi mușc buza.

— Vreo lună, poate două.

Rahat.

Stau puțin să mă gândesc, apoi oftez și îi răspund:

— Cu o singură condiție. Ca în următoarele săptămâni să începi să cauți pe cineva să facă treaba asta de birou. Stau până găsești pe cineva potrivit, dar nu o să rămân aici pentru totdeauna. Ne-am înțeles?

Tata își trece brațul pe după gâtul meu și mă sărută pe tâmplă.

— Mulțumesc, micuțo! Chiar mă scoți din belele.

Nu pot să-l refuz, chiar dacă știu că o să mă ia naiba.

Poate că pare Ronan West un tip dificil, dar a fost mereu un tată bun. Am intrat de multe ori în belele, pentru că ne

lăsa destul de liberi, dar mereu ne-a salvat. Chiar și atunci când era nervos știam că-i pasă de noi.

— Adună-i pe frații tăi, te rog. Avem de discutat niște lucruri.

Mă bate ușor pe spate și simt că urmează să se întâmple ceva rău. Trecutul m-a învățat că întâlnirile de familie nu miros niciodată a bine. Aduc mai mult a răscoală. Asta mă sperie. Dacă nu întrebarea de mai devreme era vedeta serii, atunci ce urma?

Îmi trec o grămadă de lucruri prin cap, cum ar fi să încalc contractul de închiriere sau să dau apartamentul spre închiriere altora, sau să-mi dau demisia sau să-mi iau un an sabatic, iar tatăl meu încă mai are lucruri de cerut?

— Hei, cap-sec, adu-mi și mie încă o bere, spune Jay de pe canapeaua din sufragerie, lovindu-mă în tibie.

— Ia-ți singur, lingăule.

Deja a scăpat de sacou și de cravată, cămașa îi e desfăcută la primul nasture, iar mânecile îi sunt suflecate. Nici ceilalți nu se lasă mai prejos, din moment ce tot dau jos haine de pe ei de când ne-am întors de la cimitir.

— Ați văzut-o pe domnișoara Grace? Din școala generală?

Billy, care încă nu a împlinit vârsta legală pentru a bea, încearcă să-mi ofere o sticlă de buzunar, dar îl refuz. În schimb, o înșfacă Jay.

— A venit mai devreme cu Corey Doucette și și-a luat și câinele ăla mic și stupid cu ea.

— Doucette Mustață?

Zâmbesc și-mi aduc aminte de clasa a noua, când Corey și-a lăsat mustață și arăta ca un ucigaș în serie. Refuza, pur și

simplu, să și-o radă, până a ajuns să fie amenințat cu suspendarea. Îi speria până și pe profesori.

— Domnișoara Grace are câți, vreo 70 de ani?

— Cred că avea 70 de ani când îmi preda mie în clasa a opta, răspunde Shane, simțind un fior pe șira spinării.

— Păi și, și-o trag? spune Craig, înspăimântat. Ce prostie! Clasa lui a fost ultima la care a mai predat domnișoara Grace înainte să se pensioneze. Fratele meu mai mic tocmai a absolvit liceul.

— Haideți! le spun eu. Tata vrea să vorbească cu noi, în birou.

De îndată ce ne adunăm, tata începe iar să umble la cravată și la guler. Jay îi întinde sticluța de buzunar din inox, iar el, ușurat, ia o gură.

— N-am de gând s-o iau pe ocolite: vreau să scot casa la vânzare.

— Ce naiba? întreabă Kellan în numele tuturor, întrerupându-l pe tata din vorbit. Cum ți-a venit ideea asta?

— Am rămas în casă doar eu și cu Craig. Și cum el pleacă la colegiu în câteva luni, nu prea mai are sens să locuiesc în casa asta mare și goală. E timpul să iau ceva mai mic.

— Haide, tată. Unde mai doarme Shane când uită drumul spre casă? întreabă Billy.

— S-a întâmplat o singură dată, mârâie Shane, lovindu-l în braț.

— O singură dată, vezi să nu, îl împinge Billy. Dar atunci când ai dormit pe plajă pentru că nu-ți găseai mașina care era parcată la nici 50 de metri de tine?

— Vreți să încetați odată? Vă comportați ca niște idioți. Oamenii încă o plâng pe mama voastră.

Așa ne închide gura tuturor. Am cam uitat de asta. Se tot întâmplă să uităm, apoi să ne amintim din nou și să revenim la realitatea asta ciudată, în care nu ne simțim confortabil deloc.

— Cum spuneam, e o casă prea mare pentru o singură persoană. M-am hotărât deja, spune tata, într-un ton ferm. Dar înainte să o pot scoate la vânzare, trebuie s-o reparăm puțin. S-o facem să strălucească.

Îmi pare că totul se întâmplă mult prea repede, iar eu nu pot ține pasul. Abia de am reușit să accept ideea că mama era bolnavă de dinainte să moară. Acum trebuie să îmi mut toată viața înapoi acasă, doar ca să aflu că o să dispară și ea în curând. Trebuie brusc să mă adaptez la ceva nou, doar că nu mă mișc deloc, iar totul se învârte în jurul meu.

— N-are niciun sens să ne apucăm de treabă până când nu pleacă Craig, în toamnă, spune tata. Drept care, mai avem de așteptat. Dar am zis că la un moment dat, tot trebuia să aflați și voi.

Și așa, cu tot răul făcut, pleacă din birou. Ne lasă acolo să ne gândim la consecințele ideii lui, iar noi toți suntem uimiți și descumpăniți.

— La dracu'! spune Shane de zici i-ar fi picat cerul în cap. Aveți idee câtă iarbă și câte filme porno sunt ascunse în casa asta?

— Așa e. Deci, după ce adoarme tata, începem să scoatem dușumeaua, spune Billy, cu o mutră serioasă, bătând din palme.

În timp ce băieții se ceartă pe cine primește iarba pe care o s-o găsească, eu încă încerc să-mi trag sufletul. Cred că niciodată nu mi-a priit schimbarea. Încă încerc să mă adaptez la noua mea viață din alt oraș.

Îmi înăbuș un oftat și îi las acolo pe frații mei, ieșind pe hol, unde dau cu ochii de singura persoană de aici care poate nu s-a schimbat deloc.

Fostul meu iubit, Evan Hartley.

2.

Genevieve

Tipul ăsta are mare tupeu să vină aici. Ochii ăia întunecați, tulburători, care pândesc în cele mai îndepărtate unghere ale minții mele. Părul aproape negru, pe care încă pot să-l simt printre degete. E la fel de frumos ca în imaginile care mi s-au întipărit în minte. A trecut un an de când nu l-am văzut, și totuși, când îl zăresc, reacționez la fel. Intră într-o încăpere, iar corpul meu îi simte prezența înainte ca privirea să-l zărească. E ca o undă electrică pe care o simt pe piele.

E foarte enervant. Și mai enervant este că trupul meu are îndrăzneala să reacționeze tocmai acum, la înmormântarea mamei mele.

Evan stă lângă Cooper, fratele lui geamăn. Își rotește privirea prin cameră, până mă vede. Ăștia doi sunt identici, cu excepția faptului că, uneori, se piaptănă altfel. Cei mai mulți îi deosebesc doar după tatuaje. Cooper are antebrațele

tatuate, în timp ce Evan s-a tatuat doar pe spate. Dar eu îl recunosc pe Evan după ochi. Fie că strălucesc poznaș sau pâlpâie de bucurie, dorință, frustrare... Întotdeauna îmi dau seama dacă sunt privită de Evan.

Ochii ni se întâlnesc. Evan îmi face semn, dând scurt din cap.

Îl imit. Pulsul meu a luat-o la goană. Trei secunde mai târziu, ieșim împreună pe hol, unde nu ne poate vedea nimeni.

E ciudat cât de apropiați rămânem de unii oameni, chiar dacă trece mult timp fără să-i vedem. Îmi amintesc foarte clar cum eram noi doi împreună. Pășim prin casa asta de parcă am fi iar în liceu, când ne furișam la orice oră, sprijinindu-ne de pereți ca să nu ne pierdem echilibrul și râzând pe înfundate, fiindcă nu voiam să trezim toată casa.

— Bună! mă salută Evan și își întinde șovăitor brațele, iar eu mă îndrept spre el.

Ar fi foarte jenant să nu-l îmbrățișez.

Unde mai pui că știe foarte bine cum trebuie să se simtă o îmbrățișare.

Mă forțez să nu zăbovesc în brațele lui, să nu-i simt parfumul.

Corpul lui e cald și musculos. Îl cunosc la fel de bine de parcă ar fi al meu. Știu fiecare centimetru pe de rost.

Mă desprind repede de el.

— Da... Evident că am auzit și eu. Am vrut să-i aduc un ultim omagiu.

Evan pare sfios. Stă cu mâinile în buzunare și cu capul aplecat, privindu-mă pe sub genele lungi. Nici nu-mi pot imagina

câtă muncă de convingere a trebuit să depună Cooper, ca frate-său să vină aici.

— Mulțumesc!

Scoate o acadea albastră din buzunar.

— Ți-am adus asta.

De când am aflat că mama era bolnavă, n-am plâns deloc. Dar când accept acadeaua asta de la Evan, lăcrimez. Simt că nu mai pot să respir.

Și, dintr-odată, mă întorc în trecut, la primul schimb de acadele albastre dintre noi doi, la o altă înmormântare, pentru un alt părinte mort. S-a întâmplat după ce tatăl lui Evan, Walt, a murit într-un accident de mașină. S-a urcat beat la volan. Ăsta era felul de a fi al lui Walt Hartley: distructiv și imprudent. Din fericire, el a fost singura victimă. Și-a pierdut viața pe o șosea întunecată, când a pierdut controlul mașinii și s-a izbit de un copac.

Aveam doisprezece ani și nu știam ce trebuie să aduc la un priveghi.

Părinții mei au adus flori, dar Evan era doar un copil, ca și mine. Ce să fi făcut el cu florile alea? Tot ce știam era că prietenul meu cel mai bun — și totodată băiatul de care îmi plăcuse dintotdeauna — suferea foarte mult, iar eu aveam un singur dolar. Cel mai sofisticat lucru pe care mi-am permis să i-l cumpăr a fost o acadea.

Evan a plâns cât timp am stat lângă el, pe veranda din spate.

I-am pus acadeaua în mâinile tremurânde. Mi-a șoptit: „Mulțumesc, Gen!". Am rămas acolo în liniște, timp de o oră, uitându-ne la valurile care se spărgeau la mal.

— Pe bune!? murmur, strângând acadeaua în palmă. Prost mai ești!

În ciuda acestor cuvinte, amândoi știm cât de emoționată sunt.

Evan zâmbește și duce o mână la cravată, ca s-o îndrepte puțin.

Faptul că poartă costum prevestește numai belele.

— Ești norocos că eu te-am văzut prima pe-aici, îi zic, de îndată ce pot vorbi fără să mă înec de emoție. Nu cred că frații mei s-ar purta la fel de prietenos cu tine.

Cu un rânjet relaxat, ridică din umeri și spune:

— Kellan lovește ca o fată.

O replică în stilul lui Evan.

— O să-i transmit lui frate-miu c-ai zis asta.

Apar niște verișori de-ai mei și mi se pare că vor să vină încoace, să discute cu mine, așa că îl apuc pe Evan de guler și îl împing către ușa spălătoriei. Mă lipesc de ușă, încercând să mă fac nevăzută. Mă asigur că nu mai e altcineva prin preajmă.

— Nu mai vreau să port altă conversație despre cât de mult le aduc aminte altora de mama, oftez eu.

Evan își aranjează din nou cravata.

—Au impresia că te ajută cumva dacă îți zic chestii de-astea.

— Ei bine, nu mă ajută!

Toți vor să-mi spună ce femeie minunată a fost maică-mea și cât de importantă era familia pentru ea. E sinistru să aud cum alții vorbesc despre o femeie care nu seamănă deloc cu persoana pe care o știam eu.

— Cum te simți? întreabă Evan. Fii sinceră!

Drept răspuns, ridic din umeri. În ultimele zile, am auzit întrebarea asta de nenumărate ori, pusă în nenumărate forme. Și totuși, nici acum nu știu ce să răspund. Lumea nu vrea să audă ce-aș avea de zis.

— Nu știu ce simt. Poate că încă sunt în stare de șoc. Te aștepți ca lucrurile astea să se întâmple ori repede, ori după luni întregi. Dar moartea mamei a fost altfel. Am ajuns acasă și după o săptămână a murit.

— Înțeleg. Nici măcar n-ai avut destul timp să-ți vii în fire.

— De câteva zile încoace, sunt cu mintea aiurea. Încep să mă întreb dacă nu cumva e ceva în neregulă cu mine.

Mă privește încruntat.

— A murit maică-ta, Fred[1]. Nu e nimic în neregulă cu tine.

Chicotesc la auzul poreclei mele. A trecut atât de mult timp de când n-am mai auzit-o, că aproape uitasem de ea.

Adaug:

— Mă tot aștept să mă lovească realitatea dintr-o clipă-n alta, dar nu simt nimic.

— E greu să simți ceva pentru o persoană care n-a simțit nimic pentru tine. Chiar dacă e vorba de mama ta.

— Adevărat.

Evan mă înțelege. Întotdeauna m-a înțeles. Unul dintre lucrurile pe care le avem în comun este relația neobișnuită

[1] Apelativ pentru o persoană sexy, inteligentă și populară, dar care uneori face lucruri prostești sau dă dovadă de aroganță. (n. red.)

cu mamele noastre. Mă rog, nu c-ar fi fost vorba de vreo relație. Maică-sa nu a fost o prezență stabilă în viața lui — își făcea apariția în oraș de câteva ori pe an, ca să se îmbete sau ca să le ceară bani —, iar a mea era absentă mai degrabă la nivel emoțional. Era atât de rece și de indiferentă! Parcă nici n-a existat. Eram invidioasă pe florile din grădina noastră; măcar de ele avea grijă.

— Aproape că mă simt ușurată c-a murit.

Mi se pune un nod în gât.

— E nasol că spun asta, știu. Dar am impresia că acum nu mai e nevoie să mă străduiesc atât de mult. Fiindcă apoi nu o să mă mai simt ca dracu' atunci când îmi dau seama că maică-mea se poartă la fel ca înainte.

Toată viața am încercat să stabilesc o legătură emoțională cu ea, să-mi dau seama de ce maică-mea nu mă place. N-am primit niciodată un răspuns, dar poate că acum nu mai e nevoie să-mi pun întrebarea asta.

— Nu e nasol, mă contrazice Evan. Unii părinți sunt de rahat.

Nu e vina noastră că ei nu știu cum să ne iubească.

Dar pe Craig mama a știut cum să-l iubească. E fiul ei perfect, cu care s-a purtat ca o mamă adevărată. Parcă am fost crescuți de două persoane diferite. Băiatul ăsta e singurul om de aici care are ochii umflați de plâns.

— Pot să-ți mărturisesc ceva? mă întreabă Evan, cu un zâmbet care mă face să intru la bănuieli. Dar promite-mi că n-o să dai în mine!

— Nu pot să promit asta.

Chicotește și-și linge buzele. Un tic de-al lui care mă face să-mi pierd mințile, pentru că știu ce poate să facă cu gura aia.

— Mi-a fost dor de tine, îmi zice. Oare sunt nemernic pentru că mă bucur că a murit cineva, fiindcă așa am putut să te văd?

Îi dau una în umăr, iar el se preface că-l doare. Nu vorbește serios. Însă apreciez atitudinea lui caraghioasă, pentru că îmi permite să zâmbesc. Să respir.

Mă joc cu brățara de argint de la încheietura mea. Fără să-l privesc în ochi, îi răspund:

— Și mie mi-a fost dor de tine. Puțin.

— Puțin? mă tachinează el.

— Doar puțin.

— Da, da! Deci te-ai gândit la mine o dată sau de două ori pe zi, cât ai fost plecată?

— O dată, de două ori în total, mai bine zis.

Evan râde.

După ce am plecat din Avalon Bay, am petrecut luni bune încercând să nu mă mai gândesc la el, deși tânjeam după prezența lui. Refuzam să-mi aduc aminte de el când mă culcam, noaptea, sau când ieșeam serile în oraș. În cele din urmă, a început să-mi fie din ce în ce mai ușor. Aproape că reușisem să-l uit.

Aproape.

Și acum iată-l aici, de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic. Se simte aceeași energie între noi. E evident cum își înclină corpul spre mine, cum îi mângâi brațul mai mult decât ar fi necesar, cum mă doare să-l ating.

— Nu face asta! îi ordon, când îi văd expresia de pe chip.

Mă privește intens și mă simt ca și cum sunt prinsă într-o amintire care-mi face creierul varză.

— Ce să nu fac?

— Știi tu prea bine.

Un surâs apare pe buzele lui. Abia de-l vezi. Pentru că știe clar ce-mi face cu privirea aia.

— Arăți bine, Gen.

O face din nou. Îndrăzneala din ochii lui, aluziile pe care le face...

— Ți-a prins bine să evadezi de aici.

Nemernicul ăsta. Nu e drept. Îl urăsc, chiar dacă degetele mele ajung sub cămașa lui și îi ating pieptul.

Nu, ce urăsc eu, de fapt, e cât de ușor pot să cedez în fața lui.

— N-ar trebui să facem asta, șoptesc eu.

Suntem ascunși, dar încă vizibili pentru oricine, în cazul în care cineva își aruncă privirea în direcția noastră. Mâna lui Evan atinge tivul rochiei mele. Își bagă mâna pe sub material și își trece ușor vârfurile degetelor de-a lungul fundului meu.

— Nu, îmi șoptește el în ureche. N-ar trebui.

Dar bineînțeles c-o facem.

Ne strecurăm în baie și încuiem ușa în urma noastră.

Mă ridică pe măsuța de machiaj și simt că îmi pierd răsuflarea.

— E o idee foarte proastă, îi spun eu, în timp ce mă cuprinde de talie, iar eu mă sprijin de chiuvetă.

— Știu.

Apoi îmi acoperă gura cu a lui.

Ne sărutăm sălbatic și pasional. Dumnezeule, mi-a fost dor de el. Îmi lipseau buzele și limba lui lacomă. Tânjeam după cât de dezlănțuit și spontan e. Ne devorăm unul pe celălalt, poate un pic cam prea haotic, iar eu tot nu mă pot sătura de el.

Dorința e prea puternică pentru mine. Îi desfac nasturii cămășii și-mi trec unghiile pe pieptul lui până când durerea îl face să-mi prindă brațul la spate. E atât de excitat și sălbatic, poate chiar puțin nervos. Toate treburile neterminate între noi se rezolvă acum, de la sine. Închid ochii și mă pregătesc pentru el. Mă pierd în săruturile lui, în gustul lui pe buzele mele. Mă sărută și mai pasional, mai apăsat până când uit de mine.

Nu mai suport.

Mă eliberez din strânsura lui și îi desfac cureaua. Evan mă privește. Se uită la ochii și la buzele mele.

— Mi-era atât de dor să facem asta, șoptește el.

Și mie, dar nu găseam puterea să i-o zic.

Încep să respir și mai greu când își trece degetele între coapsele mele. Simt cum îmi tremură mâna când o strecor în boxerii lui și —

— E totul în regulă acolo?

Auzim o voce, apoi o bătaie în ușă. Toată familia mea e de partea cealaltă a peretelui.

Încremenesc.

— Totul în regulă, strigă Evan, ținându-și degetele foarte aproape de locul unde le voiam eu.

Mă dau jos de pe măsuța de machiaj și îi dau mâinile la o parte de pe mine. Îmi scot și eu mâna din boxerii lui. Deja

mă urăsc pentru ce am făcut, și nici măcar n-am apucat să ating podeaua. Nici zece minute nu-mi ia să stau cu el în aceeași cameră și-mi pierd total controlul.

Pentru numele lui Dumnezeu, aproape că am făcut sex cu Evan Hartley la înmormântarea mamei mele. Dacă nu ne întrerupea nimeni, s-ar fi întâmplat chiar acum, chiar aici, în baia asta. Am ajuns de cea mai joasă speță.

Rahat!

Am petrecut ultimul an încercând să funcționez ca un adult normal. Să nu cedez fiecărui instinct distructiv care-mi apare în minte, să învăț să mă abțin dracu'lui. Și apoi vine Evan Hartley și-și linge buzele, iar eu sunt gata pentru el.

Pe bune, Gen?

Îmi aranjez părul în oglindă și-l văd cum mă privește. Cred că vrea să mă întrebe ceva.

Într-un final, îl aud:

— Ești bine?

— Nu pot să cred că aproape am..., mormăi eu, rușinată.

Îmi îndrept spatele, apoi încep să mă apăr. Ridic bărbia și zic:

— Ca să fie clar, nu o să facem un obicei din asta.

Uitându-mă la el în oglindă, ochii ni se întâlnesc.

— Nu înțeleg. Ce vrei să zici?

— Zic că trebuie să mai rămân prin oraș să-l ajut pe tata, iar cât sunt aici, nu o să ne mai vedem.

— Serios?

Când mă vede așa hotărâtă, se uită urât la mine.

— Ce mama naibii, Gen? Îți bagi limba în gura mea și apoi îmi spui să mă car? Cam nasol din partea ta.

Mă întorc cu fața spre el și ridic din umeri, prefăcându-mă indiferentă. Vrea să mă cert cu el pentru că știe că sunt multe între noi, și cu cât mă întărâtă mai rău, cu atât are șanse mai mari să-i cedez. Dar nu mai am de gând să-i cânt în strună, nu și de data asta. Ce s-a întâmplat acum a fost o eroare de judecată. Demență temporară. Sunt mai bine acum. Mai calmă. Mi-am făcut damblaua.

— Știi foarte bine că nu putem sta departe unul de celălalt, îmi spune el, devenind din ce în ce mai frustrat. Am mai încercat să facem asta. Nu ne-a ieșit.

Are dreptate. Am tot fost împreună și ne-am tot despărțit din clasa a noua până când m-am mutat eu în alt oraș. O relație constantă de du-te vino, plină de certuri, dar și de momente de iubire. Uneori eu sunt chibritul, alteori focul.

Până la urmă, mi-am dat seama totuși că singurul mod prin care poți câștiga e să nu joci deloc.

Descui ușa și mă opresc, privindu-l peste umăr.

— Există un început pentru toate.

3.

Evan

Asta primesc pentru că încerc să fiu un tip de treabă. Avea nevoie să uite de probleme — și am fost de acord cu asta. N-am de ce să am remușcări că am sărutat-o pe Genevieve. Dar ar fi putut să reacționeze altfel. Să zică și ea *hai ne întâlnim să bem ceva, să mai vorbim*. Să mă lase așa cu ochii în soare a fost nasol chiar și pentru ea.

Gen a fost mereu o tipă dificilă, mai aspră. Ăsta a fost unul dintre lucrurile care m-au atras la ea. Dar niciodată nu m-a privit cu atâta dezinteres, ca și cum nu însemn nimic pentru ea.

A fost brutală.

În timp ce părăsim casa familiei West și ne îndreptăm spre camioneta lui Cooper, el se uită la mine, suspectând ceva. În afara înfățișării, suntem doi oameni complet diferiți. Dacă nu eram frați, probabil că nici n-am fi fost prieteni. Dar

suntem frați — ba chiar mai rău, suntem gemeni — ceea ce înseamnă că ne citim gândurile unul altuia la cea mai scurtă privire.

— Cred că glumești, spune el.

Oftează și se uită la mine critic. În ultima vreme mă bate la cap cu orice chestie pe care o fac.

— Las-o baltă!

Pe bune, chiar n-am chef să-l aud.

Se îndepărtează de bordură și o ia pe lângă șirul lung de mașini parcate pe stradă.

— Incredibil! Te-ai combinat cu ea!

Se uită dezamăgit la mine, iar eu aleg să-l ignor.

— Dumnezeule, ai lipsit zece minute. Și ce-ai făcut? „Îmi pare foarte rău pentru mama ta, acum i-a penisul meu…?!"

— Nu te mai băga unde nu e treaba ta, Coop!

Așa cum o spune el, sună cam nasol.

Cam?

Bine. În regulă. Poate că nu era o idee foarte bună să facem sex la înmormântarea mamei ei, dar… rahat, mi-a fost dor de ea! Am simțit-o ca pe-o lovitură s-o văd din nou pe Gen, după ce am stat despărțiți un an. Eram disperat s-o ating și s-o sărut.

Poate că asta mă face un ticălos care nu poate să se abțină, dar aia e.

— Cred că te-ai băgat tu destul cât pentru amândoi.

Scrâșnesc din dinți și mă forțez să mă uit pe geam. Treaba cu Cooper e că atunci când a murit tatăl nostru, iar apoi mama ne-a abandonat de mici copii, i-a intrat cumva în cap că vreau să-mi fie și tată, și mamă. Un țâfnos care mă bătea

la cap întruna și care era întotdeauna dezamăgit de mine. După ce s-a așezat la casa lui, cu Mackenzie, lucrurile au stat mai bine, dar pentru puțin timp. Ea a reușit să-i scoată bățul din fund. Dar se pare că, acum că e în sfârșit într-o relație stabilă, a început din nou să creadă că e în regulă să mă judece.

— Nu s-a întâmplat așa, îi spun eu, pentru că îl simt cum fierbe de nervi. Unii oameni plâng atunci când sunt în doliu. Ei nu îi stă în fire să facă asta.

El scutură din cap, mișcându-și mâinile pe volan, în timp ce își scrâșnește dinții, de zici că eu n-aș fi în stare să știu ce gândește.

— Frate, vezi să nu faci vreun atac cerebral. Spune odată ce ai de zis.

— Abia de a ajuns în oraș de o săptămână și deja te-ai aruncat pe ea. Ți-am spus că nu e o idee bună să mergem la ei acasă.

Nu i-aș da niciodată satisfacția asta fratelui meu, dar are dreptate.

Apare Genevieve și, dintr-odată, zici că-mi pierd mințile. Mereu a fost așa. Suntem două substanțe chimice inofensive care, atunci când sunt amestecate, devin o combinație explozivă, și care e în stare să distrugă totul în jur.

— Te comporți de zici că am jefuit un magazin de băuturi alcoolice. Calmează-te, ne-am sărutat doar.

Cooper își arată dezamăgirea, spunându-mi:

— Azi vă sărutați. Mâine cine știe ce mai faceți.

Și ce-i cu asta? Nu facem rău nimănui.

— Frate, ce treabă ai tu? mă încrunt eu la el.

El și cu Genevieve se înțelegeau bine, ba chiar erau prieteni. Înțeleg că poate n-o mai place după cum a ales să părăsească orașul, dar nu e ca și cum i-a făcut lui ceva. Și oricum, a trecut un an. Dacă eu nu fac mare tam-tam, el de ce s-a pornit tocmai acum?

La un semafor roșu, îmi întâlnește privirea.

— Uite, ești fratele meu și te iubesc, dar o iei razna când apare ea în peisaj. În ultimele luni, chiar te-ai pus pe drumul cel bun. Nu arunca totul la gunoi pentru o tipă care se comportă tot timpul ca un dezastru.

Modul în care îmi vorbește — disprețul din vocea lui, tonul superior — mă deranjează maxim. Când vrea, Cooper poate să fie un adevărat nemernic.

— Nu suntem împreună, bine? Nu mai dramatiza atât.

Parcăm în fața casei cu două etaje de pe plajă, în stilul unei cabane, care e în familia noastră de trei generații. Mai avea puțin și se dărâma până să ne apucăm să o renovăm. Am folosit mai toate economiile noastre și ne-a luat destul de mult timp, dar începe să capete formă.

— Da, continuă tu să te minți așa.

Cooper oprește motorul mașinii și oftează exasperat:

— Mereu se întâmplă la fel: dispare când are ea chef, se întoarce brusc și ești preș în fața ei. Așa-s femeile, nu? spune el și se dă jos din mașină, trântind portiera.

Da, păi, nu meritam asta.

Dintre noi doi, Cooper i-a purtat pică mamei cel mai mult. Ba mai mult, nu-i convenea că eu nu simțeam nevoia s-o urăsc atât de mult cât o ura el. Dar la ultima întâlnire cu ea, am fost de partea lui. I-am spus că nu mai e binevenită

pe la noi, nu după ce i-a făcut fratelui meu. Shelley Hartley a întrecut măsura pentru ultima dată.

Dar cred că nu a fost de ajuns să-i țin partea ca să mă lase în pace. Toată lumea e cu fundul în sus azi.

Mai târziu, la cină, Cooper tot nu a lăsat-o moartă. Nu-i stă în fire.

Devine al naibii de enervant. Încerc să mănânc nenorocitele astea de spaghete, iar nemernicul ăsta încă aruncă vorbe acide spre mine, în timp ce-i povestește lui Mackenzie, care s-a mutat la noi de câteva luni, despre cum practic mi-am tras-o cu fosta pe proaspătul mormânt al maică-sii.

— Evan îmi spune că lipsește puțin, apoi mă lasă singur în casa aia cu tatăl și cu cei cinci frați ai ei, care cred că din vina lui a plecat ea din oraș acu' un an, mormăie Cooper, înfingându-și furculița în chiftea. După care ei mă întreabă unde s-a dus frate-miu. În timpul ăsta, el e cu fetița domnului West în baie, o apleacă peste cadă sau mai știu eu ce mai fac.

— Ne-am sărutat doar, îi spun eu, exasperat.

— Coop, haide, gata, spune Mac, făcând o grimasă și ținând furculița cu paste în aer. Încerc să mănânc.

— Da, ai și tu puțin respect, îl cert eu.

Când nu sunt atenți, îi dau o bucată de chiftea lui Daisy, cățelușa golden retriver care stă la picioarele mele. Cooper și Mac au salvat-o de pe dig anul trecut, și acum e cu jumate mai mare decât atunci. La început, nu mi-a convenit să am grijă de creatura asta pe care ne-a lăsat-o iubita lui Cooper, dar apoi, într-o noapte, s-a cuibărit la picioarele mele și a dormit acolo, iar eu m-am îndrăgostit pe loc de ea. De atunci, Daisy

mă are la lăbuța mică. E singura fată în care am încredere că n-o să mă părăsească. Din fericire, Coop și cu Mac și-au rezolvat problemele, au rămas împreună, așa că n-a trebuit să mă lupt care sau cine dintre noi va avea grijă de ea.

E amuzant cum e viața uneori. Anul trecut, Cooper și cu mine am pus la cale un plan răutăcios prin care să sabotăm relația lui Mac cu iubitul ei de atunci. În apărarea noastră, tipul era un idiot. Apoi a trebuit Cooper să strice toată distracția și să se îndrăgostească de fata bogată de la facultate. Nu puteam s-o suport la început, dar se pare că aveam o părere greșită despre Mackenzie Cabot. Măcar am fost destul de bărbat încât să recunosc că am judecat-o greșit. Cooper, în schimb, nu se poate abține când vine vorba de Gen. Tipic lui.

— Deci ce s-a întâmplat cu adevărat între voi doi? întreabă Mac, cu ochii ei curioși.

Ce s-a întâmplat cu adevărat? Nici măcar nu știu de unde să încep. Genevieve și cu mine avem un trecut împreună. Am avut și momente bune, și momente rele. Lucrurile mereu au fost complicate între noi doi.

— Am început să fim împreună în clasa a noua. Era cea mai bună prietenă a mea. Mereu râdeam împreună și făceam tot felul de chestii.

Îmi aduc aminte brusc de noi, când ne plimbam cu bicicletele murdare la două dimineața, cu o sticlă de tequila la bord. Când făceam surf prin valurile ce anunțau venirea uraganului, apoi înfruntam vijelia de pe bancheta din spatele Jeep-ului fratelui ei. Gen și cu mine ne testam limitele constant, dând chiar nas în nas cu moartea, ieșind totuși teferi după fiecare aventură. Niciunul dintre noi nu era matur în

relația asta, așa că niciodată n-am găsit motive să ne oprim. Alergam mereu după adrenalină.

Și Gen era plină de adrenalină. Neînfricată și vitează. Știa bine de ce este capabilă și nu dădea doi bani pe ce ziceau ceilalți. Mă înnebunea cu zile. Mi-am zdrelit pumnul de vreo câteva ori, pocnind nemernici care se luau de ea prin baruri. Da, poate că eram posesiv, dar nu mai mult decât ea. Ar fi fost în stare să bage mâna în părul unei tipe și s-o târască afară din bar dacă se uita la mine. Toate astea aveau legătură cu relația noastră de du-te-vino — să fim geloși, să ne certăm, să-l facem pe celălalt gelos. Nu era chiar în regulă, dar așa funcționam noi. Ea era a mea și eu eram al ei. Și eram dependenți de sexul de împăcare.

Și momentele noastre de liniște dădeau dependență. Spre exemplu, când stăteam întinși pe plaja, pe o pătură, în locul nostru favorit din golf, cu capul ei pe pieptul meu, și cu brațul meu în jurul ei, uitându-ne la stele. Șoptindu-ne cele mai întunecate secrete, știind că nu ne vom judeca unul pe celălalt. Nepunându-l pe Cooper la socoteală, ea e singura persoană care m-a văzut vreodată plângând.

— Ne certam și ne împăcam de o grămadă de ori, recunosc eu. Dar așa eram noi. Iar apoi, anul trecut, a dispărut pur și simplu. S-a urcat în mașină și a părăsit orașul și n-a anunțat pe nimeni.

Mă doare sufletul când îmi aduc aminte de asta. La început, am crezut că-și bate joc de mine. Că a plecat cu prietenele ei și doar voia să mă sperie, să conduc până în Florida ca să o găsesc, apoi să ne certăm puțin și să ne-o tragem. Asta până când fetele mi-au jurat că nu știau nimic de ea.

— Am aflat mai târziu că s-a stabilit în Charleston și a luat-o de la capăt acolo. Uite așa, pur și simplu, spun eu, înghițind gustul amar din gură.

Mac mă privește preț de câteva momente. Ne-am apropiat destul de mult de când s-a mutat aici, așa că știu că încearcă să găsească un mod frumos de a-mi spune că sunt un dezastru. Nu e ca și cum n-aș ști asta deja.

— Haide, prințesă. Zi ce ai de zis.

Lasă furculița din mână și împinge farfuria la o parte din fața ei.

— Îmi pare o relație toxică. Poate că e mai bine că Gen a hotărât să încheie relația definitiv. Mă gândesc că o să fie mai bine pentru tine dacă stați departe unul de celălalt.

Îl văd pe Cooper cum își îndreaptă privirea spre mine, pentru că nu există nimic care să-i dea satisfacție mai mare decât să știe că are dreptate.

— Și eu i-am spus același lucru lui Cooper despre tine, îi reamintesc eu. Și acum uite cât de departe ați ajuns.

— Pentru numele lui Dumnezeu!

Fratele meu trântește tacâmul în farfurie și aud cum scaunul zgârie parchetul.

— Nu poți face astfel de comparații! Nu ești nici măcar pe aproape! Genevieve e o epavă. Cel mai bun lucru pe care ți l-a făcut a fost să nu-ți mai răspundă la telefon. Las-o baltă, omule! Nu s-a întors pentru tine.

— Da, sunt sigur că te distrezi maxim să mă vezi așa, spun eu, și mă șterg cu un șervețel, apoi îl arunc pe masă. Așa te răzbuni tu pe mine, nu?

Oftează, frecându-și ochii. Se comportă ca și cum aș fi un câine care refuză să fie dresat. Al naibii nemernic cu aere.

— Încerc doar să am grijă de tine. Gândești doar cu ce ai în chiloți și nici nu vezi unde va duce toată povestea asta. Adică în același punct în care ajungeți mereu.

— Știi, spun eu și mă ridic de pe scaun, poate că ar fi timpul să mai lași obsesiile. Genevieve nu e Shelley. Încetează să mă mai pedepsești pentru că ești supărat că mămica te-a părăsit.

Regret cuvintele astea chiar de când mi-au ieșit pe gură, dar nu mai privesc în urmă. Daisy iese după mine pe ușa din spate, în drum spre plajă. Adevărul e că nimeni nu știe mai bine decât mine toate căcaturile prin care am trecut cu ea. Cum nu putem să fugim unul de celălalt. Dar așa stă treaba. Iar acum că s-a întors, nu pot s-o ignor.

Relația asta dintre noi, atracția asta, nu mă ajută deloc să uit de ea, dimpotrivă.

4.

Genevieve

Deja regret decizia luată mai devreme. Prima mea zi la birou e mai nasoală decât mi-am imaginat. Teancuri de facturi de săptămâni bune sau poate chiar luni zac pe un birou, împrăștiate. Într-o tăviță sunt scrisori nedeschise și fără ca cineva să fi verificat de unde au venit. Pe dulapul de lângă birou văd o cană cu zaț de cafea uscat în ea. În gunoi sunt pliculețe de zahăr desfăcute, o delicatesă pentru furnici.

Iar Shane nu mă ajută deloc.

În timp ce stau la computer, încercând să descos sistemul de denumire al fișierelor făcut de mama, ca să pot găsi un fel de evidență de facturi plătite și restante, fratele meu mai mare e afundat în TikTok-uri.

— Hei, cap-sec! spun eu, pocnind din degete. Sunt cinci facturi aici cu numele tău pe ele. Sunt plătite sau sunt în așteptare?

Nici nu se obosește să-și ridice privirea din telefon.

— De unde să știu eu?

— Pentru că au legătură cu șantierele tale. Nu sunt treaba mea.

Shane nu mă vede cum îmi mișc mâinile în aer ca și cum l-aș strânge de gât. Idiotul!

— Sunt trei e-mail-uri de la Jerry, zice ceva despre terasa restaurantului său. Trebuie să-l suni și să stabiliți o programare, ca să estimezi un preț.

— Am chestii de făcut.

Îmi răspunde abia mormăind cuvintele, din moment ce încă e atent la ecranul din mâna lui. Zici că are cinci ani.

Folosindu-mă de un elastic, arunc spre el o agrafă de birou. Îl nimeresc fix în frunte.

— Rahat, Gen! Ce dracu' faci? spune el, pentru că asta i-a atras atenția.

— Asta fac, zic eu și împing facturile spre marginea biroului și scriu numărul de telefon al lui Jerry. Din moment ce ai deja telefonul în mână, sună-l.

Complet dezgustat de tonul meu, îmi rânjește:

— Realizezi că practic ești secretara tatei, nu?

Shane îmi testează dragostea mea pentru el și dorința de a-l lăsa să trăiască. Mai am încă patru frați acasă. Nu e ca și cum chiar mi-ar lipsi unul.

— Nu ai dreptul să faci pe șefa cu mine, se plânge el.

— Tata m-a desemnat șef de birou până când găsește pe altcineva. Poți să mă consideri Dumnezeu de acum încolo. Obișnuiește-te cu asta!

Mă ridic de la birou, îi pun facturile în mână, îl împing afară din încăpere, apoi trântesc ușa în urma lui.

Știam eu că așa se va întâmpla. Am fost șase copii acasă, fiecare dintre noi voiam să fim șefi. Fiecare dintre noi voia să fie independent și nu ezitam să le facem greutăți fraților mai mari, în încercarea de a-i domina. Și acum e la fel, de fapt, mai rău. Eu, copilul mijlociu, am împlinit 22 de ani și am dreptul să le zic fraților mei mai mari ce să facă. Totuși, tata avea dreptate — locul ăsta e vraiște. Dacă nu mă ocup de afacerea asta cât mai repede, o să dea faliment foarte curând.

Mai târziu, după muncă, mă întâlnesc cu fratele meu, Billy, ca să bem ceva la Ronda's, locul perfect pentru *swingeri* pensionari care-și petrec zilele străbătând Avalon Bay în sus și-n jos în mașinuțele lor de golf și câștigând bani la poker în văzul tuturor. În mai, cum cresc gradele în termometru, aici revine și mulțimea de turiști și de bogătani care blochează faleza. Drept urmare, noi ceilalți trebuie să găsim alte locuri în care să ne petrecem timpul.

În timp ce Billy îi zâmbește barmanului cu mutră împietrită și îi cere o bere — nimeni din orașul ăsta nu-ți verifică buletinul — eu îmi comand o cafea. Mori de cald afară chiar și la apus, iar hainele mele se lipesc de piele, dar pot să beau o ceașcă fierbinte de cafea decofeinizată fără probleme. Așa știi că ești din sud.

— Te-am văzut pe tine și pe Jay cum cărați în casă niște cutii aseară, spune Billy. Alea au fost toate?

— Da, de fapt mi-am lăsat lucrurile într-o boxă acasă, în Charleston. Nu prea are sens să-mi aduc mobila aici doar ca s-o mut înapoi în câteva luni.

— Deci tot vrei să pleci de-aici?

—Și va trebui să-mi găsesc altă locuință, zic eu și aprob din cap.

Proprietarul a fost un cretin când i-am zis că plec din chirie cu câteva luni mai devreme, așa că o să continui să-l plătesc cât stau aici, la tata. Nu a fost mai plăcut nici când am plecat de la job. Șeful meu de la agenția imobiliară aproape că mi-a râs în față când i-am zis că vreau să-mi iau concediu atâta timp. Sper ca tata să mă plătească bine. O fi el îndoliat, dar eu nu lucrez pe gratis.

— Ghici cine a intrat alaltăieri în magazinul de bricolaj, spune Billy, și-mi aruncă o privire care-mi lasă de înțeles că ar trebui să mă pregătesc să aflu răspunsul. Adjunctul Cap-Pătrat, care a venit să mă sâcâie în legătură cu panoul nostru publicitar de pe trotuar. Zicea ceva de ordonanțe orășenești și blocarea traficului pietonal.

Îmi înfig unghiile în tejgheaua decolorată a barului. Chiar și după un an, să aud de adjunctul Rusty Randall mă face să fierb de nervi.

— Chestia aia e acolo de vreo 20 de ani, cel puțin, spune Billy.

E, cu siguranță, acolo de când mă știu. E un element esențial pe trotuarul ăla, e panoul nostru din lemn, cu un meșter desenat care anunță: *DA, AM DESCHIS*, și care ține în mână o unealtă pentru țevi. Pe cealaltă parte e o tablă pe care scriem promoțiile săptămânale sau noile produse primite. Când eram mică și îmi plăcea să vin cu tata la muncă, obișnuia să țipe la mine să nu desenez pe ea. Țin minte cum îmi ștergeam în grabă opera de artă și începeam să o refac pe

beton, încercând din răsputeri să îi fac pe ceilalți să nu calce pe capodoperele mele. Mai aveam puțin și mușcam gleznele turiștilor care călcau pe galeria mea de pe trotuar.

— Nenea nu m-a lăsat până nu am adus panoul înăuntru, mormăie Billy. M-a așteptat 15 minute cât m-am prefăcut eu că ajut niște clienți, apoi m-am tocmit cu el pe tema prostiilor ălora de reguli. Eram pe cale să-l sun pe tata să-i bage mințile în cap, dar și-a scos cătușele de zici că voia să mă aresteze, așa că am zis c-o dau naibii de treabă. Am așteptat câteva minute după ce a plecat și am pus panoul la loc.

— Cretinul, zic eu și sorb din cafea. Știi că asta îl excită pe el.

— Mă mir că nu te-a urmărit până în oraș. Mă cam așteptam să te trezești cu el în fața casei în miez de noapte.

Nu m-ar fi surprins s-o facă. Acum aproximativ un an, adjunctul Randall a fost ca un semn de avertizare. În noaptea aia am atins cel mai josnic punct. Atunci mi-am dat seama că nu pot continua să trăiesc așa, să beau prea mult, să petrec în fiecare seară, să las demonii să pună stăpânire pe mine. A trebuit să fac ceva în privința asta — să-mi recuperez viața — înainte să fie prea târziu. Așa că mi-am făcut un plan, iar câteva luni mai târziu, am împachetat tot ce aveam nevoie și am plecat spre Charleston. Billy a fost singura persoană căreia i-am povestit de noaptea aia cu Rusty. Chiar dacă e cu doi ani mai mic decât mine, a fost întotdeauna cel mai apropiat confident al meu.

— Încă mă gândesc la ea, îi spun fratelui meu.

După atâta timp, încă fierbe vinovăția în mine când îmi aduc aminte de la Kayla și de copiii ei. Am auzit acu' ceva timp că l-a părăsit pe Rusty și a luat copiii cu ea.

— Cred că ar trebui s-o caut să-i cer scuze.

Deși ideea de a o înfrunta și de a vedea reacția ei e suficientă ca să-mi dea un atac de panică. În noaptea aia am simțit frica pentru prima dată. A fost o vreme când nu mă temeam de nimic. Ce îi făcea pe alții să tremure pe mine nu mă impresiona. Acum, îmi aduc aminte de zilele mele mai sălbatice și mă cuprinde rușinea. Nu cu mult timp în urmă, am mai trăit chestia asta.

— Fă ce vrei tu, spune Billy, luând o gura mare de bere, vrând să schimbe subiectul. Dar nu ai de ce să-i ceri iertare. Tipul e un ticălos. E norocos că nu l-am găsit pe vreo stradă întunecată.

L-am pus pe Billy să jure că n-o să spună nimic niciodată. Altfel, cu siguranță s-ar fi dus să le spună tatei și fraților noștri. Mă bucur că nu a șoptit o vorbă. Nu avea niciun sens să ajungă la închisoare pentru c-au bătut un polițist de i-a sunat apa în cap. Randall ar fi câștigat.

— La un moment dat, tot o să dau ochii cu el, spun eu, mai mult pentru mine.

— Păi, dacă ai de gând să pleci iar din oraș, încă mai am vreo 80 de dolari ascunși în cadrul patului meu vechi de acasă de la tata.

Billy îmi zâmbește, și asta mă calmează. Se pricepe.

În timp ce plătim consumația, primesc un mesaj de la prietena mea cea mai bună, Heidi.

Heidi: *Foc de tabără pe plajă diseară.*
Eu: *Unde?*
Heidi: *Tot acolo.*

Adică acasă la Cooper și la Evan. Locul ăla e ca un teren minat, plin de sentimente.

Eu: *Nu cred că e o idee prea bună să vin.*
Heidi: *Ei, haide! Bei câteva pahare și te cari apoi.*
Heidi: *Nu mă face să vin după tine.*
Heidi: *Ne vedem acolo.*
Eu: *Bine. Bitch.*

Înăbuș un oftat, în timp ce creierul meu obosit încearcă să evite o altă capcană. Stabilindu-mă înapoi în oraș, am fost încântată să reiau legătura cu vechii mei prieteni și să petrec mai mult timp cu alții pe aici, dar încercarea de a-l evita pe Evan face treaba asta mai complicată. Nu prea reușesc să-l evit în orașul ăsta mic. Și nu-mi doresc să fac din vara asta un test de loialitate și să-i pun pe prietenii noștri să aleagă între noi. Nu-i cinstit. Chiar dacă știu că nu e o idee bună să-l primesc înapoi pe Evan, nu am intenția să-l rănesc. Asta e pedeapsa mea, nu a lui.

5.

Evan

După lăsarea întunericului apar toți ciudații. Lumina argintie a lunii pline ne trădează ceea ce suntem de fapt, în dorința de a rămâne anonimi. E semn că Avalon Bay a devenit sălbatic, plin de inhibiții și răutate, toată lumea excitată și dornică de distracție. Orice motiv e binevenit pentru o petrecere.

Pe plajă, zeci de prieteni de-ai noștri, și chiar mai mulți prieteni ai prietenilor, stau în jurul unui foc de tabără. Casa noastră e chiar dincolo de dune și de gazonul cu iarbă și copaci, conturul ei văzându-se doar în luminile portocalii ale verandei. Ne simțim bine, bem câteva beri, fumăm niște iarbă. Unii cântă la chitară piese la cerere, alții se joacă cu *frisbee*-ul. Se pare că fac orice le-ar garanta o partidă de sex.

— Băi, deci, clona aia era criță, le zice Jordy, un vechi prieten de-al nostru din liceu, celor aflați în jurul focului.

Stă pe un buștean și-și face un *joint*. Tipul ăsta poate să le ruleze și cu ochii închiși și tot ar fi cele mai strânse și perfecte *joint*-uri văzute vreodată.

Tot el continuă:

— Se împiedică și cade pe masa noastră. Poc, direct în noi. Și îmi tot zice Parker.

Râdem la auzul numelui, pentru că e așa tipic clone-lor. Bogătanii ăștia la cămașă care merg ca niște panseluțe la Universitatea Garnet sunt foarte predictibili. Se îmbată repede și apoi toată lumea trebuie să-i suporte.

— A început omul să bolborosească ceva și se ținea de masă ca nu cumva să se împrăștie pe jos. N-avem nicio idee ce dracu' zicea acolo de 20 de minute deja. Apoi, dintr-o dată, se trezește să ne invite la *afterparty*, la el acasă.

— Nu vorbești serios, spune Mackenzie, cu groază în voce și cu ochii mari. Spune-mi că nu v-ați dus la el acasă.

Reușește să-l binedispună pe Cooper în seara asta. Stă în poala lui, cu sânii fix sub ochii lui. Îl ține ocupat, și asta mă liniștește. Începusem să mă satur de crizele lui.

Jordy ridică din umeri, apoi adaugă:

— Păi, a insistat. Așa că, practic, noi patru am început să-l cărăm afară din bar. Mi-a dat cheile și mi-a spus să conduc eu mașina albastră. Am apăsat pe un buton și s-au aprins luminile unui Maserati. Am zis că n-are cum să se întâmple una ca asta. E o mașină de o sută de mii de dolari! Sunt sigur că, în baia aia murdară din bar, am călcat în pișat la un moment dat, dar de ce să nu mă bucur de situație?

— Doar spune-mi că rinichii lui sunt la locul lor, rânjesc eu.

— Da, da, nu l-am ciopârțit pentru organe și nici nu i-am furat nimic din mașină, flutură Jordy din mână și își aprinde *joint*-ul. Și-l aud pe tip cum spune *Mașino, du-mă acasă!* Și mașina îi răspunde *OK, Christopher, uite drumul spre casă*. În momentul ăla, mă gândesc că aia e, ce mai e de făcut acum? Deci bag în viteză și încep să conduc. După vreo jumătate de oră, ajungem pe coastă, la ditai casa. Avea porți de fier și arbuști ornamentali și tot tacâmul. Ajungem acolo în viață și tipul zice *hei, vreți să vedeți ceva mișto?*

Faimoasele cuvinte de dinainte de dezastru. Aceleași pe care le-a spus și Wyatt când a încercat trucul ăla din *Aliens* cu un cuțit și a avut nevoie de 37 de copci să i se reatașeze tendonul. Dacă stai să te gândești, cam atunci a fost și ultima dată când eu și Genevieve am mai petrecut timp împreună. Chiar ne-am distrat, până să sară tot sângele ăla. Nu știu sigur cum am ajuns în mijlocul golfului pe un iaht *Hatteras* de 61 de metri, dar țin minte doar cum abia am reușit să acostăm și să ajungem cumva la mal, cam la vreo 16 km de unde voiam noi să fim, de fapt. E cam greu să navighezi prin întuneric după ce ai băut câteva cocktailuri *Fireball*.

Nu pot să cred că aproape am uitat de seara aia. Dar se pare că, de anul trecut, am uitat multe chestii. Sau am încercat, cel puțin. Mult timp, m-am așteptat ca Gen să-și facă apariția pur și simplu, de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic. De parcă ar fi dormit șase luni încontinuu. Dar la șapte, opt luni, chiar la un an după, am reușit, în sfârșit, să nu mă mai

gândesc la ea de fiecare dată când vreun lucru îmi amintea de ea. Și bineînțeles că, după ce am reușit s-o uit, s-a întors. O doză proaspătă, nefiltrată, direct în sânge când eu eram al naibii de curat. Acum nu mai simt decât buzele ei. Îi simt unghiile pe spatele meu în fiecare noapte când stau întins în pat. Mă trezesc cu vocea ei în minte... Mă înfurie treaba asta.

— Nebunul ăsta se credea *Hawkeye* sau mai știu eu cine, spune Jordy, dând *joint*-ul mai departe. A început să alerge cu un arc în mână și arunca săgeți în flăcări prin toată curtea. Iar eu sunt gen OK, spălăcitule, am mai văzut filmul ăsta. Eu și cu tovarășii mei hotărâm să plecăm, dar stați așa, cu ce să plecăm? Am venit cu mașina lui și acum suntem blocați în spatele unor porți de fier.

Nu mă pot abține să nu mă uit spre casă. Mă tot aștept să apară Gen. O observ pe Mackenzie cum se uită urât la mine și așa îmi dau seama că a văzut că mă holbez. Sau, mai degrabă, m-a văzut cum sper. Pentru că știu că Heidi sau una dintre celelalte fete au invitat-o și pe ea. Dacă nu vine, se prea poate să prefere să se ascundă acasă decât să dea ochii cu mine din nou. Ideea asta mă irită la culme.

— Trebuia să plecăm de acolo cât mai repede, pentru că tipul, în mod clar, nu era sănătos la cap, așa că am sărit niște boscheți înalți și ne-am julit toți. L-am ajutat pe Danny să sară gardul. Juan încerca să cheme un *Uber*, dar nu avea semnal. Fugeam și auzeam fel de fel de sunete în spatele nostru. Îmi trecea prin cap că oamenii ăștia putred de bogați o să creadă că le dăm foc la casă și că o să cheme poliția. Ce să

vezi, după 10 minute, când mergeam noi pe strada principală, o mașină se apropie foarte încet de noi.

Aud o voce și mă uit în spatele meu. O văd pe Gen, stând la câțiva metri de mine, vorbind cu Heidi și cu alte câteva fete. Poartă o cămașă cu mânecă lungă cu un umăr lăsat și o pereche minusculă de pantaloni scurți care îi îmbrățișează fundul. Zici că sunt pictați pe piele. Părul lung și negru îi cade pe spate. Omoară-mă acum că nu mai suport!

Gen are acel ceva. E încrezătoare și mișto, dar cu o teroare absolută în ea. Ar putea în orice moment să-ți dea un sărut dulce, ca mai apoi să bage cuțitul în parașuta ta și să-ți facă vânt din avion. Nu e nimic mai sexy decât privirea ei când vrea să facă haos.

—Se oprește mașina în dreptul nostru. Mi-a stat inima. Un tip își scoate capul pe fereastră și strigă: *Intrați în mașină, cretinilor! Lannister e beat și acolo se dă Bătaia de la Blackwater*[1].

Toți încep să râdă. Cineva se îneacă și scuipă niște bere în foc. Observ că Gen nu se uită încoace.

Joint-ul ajunge iar la Jordy, trage un fum, apoi adaugă:

— Se pare că Luke tocmai dusese acasă o tipă-clonă și l-a văzut pe nebunul ăla cum aruncă cu săgeți în flăcări, două dintre ele au ajuns în port și două bărci au luat foc. Au început să iasă toți vecinii de prin case, revoltați. Nebunie totală.

Cooper vede că o privesc pe Gen. Fără ca măcar să apuc să zic ceva, începe să mă certe. Apoi scutură dezaprobator

[1] Aluzie la serialul Game of Thrones.

din cap, iar eu o iau ca pe o provocare. S-o fi stabilit el la casa lui, dar asta nu înseamnă că eu nu vreau să mă distrez. O cunosc pe Gen. O fi luat ea droguri cu toptanul în trecut, dar acum că s-a întors, n-are niciun rost să ne prefacem că știm cum să stăm departe unul de celălalt. Există chimie între noi.

Mă îndepărtez de focul de tabără și mă îndrept spre ea. Deja sunt puțin excitat, că-mi aduc aminte de ultima dată când am văzut-o. Când și-a înfășurat picioarele în jurul meu. Când mi-a mușcat umărul de dorință. Încă am semnele lăsate de ea pe piele. E de ajuns s-o văd ca să vreau s-o trântesc pe pat și să mă revanșez pentru tot timpul pierdut.

Mă simte venind înainte să pot să scot vreun sunet și mă privește peste umăr. Pentru un moment, observ acea privire dornică și nostalgică, înainte să devină nepăsătoare.

— Ce bei? spun eu, găsind o metodă ușoară să mă bag în seamă.

— Nu beau.

E puțin jenant deja. Cu câtă ușurință vorbeam la ea acasă — nu mai e cazul acum. Chiar și Heidi și Steph se simt incomod.

— Ce vrei să bei? Mă duc repede în casă și-ți pregătesc ceva.

Îi vorbesc fără să-i iau în seamă atitudinea. Dacă m-ar fi deranjat asta, nu ne-am tot fi împăcat de atâtea ori.

— Nu vreau nimic, mersi, spune ea și se uită spre valurile care se sparg la mal.

Îmi înăbuș un oftat, apoi o întreb:

— Putem să vorbim? Hai să ne plimbăm puțin.

Își dă părul pe spate printr-o mișcare pe care o recunosc imediat. E mișcarea ei de *du-te naibii*. Cea care insinuează că *deja-nu-te-mai-ascult*. Parcă am fi niște străini.

— Nu cred, spune ea, folosind mult cunoscutul ei ton sec. Nu stau, am venit doar să salut lumea.

Dar nu și pe mine.

— Deci așa faci acum? zic eu și încerc să-mi stăpânesc tonul tăios, dar nu-mi iese. Te întorci și te prefaci că nici nu mă cunoști?

— Bine, spune Heidi plictisită și-și dă ochii peste cap. Mulțumim că ai venit pe la noi, dar suntem într-o zonă interzisă penisurilor. Pleacă, Evan!

— Mai du-te naibii, Heidi!

Mereu i-a plăcut să agite lucrurile.

— Cu mare plăcere!

Heidi și cu Steph o trag pe Gen mai aproape de focul de tabără, și mă lasă acolo baltă, ca pe un idiot.

Super, ce-mi pasă mie? Nu am nevoie de răutățile astea. Dacă Genevieve vrea să se joace, n-are decât. Iau o bere din lada frigorifică și îmi sar în ochi niște fete care vin înspre noi. Zici că s-au rostogolit din mașina *Bentley* a tăticului. Sunt toate îmbrăcate în același model de bluză cu volănașe și în fuste scurte — se trag direct din mult prea cunoscutele clone. Sunt clar studente la Universitatea Garnet și pun pariu că fac parte din vreo ligă studențească. Genevieve e fix opusul lor. S-au oprit puțin pe loc, de zici că s-au pierdut, până când una dintre ele se apropie de mine.

Încearcă din răsputeri să pară calculată în timp ce se împiedică prin nisip, în drumul ei spre mine. Are prea mult luciu pe buze. Îmi zâmbește și spune:

— Îmi oferi ceva de băut?

Sunt mai mult decât bucuros să-i desfac o bere și să mai iau câteva și pentru prietenele ei. Partea cea mai frumoasă cu fetele astea bogate e că atunci când vin să stea cu localnicii, sunt foarte ușor de impresionat. Le spui câteva povești inventate despre cum aproape ai murit sau despre cum fugeai de poliție, iar ele te cred pe cuvânt. Treaba asta îi satisface și pe părinți, care cumva le dă impresia fetelor că au parte de libertate, la o distanță sigură de casă, și le dă subiect de discuție cu alte prietene de-ale lor. În mod normal, să mă simt ca o atracție turistică de la zoo m-ar deranja la culme, dar în seara asta am ales să nu fiu eu ăla posac.

În timp ce tipele astea îmi mângâie brațele cât râd la glumele mele și-mi ridică tricoul ca să-mi vadă tatuajele, Gen se uită foarte urât la ele, de acolo de lângă foc. Mă privește de parcă zice *serios, cu ele?* Nu-i dau satisfacția să vadă vreo reacție din partea mea, pentru că dacă ea vrea să-mi nege existența, atunci nici c-o să mai audă de mine.

— Am și eu unul, îmi spune cea mai curajoasă dintre fete.

E drăguță în felul ei, cam cât de drăguțe sunt toate clonele. Măcar are balcoane mișto.

— Mi l-am făcut anul trecut în vacanța de vară, când am fost în Mexic. Vrei să-l vezi?

Înainte să-mi dea șansa să răspund, își ridică fusta destul cât să-i văd coapsa. Și-a tatuat o meduză, care pare să se strecoare sub chiloții ei de dantelă. Nu prea știu eu de ce ar crede ea că e sexy, dar Gen mă privește, iar asta, într-adevăr, mă excită.

— Te-a durut? o întreb eu, privind-o pe Gen în ochi.

— Puțin, dar îmi place durerea.

E prea ușor, jur. Fata asta practic mă imploră s-o duc în casă.

— Da, te înțeleg perfect. Durerea ne învață ce e plăcerea. Cum am ști, altfel, să facem diferența?

În cele din urmă, prietenele ei renunță să mă mai împartă și se duc să-și găsească propria aventură de-o noapte. Nu trece mult și tipa asta începe să mă sărute, iar eu o apuc de fund. A devenit o rutină, una pe care am urmat-o de multe ori anul trecut. Să-mi găsesc refugiul în săruturi lungi și în trupuri dornice însemna să uit de Gen pentru ceva timp, să nu-mi mai aduc aminte de adevărul crud: că m-a părăsit fără să-mi spună vreun cuvânt.

Dar în momentul de față, doar la ea mă gândesc. Când mă opresc să o sărut pe cea cu care eram, observ că Gen își mușcă buza de zici că ar fi gata să-mi taie gâtul dacă n-ar fi atâția martori în jurul nostru. Ha! Ce păcat! Ea a început.

— Cretinul naibii!

Clipesc și, dintr-odată, văd un tip îmbrăcat într-un tricou polo cum se apropie de mine. Fața lui e roșie de supărare, parcă zici că-i un homar nervos. O strigă pe fată pe nume, Ashlyn, iar ea se îndepărtează de mine și-și afișează o

expresie vinovată cam cu o secundă înainte să mă lovească tipul în față. Nu prea mă nimerește, abia dacă îmi face capul să se miște.

— Păi asta n-a fost prea politicos, remarc eu, și-mi mișc maxilarul.

Am primit atâtea lovituri la viața mea, nici nu prea le mai simt.

— I-ați dracului mâinile de pe ea!

Și-a luat poziția de macho, și îi are și pe toți prietenii în spate.

Mă uit spre Ashlyn, dar nu mai e lângă mine. E lângă prietenele ei, la vreo cinci metri de mine și refuză să-mi întâlnească privirea. Expresia ei încrezută pe care o afișează cu domnul îmbrăcat în Polo mă face să înțeleg că am fost mai mult decât o distracție neînsemnată pentru ea în seara asta. S-a folosit de mine ca să se răzbune.

— Ia-o ușor, îi spun eu tipului. Doar o cunoșteam și eu puțin pe sora ta.

Câțiva curioși își fac apariția, apoi din ce în ce mai mulți, după ce își dau seama că are loc o neînțelegere.

— E iubita mea, măgarule!

— Te culci cu sora ta? Asta e de tot rahatul, omule.

A doua lui lovitură e mai puternică. Simt sânge pe buză și-l scuip în nisip.

— Haide, frumușelule, îl tachinez eu, zâmbind cu dinții mei, acum roșii. Poți mai mult de atât. Ba chiar mi-a arătat și tatuajul.

Vrea să mă lovească din nou, dar de data asta mă feresc și-i dau una de pică lat. Îi curge sânge din nas. Ne batem, iar nisipul se lipește de tricourile noastre. Ne tot tragem pumni, rostogolindu-ne, până când niște prieteni de-ai lui și de-ai mei sar să ne despartă. Prietenii mei le spun clonelor să dispară. Oricum sunt depășiți numeric. Totuși, în timp ce frumușelul și grupul lui se îndepărtează de noi, mă simt cumva întrerupt din treabă, mușchii mei nefiind absolut deloc obosiți, iar adrenalina făcându-și simțită prezența din plin.

— Vă mai aștept pe aici, țip eu după ei.

Apoi mă întorc și primesc în față niște apă de mare.

După ce îmi șterg ochii, o văd pe Gen, cu un pahar roșu și gol în mână. Îi zâmbesc, apoi îi zic:

— Mersi, chiar îmi era sete.

— Ești un idiot.

— El a dat primul.

Mă ustură buza și mă doare mâna, dar în afară de asta, sunt teafăr. Încerc să o prind de mână, dar se dă un pas în spate.

— Nu te-ai schimbat deloc.

Îmi aruncă paharul la picioare și pleacă cu Heidi și cu Steph. Privirea ei dezgustată m-a afectat mai rău decât oricare altă lovitură primită de la tipul de mai devreme.

Eu nu m-am schimbat niciun pic? De ce ar fi *trebuit* eu să mă schimb? Sunt la fel ca întotdeauna. Singura diferență e că ea a dispărut pentru un an întreg și s-a întors cu un complex de superioritate. Pretinde că e altcineva. Pentru că alaltăieri, acasă la ea, am simțit-o pe adevărata Genevieve.

Acum se preface că e o altă fată și nu e un joc de teatru prea bun. Nu știu pe cine crede ea că impresionează, dar n-am de gând să mă simt prost pentru că sunt sincer. Măcar unul dintre noi să fie.

— Ce s-a întâmplat? mă urmărește Cooper spre terasa din spate.

— Nici nu vreau să te aud, spun eu, deschizând ușa glisantă de sticlă dinspre bucătărie.

— Hei! spune el și mă apucă de umăr. Toată lumea se simțea bine până să începi tu să faci căcaturi.

— Nu am început eu nimic.

Tipic Cooper. Un tip se ia de mine și tot eu sunt de vină.

— El a sărit primul la bătaie.

— Da, mereu e vina altuia. Dar cumva, prin absurd, mereu te aleg pe tine. Oare de ce?

— Cred că sunt doar norocos, spun eu și încerc să plec, dar Cooper se bagă în fața mea și mă împinge.

— Trebuie să-ți revii odată! Nu mai suntem copii! Să te iei aiurea de oameni pentru că ești tu nervos și-a cam pierdut farmecul, Evan.

— Ar fi frumos dacă măcar o dată mi-ai ține și mie partea.

— Atunci încetează să mai fii de partea greșită.

La naiba cu toți! Îl împing și mă duc să fac un duș. Cooper mereu refuză să mă înțeleagă, indiferent de situație. Nu știe decât să dea lecții. L-a acaparat complet rolul de Geamăn Bun, dar mie mi-a ajuns până-n gât.

Cât aștept să se încălzească apa, mă uit la reflexia mea și rămân șocat. Buza mi-e puțin umflată, dar nu e chiar atât de

rău. Nu, privirea mea terminată mă sperie pe mine, de fapt. Se potrivește cu durerea pe care m-am străduit s-o ignor de când prietena mea cea mai bună a plecat din oraș. Speram să nu fi avut aceeași expresie și în preajma lui Gen. Știe foarte bine că a înfipt un cuțit în mine când a dat bir cu fugiții, dar să fiu al naibii dacă o las să vadă pagubele pe care le-a făcut.

6.

Genevieve

E vineri seară, închid laptopul, și observ că e deja întuneric afară. Nu voiam să lucrez până târziu azi — ceilalți sunt acasă de mult — dar am intrat ca într-o transă completând foile alea de calcul și o tot dădeam înainte, până să-mi scrie Heidi să-mi aducă aminte de ieșirea cu fetele. Mi-a luat mai mult de două săptămâni, dar am reușit, în sfârșit, să-i dau de cap programului de facturare. Până săptămâna viitoare, ar trebui să fiu la zi cu toate plățile restante, exact la timp ca să pot face statul de plată. A trebuit să mă documentez pe Google despre softul pe care-l foloseau, dar, din fericire, mama a configurat programul astfel încât să se actualizeze singur. Asta mi-ar mai trebui acum, ca o grămadă de angajați să fie supărați că salariile lor nu au fost plătite cum trebuie. Deși o parte din mine e îngrijorată că, dacă fac o treabă prea bună, s-ar putea să fie nevoie de mine definitiv aici, sper că

randamentul meu îl va motiva pe tata să îi permită altcuiva să preia conducerea în curând.

În timp ce încui ușa, văd o camionetă cunoscută în parcare. Mă crispez când îl văd pe Cooper cum se dă jos din mașină și se apropie de mine foarte serios. Cred că are un plan bine pus la punct.

— Hei, Coop!

E identic cu fratele lui, cu păr brunet și ochi căprui, intimidanți. E înalt și bine făcut, iar brațele îi sunt acoperite de tatuaje. Și totuși, nu am fost niciodată atrasă de el. De Evan eram îndrăgostită și îi puteam deosebi chiar și pe beznă totală, de parcă fiecare avea aura lui.

— Trebuie să vorbim, îmi spune el, destul de nervos.

— Bine.

Tonul lui aspru m-a demoralizat, și m-am pregătit de ceartă. Am crescut cu cinci frați. Nu-i permit nimănui să vină așa pornit spre mine. Așa că afișez un zâmbet pacifist.

— Ce s-a întâmplat?

— Stai dracului departe de Evan.

Măcar mi-a zis-o verde-n față.

Știam eu că e o idee proastă să-mi fac apariția la focul de tabără de alaltăieri. Fiecare instinct îmi spunea că nu-i a bună să fiu prin preajma lui Evan, dar am zis că dacă păstrez distanța și nu vorbesc cu el, n-o să fie nicio problemă. Dar acum mi-e clar că am fost prea aproape de el.

— Poate că ar trebui să-i spui lui asta, Coop.

— Îți spun ție! mârâie el, iar eu încep să mă enervez.

N-am trecut niciodată peste senzația ciudată care o stârnește faptul că mă cert cu chipul lui Evan, dar cu vorbele lui

Cooper. Îi cunosc de când eram copii, dar când ești la fel de apropiat de cineva cum am fost eu de fostul meu, e greu să accepți aceste sentimente de intimitate care aparțin unei persoane complet diferite, și totuși asemănătoare.

— Era totul în regulă până să te întorci! Nici n-ai apărut bine că deja se ia la bătaie cu unul și cu altul pentru că l-ai zăpăcit de cap din nou.

— Nu e cinstit, abia de am schimbat câteva vorbe cu el.

— Și uite unde s-a ajuns.

— Nu sunt bona lui, îi aduc eu aminte, chit că mă simt destul de incomod când văd câtă răutate poate duce. Orice idei i-ar veni fratelui tău, eu nu sunt responsabilă de cum se comportă el.

— Nu, tu doar ești motivul pentru care se comportă așa.

Nu-l mai recunosc deloc pe Cooper. El era ăla drăguț și rezonabil. Mă rog, pe cât de rezonabil poate să fie unul dintre gemenii Hartley. Nu-i stă în fire să te încolțească într-o parcare.

— De unde le scoți? Credeam că suntem OK. Am fost prieteni buni.

Eram o gașcă tare faină.

— Taci naibii! îmi zice și urlă la mine.

Mă sperie. Ar putea, la fel de bine, să mă scuipe în față.

— I-ai rupt fratelui meu inima în două și ai dispărut fără să-i spui măcar un cuvânt. Cât de crudă să fii să faci așa ceva? Ai măcar vreo idee cât de mult a suferit? Nu, Gen, nu suntem prieteni. Ți-ai pierdut dreptul ăla. Nimeni nu-l rănește pe Evan.

Nu știu ce să răspund. Stau acolo, cu gâtul uscat și cu mintea goală, văzând cum persoana asta pe care o știu de-o viață mă consideră o scursură. Simt vinovăția cum mă arde pe dinăuntru, pentru că știu că are și el puțină dreptate. Ce am făcut *chiar* a fost pe nepusă masă. Nu am spus nimănui, nu mi-am luat la revedere. Aș fi putut, la fel de bine, să îi dau foc trecutului meu cu Evan. Dar nu mi-a trecut prin cap că lui Cooper i-ar păsa atât de mult. De fapt, chiar am crezut c-o să se simtă ușurat.

Aparent, am crezut prost.

— Vorbesc serios, Gen. Lasă-l în pace!

Cu o ultimă privire dezgustată se urcă în camionetă și pleacă.

Mai târziu, stând la barul lui Joe, încă mă gândesc la treaba asta cu Cooper. Cu toată muzica mizerabilă și mirosurile de parfum și spray de corp care se luptă în aerul sărat ce suflă de pe terasa deschisă, continui să repet interacțiunea. A fost un schimb de replici dur, și faptul că a venit la mine special ca să-mi zică să stau departe de fratele lui, că de nu, se ocupă el de mine, m-a tulburat. Dacă nu l-aș fi știut pe Cooper, aș fi avut un motiv destul de bun să mă simt intimidată. Doar că îl știu și pe el, și pe fratele lui. Deci, cu cât mă tot gândesc la tot ce s-a spus, cu atât mă enervez și mai rău că a avut tupeul să vină și să mă tragă la răspundere. Ca și cum Evan n-ar fi un adult în toată firea, cu ceva mai multe probleme de rezolvat, care n-au nicio legătură cu mine. Coop vrea să fie fratele protectiv? N-are decât. Dar, în ciuda faptului că mă simt vinovată că am plecat brusc, să aflu că Evan încă mai provoacă

probleme nu face decât să-mi întărească convingerea că am luat o decizie bună când am ales să plec. Evan a avut destul timp să se îndrepte. Dacă nu a făcut-o, asta e problema lui.

— Hei!

Heidi stă în fața mea la masa înaltă și pocnește din degete ca să-mi atragă atenția, să ies din starea mea de agitare. Dintre toate fetele din grupul nostru, cea mai apropiată îmi e Heidi, cu ea mă înțeleg cel mai bine. Cu părul blond-argintiu, scurt, și cu replicile ei inteligente, Heidi e marfă, adică genul meu de fată. Plus că mă știe mult prea bine.

— Mai trăiești? mă întreabă ea, privindu-mă suspicioasă.

Zâmbesc scurt și încerc să fiu mai atentă la ele. Chiar dacă ne-am scris des cât am fost plecată, nu am mai ieșit cu ele de o grămadă de timp.

— Scuze, spun eu, timidă.

Mă joc cu paiul în cocktailul meu fără alcool. În nopți ca astea, chiar aș avea nevoie de ceva alcool.

— Sigur nu vrei ceva mai tare? mă întreabă Alana, arătând spre paharul ei de tequila cu puțin lime și sirop dulce.

— Las-o în pace! spune Steph, salvatoarea celor slabi, ce se așază ca o poartă între mine și influența anturajului meu. Știi că dacă bea, n-o mai primește mânăstirea înapoi.

Se pare că nu e chiar atât de drăguță.

— Da, soră Genevieve, spune Heidi cu un zâmbet sarcastic, vorbind rar de zici că sunt studentul din schimbul de experiență care nu știe limba.

Asta e o tentativă de glumă cu privire la plecarea mea.

— Cred că te simți copleșită acum că vezi toate luminile astea și auzi muzica la maximum. Îți mai aduci aminte cum sună muzica?

— M-am mutat în Charleston, îi spun eu, arătându-i degetul mijlociu. Nu în satele Amish[1].

— Așa e, spune Alana și mai ia o gură din băutura ei care, cu mirosul ăla dulce-sărat, mă tentează puțin. Charleston, marele oraș plictisitor.

— Da, e chiar amuzant, răspund eu șicanărilor. Sunteți foarte amuzante.

Ele nu mă înțeleg. Nu în totalitate, și nu le port pică. Fetele astea mi-au fost cele mai bune prietene de când eram copii, așa că ele n-au văzut niciodată că ar fi ceva în neregulă cu mine. Dar era. Când beam am avut parte de momente distructive și incontrolabile care mi-a determinat fiecare decizie. Nu am luat decizii bune. Nu am putut găsi calea de mijloc între moderație și eliminare. În afară de greșeala de luna trecută, când am fost în Florida și m-am trezit în patul unui necunoscut, am reușit să mă țin trează. Dar nu mi-a fost ușor.

— Atunci, să bem pentru Gen, își ridică Heidi paharul. O fi uitat ea cum să se distreze, dar asta nu înseamnă că n-o primim înapoi.

Heidi mereu a știut cum să facă complimente nesincere. Așa arată că ne iubește. Dacă nu te insultă măcar puțin, poți să te obișnuiești cu ideea că nu însemni mare lucru

[1] Comunitate religioasă creștină, caracterizată prin traiul simplu și tradițional, care se opune total obiceiurilor moderne.

pentru ea. Apreciez asta la prietena mea, că mereu știi exact ce crede. E un mod sincer de a trăi.

Dar mă surprinde din nou când îmi vorbește mai drăgăstos.

— Bine ai revenit acasă, Gen! Chiar mi-a fost dor de tine!

Apoi, de parcă a realizat brusc că — luminile, vă rog — a devenit vulnerabilă, se încruntă și adaugă:

— Să nu ne mai părăsești vreodată, ticăloaso!

— O să încerc să nu, spun eu, și încerc să nu zâmbesc.

— Bine ai venit acasă, spun și Steph și Alana, ridicând paharele.

— Puneți-mă la curent, spun eu, pentru că mi-ar plăcea să vorbim despre efectiv orice altceva.

După înmormântare și revenirea acasă, toți mă întreabă ce mai fac, iar eu m-am săturat până peste cap.

— Ce se mai întâmplă pe aici?

— Alana și-o trage cu Tate! spune Steph cu puțin prea mult entuziasm, de zici că a tot așteptat în tot acest timp să-mi dea de veste.

În timp ce Heidi și Alana rămân mai mereu tăcute, Steph a fost mereu cea care bârfea. Trăiește pentru dramatism, atâta timp cât nu e ea subiectul discuției.

— Doamne, Steph! spune Alana și aruncă spre ea un suport de pahare din carton. Poți să urli și mai tare de atât?

— Ce? Ziceam și eu, soarbe Steph din băutura ei, cu ochii sclipindu-i de inocență.

— Cum s-a întâmplat asta? întreb eu, curioasă.

Prietenul nostru, Tate, cam sare din floare în floare, ca s-o spun frumos. Chiar și printre cei mai fustangii din cercul

nostru mai larg de prieteni, el e foarte cunoscut. Nu prea e genul Alanei. Ea e... ei bine, mai pretențioasă, ca s-o spun așa.

Drept răspuns, Alana ridică din umeri:

— Păi să vezi, s-a întâmplat ceva foarte ciudat. M-am împiedicat într-o noapte și, cine ar fi crezut, am picat fix în penisul lui.

Interesant. E sezonul combinațiilor de vară. Bravo ei!

Heidi își dă ochii peste cap, plictisită de cât de evazivă e Alana.

— Mai degrabă, ai tot picat pe el din toamna trecută.

Ridic o sprânceană. Din toamna trecută? N-am știut că vreunul dintre ei e interesat de relații de lungă durată.

— Păi și sunteți împreună sau...?

Din nou, e rezervată, dar nu prea reușește să ne convingă.

— E mai mult o apariție neregulată a aventurilor de o noapte. De tipul extrem de sporadic.

— Apoi mai e Wyatt, adaugă Steph, care abia aștepta să spună secretul, cu un zâmbet tâmp pe față.

— Wyatt?? repet eu, surprinsă.

Asta m-a dat pe spate mai mult decât treaba cu Tate.

— Păi și Ren?

— Știi că au tot fost împreună și s-au despărțit de vreo trei ani încoace? Că se părăseau unul pe celălalt o dată pe săptămână? Păi, a răbufnit, într-un final, spune Heidi și rânjește. L-a lăsat dintr-un motiv stupid, iar el și-a văzut de viață.

Chiar nu mă așteptam la asta. Lauren și Wyatt erau ca mine și Evan, se tot despărțeau și se împăcau, dar nu mă așteptam să încheie relația de tot.

— Și tu te-ai dat la el? cer eu să știu, întorcându-mă spre Alana. Ren e prietena noastră, nu încalci cumva regulile?

— Nu m-am dat la el, pufnește Alana. Nu ne combinăm, indiferent de ce cred alții, spune ea și o privește pe Steph. Din nu știu ce motiv, chiar absurd, se pare că mă place. Eu încerc să-l opresc, bine? adaugă ea și-și dă părul argintiu pe spate, deja cam nervoasă din cauza mersului discuției.

Schimb rapid subiectul, pentru că încerc s-o ajut.

— Ia zi-mi de iubita nouă a lui Cooper, îi zic eu lui Heidi. Ce-i de capul ei?

Nu cu mult timp în urmă, Heidi se combina cu Cooper, neștiind exact dacă erau împreună sau nu. În cazul lor, din păcate, toată treaba cu prieteni cu beneficii s-a terminat prost pentru ea.

— Mackenzie s-a retras de la facultate, de la Garnet. Practic, s-a emancipat și a devenit independentă financiar, răspunde ea, fără să pară vreun pic deranjată, așa cum se mai simțea atunci când ne mai scria, din când în când, să se plângă de Cooper și de noua lui iubită bogată.

— A fost o scenă întreagă, aprobă Steph. Ah, și a cumpărat și hotelul ăla vechi de pe promenadă, The Beacon. L-a renovat și o să-l deschidă în curând.

Mamă… *e bogată*. Pare a fi mișto. Eu, pe de altă parte, m-aș mulțumi să găsesc un scop în viață. Să umplu foi de calcul și să stau cu gura pe frații mei pentru niște facturi nu e chiar visul meu. Chiar dacă apreciez tot ce a făcut tatăl nostru ca să ne susțină, afacerea familiei se simte ca o capcană și nu ca o oportunitate care să-mi deschidă uși. Nu mă reprezintă. Deși, să dea naiba de știu ce mi s-ar potrivi.

— De fapt, e cam mişto tipa, spune Heidi, reticentă. Nu prea mi-a plăcut de ea la început. Dar se înțeleg bine, şi Cooper e într-o stare mai bună de când e cu ea, deci e un pas înainte.

Măi, ca să vezi. Orice efect ar avea fata asta asupra lui, se pare că mai şi dă greş.

— Ce-i cu privirea aia? întreabă Alana.

— M-a cam certat când am plecat de la muncă.

— Ce-a făcut?

Heidi e clar îngrijorată.

Sună şi stupid s-o spun cu voce tare. Toată lumea ştie de Cooper că e un terchea-berchea, dar el e cel blând dintre cei doi frați. Nu prea-i stă în fire să certe pe cineva într-o parcare. Totuşi, când vine vorba de fratele lui, cam tinde să-şi piardă cumpătul. Evan are efectul ăsta asupra oamenilor.

— Da, nu ştiu ce să zic. M-a amenințat şi mi-a zis să stau departe de Evan. A spus că nu mai suntem prieteni, din moment ce l-am rănit pe fratele lui.

— Cam dur, spune Steph, şi îi simt simpatia din voce.

— Cred că are şi el dreptatea lui, încerc eu să nu mă las afectată de situație. Dar m-a învinovățit pentru comportamentului lui Evan, care e sub orice critică, şi nu e tocmai cinstit. E adult în toată firea, responsabil pentru faptele lui.

Alana îşi îndepărtează privirea, ca şi cum ar avea ceva de spus. Îmi mijesc ochii şi adaug:

— Ce-i?

— Nu, nimic.

Scutură din cap, se vede că ezită să-mi răspundă. Când rămânem toate tăcute, începe să vorbească:

— Doar că... Evan s-a lăsat bătut măr ca să te facă pe tine geloasă. Pare genul de faptă pe care Cooper l-ar observa și clar nu ar fi de acord cu el.

— Deci îi iei lui partea? E vina mea?

— Nu, spun doar că el vede întoarcerea ta ca pe un semn rău pentru ce va urma. Hai să fim sinceri, niciodată nu s-a descurcat să-l țină pe Evan pe calea cea bună. Crede, probabil, că te va speria și va fi totul mai ușor pentru el.

— Ar fi foarte nasol din partea lui, adaugă Steph.

— Eu doar îmi dau cu părerea, zice Alana și-și termină băutura, apoi pune paharul pe masă. Mai bem una?

Aprobăm toate, și o ia pe Steph până la baie, înainte să se ducă la bar și să comande următorul rând.

După ce își termină cocktailul, Heidi mă privește precaută și îmi vorbește nesigură:

— Deci... știu că e puțin ciudat dar, știi că Jay și cu mine cam suntem împreună...

Rămân uimită.

— Jay... adică fratele meu, Jay?

— Da...

— Ăă...nu, nu știam.

— Da, păi, n-a trecut foarte mult timp. Sincer, cam stă după mine din toamnă, dar nu eram sigură dacă e o idee bună. În cele din urmă, acum câteva luni, am acceptat să ies cu el la întâlnire. Voiam să mă asigur că nu te deranjează. Nu vreau să fie probleme între noi.

Mi se pare foarte ciudat s-o văd pe Heidi cum se fâstâcește. Nu prea există lucruri care să treacă de zidul nu-te-pune-cu-mine, sau care să o facă să devină defensivă. Ar fi în stare să

sperie și un rechin. Deci presupun că e drăguț să-mi ceară voie să iasă cu fratele meu mai mare.

— Și vrei binecuvântarea mea, nu-i așa? o tachinez eu, prefăcându-mă că beau din paharul meu gol, ca să o fac să aștepte. Da, e în regulă. Locuim într-un oraș mic, era doar o chestiune de timp până când una dintre voi se lipea de vreun frate din familia West. Sunt doar surprinsă că l-ai ales pe Jay.

Jay e cel mai dulce dintre toti frații mei. Mă rog, fără să-l punem la socoteală pe Craig, care tocmai ce a terminat liceul. Jay are 24 de ani și nu are pic de răutate în el. E aproape complet opusul lui Heidi, care își scoate mereu ghearele la înaintare.

— Crede-mă, și eu sunt la fel de surprinsă, răspunde ea sec, trecându-și mâna prin părul ei blond. Jur, n-am ieșit niciodată cu un tip atât de drăguț. Gen, de ce e mereu așa de drăguț?

Bufnesc în râs.

— Nu-i așa?

— Alaltăseară, eram în drum spre cinematograful în aer liber și s-a oprit ca să ajute o bătrânică să treacă strada. Cine naiba mai face așa ceva?

— Te rog, nu-mi spune că ți-ai pus-o cu fratele meu la cinematograful ăla...

— Bine, atunci nu-ți spun.

— Dumnezeule, meritam asta, nu?

— Ăă, bună, Genevieve! ne întrerupe o voce masculină.

Heidi și cu mine ne îndreptăm privirea spre tipul mult prea emoționat, îmbrăcat cu cămașa cu mâneci scurte și pantaloni kaki. E drăguț, zici că-i cercetaș, cu păr brunet și

pistrui. Dacă n-aş fi avut vaga impresie că-l ştiu de undeva, aş fi presupus că e un turist care s-a pierdut şi a ajuns pe faleză.

— Sunt Harrison Gates. Am fost colegi de liceu.

— Ah, da. Ce mai faci?

Abia de-mi aduc aminte de numele ăsta, dar acum că i-am văzut faţa, chiar îmi pare cunoscut.

— Sunt bine, spune el şi îi zâmbeşte şi lui Heidi, chiar dacă mă priveşte doar pe mine. Nu vreau să te deranjez, voiam doar să-ţi spun că-mi pare rău pentru pierderea suferită.

— Mulţumesc! Apreciez.

Îi răspund sincer. Oricare ar fi sentimentele mele amestecate cu privire la moartea ei, partea plăcută a venirii acasă într-un oraş mic este că oamenilor, în general, le pasă. Chiar şi oamenii care, mai degrabă, ar fi dat peste mine cu maşina cu câţiva ani în urmă au venit să spună câteva cuvinte frumoase. Cam asta trebuie să faci.

— Da... şi, ştii, am vrut să-ţi urez bine ai venit înapoi acasă, spune el, cu un zâmbet şi mai larg, în timp ce se mai relaxează puţin.

Heidi se uită la mine ca şi cum m-ar avertiza, dar nu înţeleg de ce e aşa de îngrijorată. Harrison pare foarte drăguţ.

— Şi, cum îţi mai merge? îl întreb eu, pentru că ar fi drăguţ să vorbesc măcar puţin cu tipul ăsta.

— Păi, tocmai ce m-am angajat la biroul şerifului, dacă-ţi vine să crezi. Încă sună ciudat când o spun cu voce tare.

— I-auzi. Eşti prea drăguţ ca să fii poliţist.

— Aud asta des, de fapt, râde el.

Chiar și înainte de incidentul de anul trecut, am avut o mulțime de întâlniri nefericite cu poliția locală. Când eram copii, părea că nu aveau nimic mai bun de făcut decât să ne urmărească prin oraș, hărțuindu-ne. Devenise un sport pentru ei. Erau ca bully din școli, doar că aveau arme și insigne. Nemernicul ăla de Rusty Randall era cel mai rău dintre toți.

— Ai grijă cu ea, bobocule. E prea mare bătaia de cap cu ea.

Adjunctul Randall își face apariția și îl bate ușor pe Harrison pe umăr. Zici că m-a auzit cum l-am înjurat.

Simt cum îngheață sângele în mine.

Heidi îi răspunde, dar nu îi aud replica din cauza furiei asurzitoare pe care o simt acum. Îmi mușc obrazul pe dinăuntru, ca să mă abțin să spun ceva.

— Dacă nu te superi, îi spune Randall lui Harrison, trebuie să vorbesc puțin cu ea.

S-a mai îngrășat de când l-am văzut ultima dată. A mai chelit. Obișnuia să-și ascundă adevăratul caracter în spatele unui zâmbet prietenos și a unei fluturări din mână. Acum, pe fața lui se vede o încruntare permanentă, care vine la pachet cu resentimente și răutate.

— Știi ce, suntem cam ocupate, spune Heidi, parcă vrând să facă scandal. Dar dacă vrei să faci o programare, s-ar putea să te contactăm apoi.

— Mașina aia parcată pe stradă e a ta? mă întreabă el, șicanator. Poate că ar trebui să-ți verific toate amenzile neplătite.

Chiar și Harrison, care se uită la mine confuz, se simte incomod când aude amenințarea lui Randall.

— Ce zici, Genevieve?

— În regulă, zic eu, înainte să se pornească o ceartă.

Heidi e gata să facă ravagii. Și bietul Harrison... chiar nu are idee în ce s-a băgat.

— Haideți să vorbim, domnule adjunct Randall.

Până la urmă, ce poate să-mi mai facă?

7.

Genevieve

Mereu am avut o senzație nasoală când a fost vorba de Rusty Randall. Când eram bona celor patru copii ai lui, când eram în liceu, îmi spunea chestii — niște comentarii deplasate care mă incomodau. Dar nu i-am răspuns niciodată, am preferat să primesc banii și, pentru că nu-l vedeam decât pentru câteva minute când pleca la serviciu și când se întorcea, nu era mare brânză. Asta până anul trecut.

Eu și cu câțiva prieteni am hotărât să mergem la un bar de la marginea orașului. Știam că pe acolo își fac veacul polițiștii, dar după câteva ore de stat împreună, toate, Alana a crezut că ar fi amuzant să mergem, totuși. Privind în urmă, îmi dau seama acum că n-a fost cea mai bună idee. Dădeam pe gât *shot*-uri de tequila și de rom când Randall s-a așezat la masa noastră. El ne făcea cinste cu băutură, și asta era OK atunci. Apoi a început să mă atingă, și n-a mai fost OK.

Acum, în fața barului, adjunctul Randall se sprijină de motocicleta lui parcată la bordură. Nu prea știu eu de ce polițiștii își sprijină mâinile pe cureaua echipamentelor și cochetează mereu cu armele lor. Asta mă înfurie maxim. Strâng din pumn, iar unghiile îmi lasă semne în palme, în timp ce mă pregătesc pentru ceea ce urmează. Am grijă să stau la lumina unui felinar, de unde pot vedea oamenii de la intrarea din bar.

— Uite cum stă treaba, spune Randall, cu un ton superior. Nu ești binevenită aici. Cât timp ești în oraș, să stai dracului departe de mine și de familia mea.

Care familie? Din ce-am auzit, nu mai are nicio familie. Dar îmi mușc limba și mă abțin să-i spun asta. Simt disprețul cum mi se urcă în gât. Nu are niciun drept să-mi vorbească așa, mai ales după cum s-a comportat *el* anul trecut.

Eram bete în seara aia, și eu, și fetele, iar Rusty tot încerca să mă convingă să merg cu el în parcare și să ne facem de cap în mașină. Am fost blândă la început. Făceam mișto și mă foiam prin bar ca să scap de el. Mă agățam de fete pentru că era foarte multă lume. Asta până când m-a încolțit la tonomat, a încercat să mă sărute, și și-a băgat mâna pe sub bluza mea. L-am împins cu putere și i-am spus, destul de tare cât să audă tot barul, să mă lase dracului în pace. Din fericire, a plecat, puțin nervos și nemulțumit.

Acolo s-ar fi putut sfârși totul. Aș fi putut să mă întorc la prietenele mele și s-o las baltă. Cu siguranță nu era prima dată când un bărbat mai în vârstă și agresiv se dădea la mine. Dar eram foarte furioasă după tot episodul ăla. Fierbeam. Eram absolut revoltată. După ce a plecat, am tot stat să mă

gândesc la toate modurile în care ar fi trebuit să-i trag una sub centură și să-l strâng de gât. Am tot continuat să beau *shot*-uri. În cele din urmă, Steph și Alana au plecat, și am mai rămas doar eu și cu Trina, care e probabil singura persoană din tot cercul nostru de prieteni care avea instincte mai sălbatice decât mine. Nu avea de gând să-l lase pe Randall să scape basma curată, și nici eu n-ar fi trebuit s-o fac. Comportamentul lui a fost total greșit, și era responsabilitatea mea să n-o las moartă.

Acum, Randall stă în fața mea, amenințător. Mă dau în spate, pe trotuar, căutând cu privirea cel mai bun loc de evadare. Ca să fiu sinceră, nu știu de ce e capabil omul ăsta, așa că îmi zboară mintea la ce e mai rău.

— Uite, îi spun eu, recunosc că am fost nebună să apar acasă la tine. Dar asta nu schimbă faptul că m-ai pipăit în bar după ce toată noaptea am încercat să scap de tine. După cum văd eu situația, *ție* ar trebui să ți se reamintească să stai departe. Nu eu sunt cea care caută scandal.

— Ai face bine să stai cuminte, fetițo!

Mă avertizează, mârâind flegmatic și plin de furie. Îl excită puterea pe care o are.

— Să nu mai aud de petrecerile tale prostești. Dacă te prind cu droguri, o să te trezești pe bancheta din spate a mașinii ăsteia. Chiar și dacă doar îmi lași impresia că ești pe cale să intri în belele, te bag direct la închisoare, m-auzi ce zic?

E disperat să găsească un motiv prin care să arate că am încălcat legea.

Din păcate pentru el, am renunțat la acea parte din mine cu mult timp în urmă. Cu coada ochiului, le văd pe Heidi și pe fete cum mă așteaptă în fața barului.

— Ai terminat? îl întreb eu, ținându-mi capul sus. Super!

Mai degrabă mă arunc în fața mașinii decât să-i dau lui Randall satisfacția de a vedea că amenințările lui mă afectează.

Mă îndepărtez de el. Când mă întreabă fetele ce s-a întâmplat, le spun doar să aibă grijă. Oriunde am fi vara asta, orice am face, cu siguranță ne va urmări. Va aștepta să dăm greș.

Iar eu nu am de gând să-i dau apă la moară.

Mai târziu, acasă, stau întinsă în pat și sunt plină de nervi. Gâtul mi-e încordat. Simt o presiune în zona ochilor. Nu pot sta locului. Și uite așa, ajung eu, în miez de noapte, să stau pe podea, înconjurată de cutii, anuare și albume cu fotografii, aducându-mi aminte de trecut. O decizie nu foarte inteligentă, pentru că prima poza pe care o văd când deschid albumul e una cu mine și cu Evan. Aveam 18 ani, poate chiar 19, și eram pe plajă, la apus. Evan mă ținea în brațe de la spate, și avea o bere într-una dintre mâini. Eu purtam un costum de baie roșu, și-mi sprijineam capul de pieptul lui gol. Amândoi zâmbeam, păream fericiți.

Îmi mușc buza, încercând din răsputeri să nu las amintirile să mă copleșească. Dar reușesc să treacă dincolo de zidul pe care mi l-am clădit cu atâta migală. Îmi aduc aminte de ziua aia de pe plajă. Am privit apusul cu prietenii noștri, apoi am plecat doar noi doi, mergând prin nisipul călduț spre casa lui, unde ne-am încuiat în dormitor și n-am mai ieșit până a doua zi după-amiază.

Dau peste o altă poză. Este de la petrecerea lui Steph, acasă la ea, când aveam 16 ani. Știu că aveam 16 ani pentru că șuvițele alea blonde din părul meu au fost cadou de la Heidi. Arătam ridicol. Dar nici n-ai zice, dacă ar fi să vezi cum se uita Evan la mine. Nu știu cine a făcut poza, dar a reușit să prindă ardoarea din ochii lui. Și pe mine, la fel de îndrăgostită.

Zâmbesc când mă uit la noi, cei tineri și înnebuniți unul după celălalt. La scurt timp după petrecerea aia, mi-a spus, pentru prima oară, că mă iubește.

Ne petreceam timpul în curtea mea, plutind pe spate în piscină, vorbind destul de serios despre cât de mult ne-am fi dorit ca mamelor noastre să le pese de noi, când el m-a întrerupt la jumătatea propoziției și mi-a spus: „Hei, Genevieve? Te iubesc!".

Iar eu am fost atât de uimită să-l aud că-mi spune pe nume, și nu *Fred*, prostia aia de poreclă care nici nu mai știu de unde provine, că m-am dus ca toporul la fund. Nici măcar nu mi-am mai adus aminte de ce a zis după. Știu doar că am revenit la suprafață, ochii mă usturau și tușeam. El mă privea indignat. „Serios? Eu îți spun că te iubesc și tu încerci să te îneci? Ce naiba?"

Asta m-a făcut să râd atât de tare, încât am făcut pe mine, apoi am *recunoscut* că m-am scăpat puțin, moment în care a înotat spre scări și a ieșit repede din piscină. Și-a ridicat mâinile în aer și a mârâit: „Hai, uită ce ți-am zis!".

Îmi vine să râd. A fost cât pe ce să-i trimit un mesaj, înainte să-mi dau seama că se presupune că ar trebui să stau departe de el.

Aud cum vibrează telefonul lângă mine.

Arunc o privire și oftez, agitată. Cum reușește mereu să facă asta? Cum știe mereu că mă gândesc la el?

Evan: *Îmi pare rău pentru ieri.*

Evan: *Am fost un idiot.*

Stau acolo și mă holbez la mesaje, și îmi dau seama că toată încordarea aia de după întâlnirea cu Randall, toți nervii și toată rușinea au dispărut. Îmi simt umerii normal, bolovanul de zece tone de pe pieptul meu fiind, în sfârșit, dat la o parte. Ba chiar m-a mai lăsat și durerea de cap. Nu suport că încă are puterea asta asupra mea.

Eu: *Da, ai fost.*

Evan: *Dacă te face să te simți mai bine, cred că încă mai am ceva nisip în ochi.*

Eu: *Mă face să mă simt mai bine, da.*

Așteaptă puțin până să-mi dea iar mesaj, cam un minut înainte să văd că-mi scrie din nou. Bulele alea mici și gri apar, apoi dispar, apoi apar iar.

Evan: *Mi-a fost dor de tine.*

Deja simt atracția și acele vechi legături care mă duc înapoi într-un loc în care am jurat că nu voi mai ajunge. Mi-ar fi atât de ușor să-i pic iar sub vrajă. E mult mai greu să-mi fac o promisiune și să mă și țin de cuvânt.

Dar nu e vina lui — nu din cauza lui Evan sunt eu așa. Totuși, pentru prima dată, aleg să-mi fie mie bine.

Eu: *Și mie mi-a fost dor de tine. Dar asta nu schimbă nimic. Am vorbit serios.*

Închid telefonul înainte să apuce să mai răspundă.

Deși simt o durere insuportabilă în piept, mă forțez să mă uit prin restul albumelor și grămezilor de fotografii. Întreaga noastră relație se desfășoară în scene păstrate în momente perfecte.

I-ai rupt fratelui meu inima în două și ai dispărut fără să-i spui măcar un cuvânt. Cât de crudă să fii să faci așa ceva? Ai măcar vreo idee cât de mult a suferit?

Îmi tot amintesc de cuvintele, de acuzațiile lui Cooper, și asta îmi sfărâmă inima. Are dreptate — nu mi-am luat la revedere de la Evan. Dar asta doar din cauză că n-am putut. Dacă aș fi făcut-o, știu că ar fi reușit să mă convingă să rămân. Niciodată n-am fost în stare să-i zic nu. Așa că am plecat fără să-l anunț și fără să mai privesc în urmă.

E trecut de unu noaptea când pun, în sfârșit, pozele în cutiile lor și le așez în dulap, în spate de tot, sub haine și perechi vechi de încălțăminte.

Numai lucrurile moarte tânjesc după trecut. Lucrurile triste. Oi fi eu tristă, dar nu sunt moartă. Și intenționez să trăiesc cât încă mai pot.

8.

Evan

Duminică seara, când intru pe ușă, îi găsesc pe Cooper și pe Mac, împreună cu unchiul Levi, deja așezați la masa din bucătărie. Schițele pentru hotelul lui Mac sunt întinse pe toată masa. Laptopul ei e deschis, iar ea stă aplecată peste tastatură, ronțăind capătul unui pix. Daisy e singura care mă observă și sare pe mine, în timp ce îmi scot încălțările.

— Hei, frumoaso! îi spun eu cățelușei care sare bucuroasă.

— Ai întârziat, mă informează Cooper.

— M-am oprit să iau ceva de mâncare pentru cină.

Las pe blat plasele cu mâncare chinezească. Frate-miu nici măcar nu-și scoate capul din planurile alea.

— Nu, nu vă faceți griji. A fost plăcerea mea.

— Mulțumesc! spune Mac de peste umăr. Nu o să găsesc ou în pilaf, așa-i?

— Nu, mi-am adus aminte.

Pentru numele lui Dumnezeu, e ca și cum sunt un servitor aici.

— Lasă asta, spune Levi. Vino încoace! Trebuie să vorbim despre ce o să se întâmple săptămâna viitoare.

Levi e fratele tatălui nostru. Ne-a primit în casa lui după ce tata s-a urcat beat la volan și a murit într-un accident de mașină, când noi eram mici. Ne-a crescut când mama nu dădea doi bani pe noi. Unchiul nostru e singura familie pe care o mai avem, și chiar dacă ne-a fost greu să ne apropiem de el în trecut, acum am început să ne înțelegem și mai bine. E genul de om foarte liniștit, care crede că să petrecem timp de calitate împreună înseamnă să stăm tăcuți în aceeași cameră.

Are propria afacere în construcții de ani întregi. Și după recentul uragan care a făcut Avalon Bay praf, are în cârcă mai multe renovări și demolări decât poate duce. Și din moment ce Levi ne-a făcut pe mine și pe Cooper parteneri cu ceva timp în urmă, avem de-a face și noi cu o grămadă de treburi.

Cea mai stresantă treabă e la The Beacon, vechiul hotel emblematic de pe faleză, cel pe care l-a cumpărat Mac în urmă cu câteva luni. Hotelul a fost lăsat în paragină după furtună și abandonat câțiva ani, până când Mac a decis să-l cumpere și să-l renoveze. Familia ei e putred de bogată, dar a cumpărat The Beacon cu propriii bani — de curând am aflat și eu că a făcut milioane de dolari din site-urile ei unde postează chestii siropoase ce țin de relații.

— M-a sunat Ronan West, spune Levi. Are nevoie de ceva renovări prin casă până s-o scoată la vânzare. Asta

înseamnă că trebuie să vă împărțiți, astfel încât unul dintre voi să meargă acolo cu echipa.

— Pune-l pe unul dintre muncitori s-o facă. Nu vreau să scape situația de sub control la hotel pentru că lăsăm pe altcineva la conducere acolo.

Cooper se comportă de zici că-i e superior tatălui fostei mele. Ce imatur!

Suntem în etapele finale ale renovării la hotelul Mac, care ar trebui să fie deschis peste câteva luni, în septembrie. Planul este următorul: va aduce niște oaspeți speciali ca să vadă locul și ca să-și construiască o reputație pentru salonul de spa în sezonul de iarnă, apoi va organiza inaugurarea primăvara.

— Ronan mi-e prieten, spune Levi. Nu pot să-i trimit vreun tântălău. Vreau să știu că se face muncă serioasă.

— Merg eu, mă ofer.

— Normal că te oferi tu, spune Cooper, oftând exasperat. Nu cred că e o idee prea bună.

— Nu te-a întrebat nimeni.

Mor de foame, așa că mă duc să iau una dintre cutiile cu *lo mein* și încep să mănânc.

— Ne descurcăm la hotel, spune Mac și privește mâncarea mea.

Se duce să-și ia orezul și se așază la masă, apoi adaugă:

— N-ar trebui să fie nicio problemă dacă pleci.

Cooper se uită urât la iubita lui pentru că l-a contrazis, dar ea doar ridică din umeri. Ador când Mac e prin preajmă, îi place să-l enerveze pe Cooper. Asta înseamnă, de obicei, că-mi ia mie apărarea.

— Tu abia aștepți să calci strâmb..., spune Cooper și scutură din cap.

Poate că așa e, dar el nu o înțelege pe Gen așa cum o fac eu. Sigur, am fost amândoi toxici, am avut parte de certuri și de nopți nebune. Dar au fost și momente frumoase. Ne completăm unul pe celălalt, avem o energie perfectă.

În acest moment, ea crede că își ispășește corect pedeapsa dacă păstrăm distanța, dar asta doar pentru că a uitat cât de buni eram împreună.

Trebuie doar să-i amintesc. Dar ca să fac asta, trebuie să fiu mai aproape de ea.

— Hei! mă face Levi să fiu atent la el. Ești sigur că poți să te porți cum trebuie și să-ți faci treaba perfect? Poate că am devenit Hartley și Fiii acum, dar tot numele meu e trecut pe cartea de vizită.

— Nu-ți face griji, mă descurc, îi promit eu, cu gura plină de tăiței.

Cooper oftează.

Luni după-amiază, Levi și cu mine suntem la casa familiei West. Ronan i-a lăsat cheia lui Levi azi-dimineață, ca să putem intra și arunca o privire. Trebuie să analizăm proprietatea și să facem o listă cu toate lucrurile care trebuie schimbate, reparate, vopsite. Ronan l-a lăsat pe Levi să-și dea cu părerea și să spună un preț pentru ce crede el că va avea nevoie, astfel încât să primească cea mai bună ofertă atunci când o scoate pe piață.

După vreo 20 și ceva de ani și șase copii, casa asta pe două etaje a avut și zile mai bune.

Dată fiind situația, mă simt ciudat să fiu aici. E chiar și mai dubios că folosesc ușa de la intrare, după toate momentele alea în care Gen și cu mine am fost prinși că ne furișam pe fereastra camerei ei. Să nu mai zic de toate petrecerile de la piscină pe care le-am organizat când părinții lui Gen nu erau acasă.

Unchiul meu și cu mine aruncăm mai întâi o privire în interior, notând diversele probleme care ne sar în ochi. Apoi trecem la exterior, ne uităm la tencuială, care trebuie refăcută și la gardul de lemn, din jurul grădinii, care se clatină și care cere o schimbare a materialului în PVC. Arată mult mai bine și e și mai ușor de întreținut. După ce mai notăm niște aspecte, ne îndreptăm și spre piscină și — măiculiță!

Îmi pierd răsuflarea când o văd pe Gen pe unul dintre șezlonguri.

Fără sutien.

Să mă ucidă cineva, acum.

— Credeam că nu se mai fac filme d-astea porno din anii '90, tărăgănesc eu, și aud un mormăit exasperat venind din partea lui Levi.

Fără să pară prea deranjată, Gen se întoarce pe o parte, arătând ca un model de costume de baie, cu picioarele ei lungi și cu pielea dată cu ulei, care strălucea în razele soarelui. Sânii ăia uluitori și sprinteni sunt îndreptați spre mine. Nu că aș fi uitat cum arată, dar s-o văd așa, într-un slip minuscul și cu ochelarii de soare mă face să-mi amintesc de vremurile vechi.

— Nu mai știi să bați la ușă? spune Gen, care se întinde după un pahar cu apă.

— Am făcut eu asta vreodată?

Mă tot uit la sânii ăia perfecți.

Mă străduiesc din răsputeri să-mi aduc aminte că unchiul meu stă lângă mine.

— Ăă... tatăl tău ne-a rugat să venim și să facem o estimare pentru renovare, răspunde Levi, care se simte incomod și lasă privirea în pământ. N-a menționat c-o să fie cineva acasă.

Mă abțin să nu râd și spun:

— Haide, Gen, acoperă-te și tu cu ceva. O să-i provoci bietului om un atac de cord.

— Ei haide, Levi nu e interesat de corpul meu, oricum.

Se ridică și-și pune sutienul pe ea.

— Ce face Tom? îl întreabă ea pe Levi.

Mormăie un „e bine", și-și ferește privirea. Unchiul meu nu prea vorbește despre partenerul lui de viață, care lucrează de acasă pe postul de redactor pentru reviste academice. Levi preferă să-și țină viața personală departe de ochii lumii. Nu i-a fost mereu ușor să fie gay în orașul ăsta, și cred că îi e mai bine să-i lase pe ceilalți să judece după propriul cap. Nici măcar prietenii lui, cei care cunosc situația, nu-l întreabă nimic. Nici nu prea ies la întâlniri în oraș, dat fiind că Tim e cam singuratic. Presupun că le place să fie liniștiți.

— Ce faci acasă? o întreb eu pe Gen, pentru că am auzit că tatăl ei o pune să lucreze la atelierul de piatră.

— Ținem deschis duminicile, spune ea, în timp ce își acoperă pieptul cu brațul, cât își descurcă bretelele maieului, așa că lunea e zi liberă. Vă pot ajuta cu ceva?

Levi reușește să vorbească, în timp ce se uită, foarte conștiincios, la mapa lui.

— Crezi că Ronan o să vrea și amenajarea spațiilor verzi?

— N-am nicio idee, ridică ea din umeri.

Ușurat de răspuns, profită de ocazie și pleacă înăuntru să-l sune pe Ronan, iar eu rămân cu Gen.

După o clipă de ezitare, se întoarce cu spatele la mine.

— Mă ajuți? zice ea, ținându-și maieul la piept.

— Sau... am putea să nu-l mai încheiem.

— Evan!

— Nu știi deloc să te distrezi.

Mă așez pe marginea șezlongului și întind mâna să prind șnururile de la sutien. Eh, am făcut treburi și mai nasoale de atât.

— Ți se întâmplă des? Să vezi femei mai bătrâne sau studente bogate dezbrăcate? întreabă ea, sec.

— Cam așa încep toate proiectele de genul, spun eu, solemn, legând șnururile subțiri. Doar că prima dată mi s-a sculat de față cu unchi-miu, deci putem cădea de acord că asta e cu totul alt tip de traumă familială.

— Ai fi putut să-mi spui, mă acuză ea, întorcându-se spre mine după ce-și așază sutienul. A fost șiret din partea ta să apari așa, pe nepusă masă.

— Nu știam c-o să fii aici, îi reamintesc eu. Plănuiam doar să iau niște lenjerie intimă de-a ta și să mă car.

Gen oftează.

— Știi, toată schema asta a ta cu sânii goi —

— Schemă? Ce schemă? N-am știut c-o să vii! protestează ea.

O ignor, continuându-mi ideea:

— Îmi aduce aminte de excursia cu clasa, când eram a doișpea, zic eu și nici măcar nu mă prefac că nu mă uit la micile picături de condens care îi cad din paharul cu apă și îi curg pe piept în timp ce ia o înghițitură.

— Ce excursie?

— Ei, hai, știi exact la ce mă refer.

Excursia aia e de neuitat.

— Ce-ar fi dacă nu am vorbi despre asta?

Buzele ei se curbează ușor înainte de a face o grimasă, apoi oftează.

— Dacă nu am vorbi despre ce? o fac eu pe inocentul. Despre excursia la delfinariu?

— Evan.

— Era o zi ploioasă. Erai supărată pe mine pentru că flirtam cu Jessica la ora de matematică, așa că, a doua zi, ai venit în excursie îmbrăcată cu un tricou alb, scurt, și fără sutien, ca să te dai la Andy Nu-Mai-Știu-Cum. Așa că ne dăm jos din autobuz și toată lumea era cu ochii pe sânii tăi.

Urmează o pauză mai lungă, în care văd cum își pierde hotărârea.

— Ai furat un tricou de la magazinul de suveniruri, pentru mine, spune ea cu ranchiună.

Îmi ascund zâmbetul satisfăcut. Mi-e atât de ușor să o conving să ne aducem aminte de trecut.

— Pentru că altfel ar fi trebuit să-i trag una în nas nenorocitului ăluia de Andy pentru că s-ar fi holbat la sânii tăi toată excursia.

Din nou, ia o pauză, apoi spune:

— Poate că m-am excitat când te-am văzut gelos.

Încep să zâmbesc.

— Vorbind de gelozie...

— Ce zici? spune ea, serioasă.

— Ți-am zărit ura în privire alaltăieri seară, pe plajă.

Când observ că nu mușcă momeala, o ademenesc din nou:

— Știi, când vorbeam cu tipa aia de la universitate.

— Când vorbeai..., repetă ea, cu un ton pesimist.

Văd ura aia bine-cunoscută din privirea ei din nou, înainte să observ expresia enervată. Era nervoasă pe ea însăși.

O știu pe Genevieve, și în momentul de față, nu suportă că și-a arătat slăbiciunea. Cum mă așteptam, evită subiectul.

— Te referi la tipa al cărei iubit te-a bătut măr? îmi zâmbește ea, dulce. Cea care s-a prefăcut că te vrea doar ca să-l facă gelos pe gagică-su?

— Unu la mână, nu ai dreptul să fii atât de veselă când te gândești că cineva m-ar lua la bătaie. Doi la mână, nu m-a scuturat nimeni — prietenii ăluia au trebuit să-l care de acolo, în caz că n-ai băgat de seamă. Trei la mână, dacă voiam s-o bag în pat, o făceam.

— Nu știu ce să zic. Din ce am văzut eu, părea că tu-ți dădeai silința s-o vrăjești, iar ea a plecat cu iubitul ei.

— Îmi dădeam silința? Nu cred, zic eu, și-mi înclin capul. Genevieve, iubito, știm amândoi că nu am probleme în a le convinge pe femei să-și lepede hainele.

— Ah, și ești și modest.

— Modestia e pentru ăia care nu au parte de sex, îi fac eu cu ochiul.

Sunt mulțumit să o văd cum înghite în sec. Dumnezeule! Vreau să i-o trag. A trecut atât de mult timp. *Prea* mult. Nu contează cu câte fete m-am combinat în absența ei. Nimeni nu se compară cu ea. Nimeni nu mă excită atât de rău, nu mă face să mă simt la fel de nebun.

— Păi, din moment ce îți e atât de ușor să seduci, atunci de ce nu o ștergi de aici și te duci să găsești pe una care să se lase vrăjită de tine?

Răutăcioasă, ridică din sprâncene, și mai ia o gură de apă.

— Încetează să te mai prefaci că nu vrei să rupi hainele de pe mine și să mi-o tragi în piscină, izbucnesc eu.

— Dar nu vreau, spune ea, foarte încrezătoare, dar nu pot să nu observ scânteia din ochii ei.

— Nu? zic eu, lingându-mi buzele brusc uscate.

— Nu, repetă ea, acum și mai puțin hotărâtă.

— Pe bune? Nu ești tentată absolut deloc?

O văd cum înghite iar în sec. Îi tremură mâna când pune paharul pe masă.

Mă aplec mai aproape de ea, respirând adânc. Mirosul sărat și dulce al uleiului de plajă se simte puternic în aerul umed. Vreau să-i smulg tricoul cu dinții și să-mi trec degetele prin părul ei. Încearcă să se comporte ca și cum nu i-ar păsa, dar îi văd pulsul cum bate pe partea laterală a gâtului și știu că simte exact ceea ce simt și eu.

— Hai să ne întâlnim mai târziu, spun eu, fără să gândesc înainte să deschid gura, acceptând, totuși, ideea. Diseară, la locul nostru.

Din spatele acelor ochelari de soare argintii reflectorizați, pare impasibilă. Dar când își mușcă buza și ezită să răspundă,

știu că îmi ia ideea în considerare. Ar vrea să spună da. Ar fi atât de ușor. Pentru că nu am avut niciodată de ce să încercăm să ne dăm o șansă, lucrurile au venit mereu de la sine. Întotdeauna am gândit același lucru.

Apoi se retrage. Se ridică și își înfășoară un prosop în jurul taliei. Zidul impenetrabil se ridică și rămân blocat singur, pe partea cealaltă.

— Scuze, spune ea, disprețuitor, ridicând din umeri. Nu pot să vin. Am o întâlnire.

9.

Genevieve

La trei ore după ce m-am văzut cu Evan, încă mă oftic pentru ce am făcut. Într-un moment de prostie extraordinară, m-a luat gura pe dinainte și acum trebuie să ies diseară la o întâlnire. Naiba știe cu cine. După ce mi-a ieșit porumbelul pe gură, normal că Evan s-a enervat, chiar dacă a făcut tot posibilul să se prefacă că nu-i pasă. Uneori uită cât de bine îl cunosc, cu toate ticurile și piticii de pe creier. Așa că, în timp ce voia să arate că nu-i pasă, mă tot întreba unde mă duc și când, iar asta m-a făcut să bag minciuni, una după alta. Am reușit să evit să răspund când m-a întrebat cu cine merg, insistând că n-are de unde să-l știe, dar n-aș băga mâna în foc că n-o să mă verifice, și asta o să fie o problemă.

Până diseară la opt, trebuie să găsesc pe cineva care să mă scoată la întâlnire.

Din moment ce n-am de gând să intru pe Tinder ca să găsesc pe vreun oarecare pe acolo ca să-l conving pe fostul meu să mă lase în pace, scriu SOS pe grup, apoi ajung acasă la Alana și la Steph, ca să găsim toate o cale de scăpare. Heidi e la muncă, dar asta e un lucru bun, dat fiind că toate sfaturile ei au fost, oricum, inutile. *Așa-ți trebuie dacă minți*, a scris ea pe grup, în modul ei prostesc.

Of. Adică... are dreptate.

— Deci practic te-a excitat faptul că l-ai ispitit pe Evan cu sânii tăi, apoi, brusc, ți-ai schimbat comportamentul față de el, concluzionează Alana, după ce le povestesc ce s-a întâmplat.

Stăm pe veranda din spate și încerc să-mi imaginez că ceaiul meu dulce are și vodcă în el.

— Adică, nu vreau să pară că-i iau lui partea, dar îmi pare că nici tu nu știi ce vrei.

— Nu cred că m-am exprimat bine. El a dat buzna peste mine.

Steph mă ia în derâdere:

— Da, dar se pare că ți-a cam plăcut.

— E în regulă dacă ți-a plăcut, îmi spune Alana, întinzându-se pe leagănul de pe verandă, în timp ce se leagănă. Toată lumea are câte un fetiș.

— Nu e un fetiș.

Deși, acum că a spus-o, bănuiesc că există un sâmbure de adevăr. Evan și cu mine am simțit mereu o oarecare tensiune între noi. Ne tot apropiem și îndepărtăm, ne facem geloși unul pe celălalt până primim o reacție. Toate astea fac parte

din obiceiurile nasoale de care încerc să mă descotorosesc. Și totuși, repet aceeași pași. E ca și cum aș face aceleași mișcări de dans pe o melodie nouă.

— E magia-penisului-de-băiat-rău, spune Alana cu tonul ei sec, fără urmă de umor. Ne face să ne pierdem mințile. Nu e vina noastră că ăia care sunt praf emoțional sunt și buni la pat.

Din nou, are dreptate. Și când vine vorba de Evan Hartley, chiar și cele mai nesemnificative aspecte mă fac să-mi pierd mințile. Lucruri aparent minore care declanșează amintiri și răspunsuri involuntare. Corpul meu a fost programat pentru anumiți stimuli. E deja vorba de instinct, de o a doua natură. Își linge buzele și încep să-mi imaginez cum își bagă fața între picioarele mele. Astăzi, i-am simțit mirosul părului și mi-am pierdut mințile.

Și cu siguranță nu a ajutat faptul că m-a tachinat cu sexul în piscină și că apoi m-a rugat să ne vedem la locul nostru.

Eu doar am inventat o scuză pentru că mai aveam foarte puțin până să-i accept invitația. Ce e rău la sexul consensual între prieteni? Nu e nimic rău în asta... până când o partidă duce la mai multe, și apoi începem să petrecem fiecare clipă împreună, făcând tâmpenii și certându-ne pentru că fiecare moment de aventură și conflict mai smulge câteva picături de adrenalină din noi.

— Nu mă pot abține, zici că sunt dependentă de el. Încerc eu să nu par interesată, dar apoi îmi zâmbește și flirtează cu mine, și asta mă face și pe mine să îi răspund la

avansuri, recunosc eu. Dar dacă nu renunț la obiceiul ăsta, nu o să pot s-o iau niciodată de la capăt.

— Înseamnă că trebuie să te scoatem din bucla asta, decide Alana. Trebuie doar să găsim pe cineva care nu e deloc ca Evan. Adică să îți luăm corpul prin surprindere, ca să zicem așa.

— Da, păi asta înseamnă că n-o să găsim pe nimeni în orașul ăsta.

Păi dacă tai de pe listă prietenii lui și apoi pe cei pe care nu-i suport, abia de rămânem cu câțiva cu care nu sunt rudă. Și să dau târcoale prin barurile de studenți ca să găsesc un tocilar de la Garnet, asta nu prea-mi stă în fire.

— Dar tipul ăla de alaltăseară? întreabă Steph. Cel care a venit la tine și la Heidi.

— Cine? Harrison?

Doar nu vorbește serios.

— Nu e o idee rea, absolut deloc.

Alana se ridică în fund. Se luminează la față când îi vine un plan în minte. Fata asta e regina planurilor.

Steph aprobă din cap.

— Dacă e să ne luăm după ce zice Heidi, pare că i-ai picat tipului cu tronc.

— Dar e..., nici nu-mi vine să zic. E polițist și poartă kaki. Numai turiștii poartă kaki.

— Exact. Nu seamănă deloc lui Evan. E perfect! spune Alana, privindu-mă hotărâtă și dând din cap.

Deja își făcea planuri.

— E doar o singură întâlnire, precizează Steph. Ți-l ia pe Evan din cârcă și, să fim serioși, există modalități mai rele de a petrece o noapte decât să mănânci pe gratis cu un tip care are zero șanse să și-o tragă vreodată.

Așa e, are dreptate. Harrison a fost foarte drăguț. Și întâlnirea asta are zero riscuri și nu am așteptări. Partea cea mai rea, totuși, e că, la un moment dat, o să epuizăm toate subiectele de discuție și o să-mi dau seama că nu avem absolut nimic în comun. Seara, la sfârșitul întâlnirii, o să ne luăm la revedere stânjeniți și n-o să trebuiască să ne mai vedem vreodată. E atât de simplu. Și dacă Evan își face apariția, se va uita la Harrison, i se va face milă de mine, și va pleca râzând. Mă descurc cu asta, dacă înseamnă că Evan o să păstreze distanța.

— Bine, cad eu de acord. Să înceapă Operațiunea Băiatul Cercetaș.

Din moment ce nu știu pe nimeni care ar putea să aibă numărul unui copoi, și în niciun caz n-o să sun la secție, îmi trebuie ceva abilități de detectiv ca să dau de Harrison pe canalele de socializare și să îi trimit un mesaj. Pagina lui de Insta este adorabilă, ca să nu spunem patetic de blând. Dar îmi reamintesc că de aia e un pretendent complet inofensiv și lucrul ăsta întărește mesajul pe care îl reformulez. Gata cu băieții răi.

Eu: *Mi-a făcut plăcere să te văd seara trecută.*

Eu: *Îmi pare rău că am fost întrerupți. Vrei să luăm cina împreună diseară?*

E un prim mesaj îndrăzneț, dar sunt într-o misiune cu termen-limită. Din fericire, Harrison răspunde în câteva minute.

Harrison: *Ce surpriză! Da, mi-ar plăcea.*

Harrison: *Să vin să te iau pe la ora 19.00?*

Eu: *Sigur, dar lasă mașina acasă.*

Harrison: *Înțeles. Ne vedem diseară.*

Gata, nu a fost așa de greu.

În ultimul an, ceea ce am ajuns să conștientizez din transformarea mea este că alegem să ne schimbăm de o mie de ori, în fiecare zi. Alegem să facem un lucru mai bine. Apoi încă unul. Și încă unul. Și apoi altul. Așa că poate să păcălesc un tip drăguț să iasă la o întâlnire falsă cu mine ca să-mi dezamăgesc fostul iubit într-un mod blând nu mă face tocmai o sfântă, ci mă îndeamnă să o iau ușor. Ideea e că vechea eu nu ar fi fost prinsă nici moartă în aceeași încăpere cu Harrison. Și cine știe, poate că vom deveni chiar prieteni.

10.

Evan

Face toate căcaturile astea dinadins. Îi place să știe că încă deține puterea de a se juca cu mintea mea, tachinându-mă și apoi lăsându-mă baltă. Îmi pare rău de tipul cu care iese. Nemernicul ăsta a crezut că e o idee bună să mi-o ia pe Genevieve chiar de sub nas. Ar face bine să aibă asigurare medicală.

Oricum, după muncă, ajung acasă chiar liniștit. Dar nu fac trei pași în casă, că frate-miu și sare cu gura pe mine.

— Hei, zice el din sufragerie, unde se uită cu Mac la TV. Ai vorbit cu Steve de garnitura pentru țevi?

— Ce? zic eu și-mi dau jos pantofii, trântindu-mi cheile pe masă. Nu, am fost cu Levi la Gen acasă.

— Da, și după, trebuia să te oprești la birou și să vorbești cu Steve despre comanda pentru hotel. Avem nevoie de garniturile alea mâine, ca să înlocuim instalațiile sanitare de la etajul doi.

— Păi și? Du-te tu!

Mă îndrept spre bucătărie să iau o bere din frigider. Daisy vine la mine și dă din coadă mai ceva ca de obicei.

— Cred că vrea să meargă afară, spune Mac. O duci tu, te rog?

— Ești lipită cumva de canapea, sau ce?

— Hei! spune Cooper și se ridică, fiindcă aparent încă își poate folosi picioarele. Ce-i cu atitudinea asta?

— Păi tocmai am intrat pe ușă și ați și sărit pe mine.

Arunc capacul în gunoi și pocnesc din degete la Daisy, iar asta o face să chelălăie și să se ducă la Mac.

— Voi ce ați făcut azi, mai exact? În loc să vă plângeți că nu se face treabă, de ce nu mergeți voi să le rezolvați?

Cum nu am de gând să port această discuție, plec în garaj.

Treaba e că Genevieve nu e genul care iese la întâlniri. Gândul că s-ar îmbrăca într-o rochie drăguță și s-ar machia frumos pentru o cină e de-a dreptul stupid. Mai degrabă și-ar tăia o mână decât să facă conversație la aperitive. Deci, ce face, de fapt? E asta o încercare elaborată de a mă convinge că s-a schimbat? Ce glumă bună! Gen este tipul de fată care fură o motocicletă din fața unui bar de motocicliști doar ca să facă o plimbare. Sub nicio formă n-ar lăsa ea un tip să-i tragă scaunul ca să se așeze la masă.

Sau poate că da.

Vocea sâcâitoare din capul meu mă face să mă simt nesigur. Chiar ar fi așa de greu de crezut că acum îi plac rochiile elegante și cinele la restaurant? Poate că fata pe care am cunoscut-o anul trecut nu mai este aceeași pe care...

Alung gândul ăla. Pentru că nu se poate, nu! O știu pe Genevieve West foarte bine. Știu ce o entuziasmează, ce o face să zâmbească, ce o face să plângă. Îi știu toate toanele, și chiar și cele mai întunecate părți ale minții ei. Poate că reușește să se păcălească pe ea însăși, dar cu mine nu merge.

Îmi întorc capul, îmi scot tricoul de pe mine, îl arunc deoparte și încep să lovesc sacul greu care atârnă de tavan, în colțul garajului. Praful iese la suprafață cu fiecare lovitură. Rotocoale mari de pudră fină, cenușie. Primele lovituri îmi scurtcircuitează nervii, vocea din capul meu tace subit. Durerea ascuțită reverberează în mâini, apoi în brațe, coate și umeri, până când abia dacă mai simt ceva. Dar suferința e încă acolo. Peste tot. Și devine din ce în ce mai insistentă.

M-a *părăsit*. Pe mine, care am dormit toată noaptea în scaunul de lângă patul ei, după ce a suferit o contuzie după ce a căzut dintr-un copac, într-o încercare nereușită să se întreacă cu doi dintre frații ei. Pe mine, cel care a ținut-o în brațe de fiecare dată când plângea că maică-sa a ratat vreun eveniment important din viața ei.

M-a părăsit fără să-mi zică nimic.

Nu, mai rău de atât — fără să-mi zică să merg cu ea.

— O să rămâi fără piele dacă nu te bandajezi, spune Cooper, după ce se strecoară în garaj.

Se așază în spatele sacului de box și-l ține să nu se mai miște, în timp ce îl ignor și-mi văd de treabă. Deja au apărut dâre de sânge pe materialul din piele sintetică. Nici că-mi pasă.

Când vede că nu-i răspund, el tot insistă.

— Ei haide, spune-mi. Care e problema? S-a întâmplat ceva?

— Dacă ai de gând să mă freci la cap, mai bine pleci.

Continui să lovesc sacul din ce în ce mai tare. Cu fiecare lovitură, mi se limpezește mintea, creierul încetează să mai primească impulsuri, iar durerea se disipă.

— Deci, să înțeleg că e vorba despre Gen.

Oftează și îmi dau seama că e dezamăgit, de zici că aș fi venit acasă cu un patru în carnetul de note. E obositor să ai un frate care se crede taică-tu.

— Când ai de gând să încetezi? Te-a lăsat baltă. Ce mai vrei?

— Îți aduci aminte anul trecut cât de mult ți-a păsat *fie* de părerea mea despre Mac?

Am ținut morțiș să-i zic asta pentru că mi-am învățat lecția. Când mă băgam în treaba lui, când a fost vorba de trecerea de partea cealaltă a taberei, cea întunecată, când s-a îndrăgostit de o tipă bogată, mi-a spus să-mi țin gura. Și a avut dreptate.

— Da, păi, nu e treaba ta.

— Încerc doar să am grijă de tine, spune el, de parcă eu nu m-am prins deja de asta.

Văzând că încep să nu-l mai suport prin preajma mea, Cooper își schimbă tactica.

— Haide, hai să plecăm de aici, prin oraș, să mai iei o pauză de la atâtea gânduri.

— Pas.

Cu mult timp în urmă, mi-am dat seama că nu există nimic care să mă scape de gândurile despre Genevieve. E parte din mine. Nu o pot smulge fără să mă sfâșie.

Îl privesc pe Cooper pentru o secundă, între loviturile aplicate sacului. E trist. Dar nu e treaba mea să-l fac să se simtă mai bine, și nici nu sunt responsabil să încerc.

— Poți să pleci acum, Coop.

Cu maxilarul încordat, iese din garaj.

La scurt timp după ce a plecat, renunț la sacul de box. Încheieturile de la mâini îmi sângerează. Parcă văd și niște bucăți de piele cum atârnă. E scârbos ca dracu'.

Când îmi vibrează telefonul în buzunar, sunt aproape sigur, pentru că sunt un cretin, că e Gen. Apoi, când văd că e mama, încep să înjur.

Shelley: *Hei, scumpule. Vreau doar să văd ce mai faci.*

Da, maică-mea nu e trecută în agendă drept MAMA, ci Shelley. Și asta spune multe.

Îmi tot trimite mesaje în încercarea de a reface relația noastră după ce Cooper a denunțat-o la poliție. A fost arestată pentru scurt timp, după ce i-a furat câteva mii de dolari, cu luni în urmă. I-a ajuns până-n gât comportamentul ei de căcat, dar asta a umplut paharul. A fost ca o ultimă trădare.

Nu i-am spus lui frate-miu că-mi scrie, pentru că pentru el, ea nu mai există. S-ar înfuria dacă ar afla că ținem legătura.

Nu că eu aș fi foarte iertător. Nu mai sunt, cel puțin. Ani întregi am fost dispus să-i ofer prezumția de nevinovăție,

chiar și atunci când știam că nu poți să te încrezi în ea. Că fiecare vizită a fost, pur și simplu, ca o vestire a unei alte promisiuni încălcate și a unei alte plecări fără să-și ia rămas-bun. Îmi pare că nu știu cum să o ignor.

Oftez și îi scriu înapoi:

Eu: *Toate bune aici. La tine?*

Shelley: *Sunt în Charleston. Mă gândeam că poate vii să mă vizitezi?*

Mă holbez la ecran ceva timp. De săptămâni întregi, a tot insistat că s-a schimbat. Că a luat-o de la capăt și toate cele. În ultimul mesaj de la ea, spunea că vrea o șansă la împăcare, dar îți vine să râzi când vezi numărul de șanse pe care femeia asta le-a primit de la noi. Câtă nevoie am avut de mama noastră atunci când eram mici... Acum, ne descurcăm și fără ea. La naiba, ne descurcăm și ne înțelegem mult mai bine. Ne-a fost mult mai bine fără ea, puteam să ne lipsim de prezența ei o dată la câteva luni, doar ca să îndruge ceva despre vreo mare oportunitate și despre cum o să revină ea pe calea cea bună, și că tot ce are nevoie e un loc unde să stea și câțiva dolari, bla bla bla. Asta până când într-o dimineață ne trezim că dispăruse din nou. Cu banii noștri cu tot. Și camera lui Cooper întoarsă cu fundul în sus.

Când vede că nu îi răspund pe loc, îmi mai dă un mesaj.

Shelley: *Te rog. O luăm ușor. O ceașcă de cafea? O plimbare? Orice dorești tu.*

Ezit și iarăși mă trezesc cu un mesaj.

Shelley: *Mi-e dor de fiii mei, Evan. Te rog!*

Îmi scrâșnesc dinții. Problema e că n-am chef să-i dau apă la moară. Nu poate să bage scuza asta cum că ea e mama noastră după ce ne-a neglijat ani de-a rândul.

În mesaj a scris o oră și un nume de restaurant. Pentru că știe că îi cedez repede, așa a fost întotdeauna. Nu și-ar permite să facă așa și cu frate-miu. Și asta pare o capcană și e nedrept.

Chiar și așa, când știu cum stă treaba, o parte din mine vrea s-o creadă, să-i dea șansa să demonstreze că e o persoană decentă. Cu noi, măcar.

Eu: *Mă gândesc și te anunț.*

Dar e drum lung până la împăcare. Coop intenționează să ducă ranchiuna asta până în mormânt. Sunt sigur că ar fi mai fericit dacă nu ar trebui să se mai gândească la ea vreodată. Pentru mine, ei bine, dacă e să fiu sincer cu mine, cred că sunt încă iritat. Ultima dată când a fost aici, a jucat teatru foarte bine, cea mai bună performanță a ei de până acum. Aproape m-a convins să cred că va rămâne cu noi și va încerca să fie o mamă adevărată. Mă rog, cât ar mai putea fi una pentru doi adulți care abia o cunosc.

Chiar e inutil să mai spun că mi-am luat țeapă, și Cooper mi-a demonstrat că *a avut dreptate.*

Și, din moment ce nu am chef să repet aceeași greșeală, la cină țin pentru mine că Shelley e în Charleston. E ultima mea problemă, oricum. Mă macină mai mult gândul că Gen iese la întâlnire cu altcineva.

Cât Mac îmi dă piureul de cartofi, eu îmi închipui că fosta mea râde la glumele unui nemernic cât mănâncă salate și aperitive. Cooper vorbește despre muncă, dar mie îmi stă capul doar la strategia tipului ăluia de a o băga în pat. Se gândește cum arată dezbrăcată și dacă o friptură cu homar i-ar câștiga un sex oral de la prima întâlnire.

Am maxilarul atât de încordat, că abia pot să înghit.

Apoi, cât strângem masa, mă întreb... *dacă lui Gen chiar îi place de cretinul ăla*? Dacă îi pică sub vrajă și îi mănâncă din palmă? Poate că poartă o ținută sexy cu intenția de a o arunca pe podeaua lui. Poate mai târziu, o să-l zgârie pe spate de plăcere.

Aproape că îmi vine să lovesc peretele, așa că-mi țin pumnii strânși pe blat, în timp ce o ajut pe Mac să pună vasele în mașină.

Ce se întâmplă dacă ăia doi se cuplează? Era altceva dacă era cu un tip în Charleston, că nu îi vedeam. Dar e acasă acum. Dacă se combină cu un tip nou, voi fi forțat să-i văd, să-i îndur cât sunt la muncă, acasă la tatăl ei? Să intru peste ei în bucătărie în timp ce încearcă brusc să se comporte normal, iar ea să fie îmbujorată, să-mi dea de înțeles că ăla tocmai o satisfăcea? Rahat, nu! Așa ceva nu se poate întâmpla.

— Mergem pe plajă, să o plimbăm pe Daisy, spune Mac, împăturind frumos cârpa de vase și așezând-o lângă chiuvetă. Vrei să vii?

— Nu, sunt OK.

Dar nu e adevărat. Nu sunt OK deloc.

Din clipa în care Cooper și Mac ies pe veranda din spate, îmi iau cheile și mă îndrept spre ușa din față.

În cel mai scurt timp, sunt deja pe motocicleta mea, mergând în oraș să văd ce face. Să fiu al naibii dacă o s-o las să iasă cu ăla.

11.

Genevieve

— Cred că am dat-o în bară, îi șoptesc eu lui Harrison.

Chelnerul, îmbrăcat într-o cămașă albă și o vestă neagră, îmi așază șervetul în poală. Avem deja trei pahare diferite pe masă și nici măcar n-am comandat ceva. Când chelnerul ne-a oferit apă plată sau minerală, eu am cerut d-aia gratis.

— N-am știut că locul ăsta e atât de sofisticat.

Sau de scump. S-a deschis de curând și l-am observat când am trecut ieri pe lângă el. Cât scotoceam eu planul ăsta, mi-am adus aminte de restaurant. Acum port cea mai bună rochie de vară a mea, ba chiar m-am și machiat și mi-am făcut părul și tot simt că m-am îmbrăcat necorespunzător.

La rândul lui, Harrison face o treabă decentă, dându-se drept unul dintre băieții clubului de iaht care apar în Avalon

Bay, vara. Poartă cămășă și nenorociții ăia de pantaloni kaki cu o curea care se potrivește cu pantofii. Arată bine, totuși.

— Nu mă deranjează, spune Harrison și dă la o parte niște pahare, ca să facă loc pentru meniu. Nu prea mănânc în oraș. E drăguț să mai ies și eu.

— Okay, dar să știi că împărțim nota.

Cu un zâmbet copilăros pe față, Harrison scutură din cap, apoi adaugă:

— Nu pot să te las să faci asta.

— Nu, pe bune, nu aș fi sugerat să ieșim aici dacă știam de dinainte că e așa. Te rog!

Lasă meniul din mână și mă privește în ochi, serios. Zici că e mai bătrân cu zece ani.

— Dacă continui cu asta, s-ar putea să mă simt ofensat.

Îmi face cu ochiul și îi observ pistruii ăia băiețești în obraji. Îmi dau seama că mă tachinează.

— Aia-i fața ta de polițist, așa-i?

— Da, am exersat-o în fața oglinzii, recunoaște el, și se apleacă spre mine, apoi îmi șoptește: Cum mă descurc?

— Cred că te descurci perfect.

Harrison ia o gură de apă, și zici că tocmai și-a amintit că, de obicei, la prima întâlnire, trebuie să fii emoționat.

— Alaltăieri, am tras pe dreapta o bătrânică pentru că n-a oprit la stop. Am făcut greșeala s-o întreb dacă nu l-a văzut, și a crezut că am considerat că nu mai vede așa de bine. Femeia a dat un telefon la poliție și a zis că un copil de liceu a furat o mașină de poliție și o uniformă și că e pe stradă, oprește lumea și terorizează comunitatea.

Bufnesc în râs.

— Oricum, mi s-a spus că ar fi bine să arăt și eu a polițist.

Chelnerul se întoarce să ne ia comanda de băutură. Oare ar merge o sticlă de vin? Când Harrison îmi întinde lista cu vinuri, îi spun că nu e necesar. Experiența mea se rezumă, în general, la cele cinci grupuri de băutură majore: whiskey, vodcă, tequila, rom, și gin.

— Stai, mă descurc eu, spune Harrison, privind, entuziasmat, lista. Odată, m-am uitat la un documentar despre vinuri pe Netflix.

— Tocilarule, spun eu și nu pot să nu zâmbesc.

Ridică din umeri și rânjește satisfăcut, foarte mândru de el.

— Vrem două pahare de *Pinot Grigio* din 2016, vă rog. Mulțumesc!

Chelnerul dă din cap. Mă gândesc dacă să refuz, dar ce are dacă beau un pahar de vin? Nu e ca și cum aș băga *shot*-uri și cocktailuri cu nemiluita. Nici măcar n-o să mă amețesc de la un pahar. Pe lângă asta, nu vreau să vorbesc despre reputația mea, a fetei care a fost la reabilitare, înainte de a comanda mâncare. Nu așa se începe o conversație. Văd trecutul meu ca un accesoriu care completează ideea că acum sunt un adult matur.

— Cred că a mers bine, îi spun eu.

— Am fost emoționat pentru o clipă, dar cred că m-am descurcat până la urmă, râde el, căzând de acord cu mine.

Ca să fiu sinceră, când vine vorba de întâlnirile false, asta merge chiar mai bine decât mă așteptam. Ne-am întâlnit

direct la restaurant, nu a mai venit să mă ia de acasă, și am început să mă îngrijorez că ar putea apărea cu flori în mână sau ceva. Când m-a pupat pe obraz, a recunoscut că voia să-mi ia un buchet de flori, dar nu păream genul, și că probabil ne-ar fi făcut de râs pe amândoi. Avea dreptate, iar faptul că și-a dat singur seama de asta mi-a schimbat complet părerea despre el. Suntem liniștiți și ne înțelegem bine. Nu avem momente de tăcere jenantă și nici nu ne evităm privirea, încercând să găsim o cale de a ieși din restaurant mai repede. De fapt, îndrăznesc chiar să zic că mă distrez, oricât de ciudat ar fi asta.

În trecut, n-aș fi fost prinsă nici moartă în locul ăsta. Cred că asta e și ideea. Ies din umbra pe care trecutul meu a năpustit-o asupra vieții mele. Harrison chiar se ridică la nivelul așteptărilor. E un pic timid și precaut, dar drăguț și amuzant. Zici că e scos dintr-un *sitcom* din anii '90. Și chiar dacă nu simt niciun fel de atracție sexuală pentru el, poate că e mai bine așa. Ce ne definea pe mine și pe Evan? Chimia noastră sexuală, de-a dreptul turbată. Ne controla total.

Dar am de gând să iau în serios toată treaba asta cu fata bună, poate că am nevoie de un băiat bun care să mă completeze.

— Oricum, am impresia că sunt nepoliticos, că nu-mi mai tace gura. Uneori, am tendința să vorbesc prea mult, zice el după ce am comandat mâncarea și după ce mi-a spus de ce nu mai poate să mănânce midii.

— Ba nu, e OK, îl asigur eu.

Oricum prefer să nu fiu în centrul atenției.

— Spune-mi, care e cel mai ciudat caz la care ai fost chemat?

Harrison cade puțin pe gânduri, privind paharul de vin pe care îl mișcă în cercuri mici pe masă, apoi adaugă:

— Păi, am avut unul așa. Era a doua mea săptămână la job. Aveam „babysitter", pe tipul ăsta, Mitchum, care arăta ca un profesor de mate ciufut, cu acces la o armă letală. Din momentul în care am făcut cunoștință, mi-a lăsat de înțeles că vrea să mă omoare.

Râd prea tare, deranjând mesele din apropiere. Mă ascund în spatele unui șervețel.

— Eu vorbesc serios. Nu știu care a fost treaba, dar am mers în biroul șefului înainte să intrăm în tură, iar Mitchum era deja acolo și mă privea de parcă am lăsat-o gravidă pe fiică-sa.

Nu-mi pot imagina cum cineva și-ar putea face o primă impresie proasta despre Harrison. Mă rog, nu prea mi-au plăcut mie polițiștii din orașul ăsta, deci poate că mi-am găsit răspunsul.

— Suntem chemați la o casă în Belfield, continuă el. Dispeceratul spune că sunt câțiva vecini care se cam ceartă. Așa că ajungem la fața locului și găsim doi domni în vârstă care se înjură în curtea din față. Mitchum și cu mine îi despărțim ca să aflăm ce s-a întâmplat și ni se spune repede că amândoi au început să bea de dimineață. Se certau pe o mașină de tuns iarba sau pe o căsuță poștală, depinde cu cine stăteai de vorbă. Nu era nimic interesant în toată situația aia, dar

aveau amândoi puști în mână și unul dintre ei chiar a tras de câteva ori.

Încerc să-mi dau seama unde ajunge cu povestea, când Harrison scutură din cap, parcă mi-ar spune nici să nu încerc.

— Mitchum îl întreabă pe unul dintre ei *de ce nu lasă arma din mână*. Ne spune că el și-a luat armă pentru că are și vecinul. Iar vecinul spune că și-a cumpărat-o pe a lui când l-a văzut pe celălalt că i-a pus un aligator pe acoperiș.

— Ce? Un aligator adevărat? scot eu un alt zgomot care deranjează întregul restaurant, deși acum sunt prea preocupată de subiect ca să mă simt rușinată.

— Nenea ăsta a încercat să-l împuște, să scape de aligator, dacă-ți vine să crezi. Trăgea în acoperiș, în pereți, oriunde. Nici nu putem să ne dăm seama dacă au fost toate trase cu rost — dar slavă cerului că nu am primit reclamații despre gloanțe rătăcite.

— Dar cum a ajuns pe acoperișul omului? vreau eu să știu.

— Se pare că tipul lucra la compania de telefoane. Avea o treabă de rezolvat când a găsit acest aligator pe mijlocul drumului. În pauza de prânz, s-a decis să conducă macaraua cu nacelă acasă și să arunce acel biet animal acolo sus, deși nu îmi pot imagina deloc cum de i-a trecut chestia asta prin cap. Se pare că, în acea dimineață, între cei doi a avut loc o ceartă.

— Hai că parcă îmi vine să-l admir pe tip, recunosc eu. Nu am simțit niciodată o asemenea ranchiună care să justifice

o ciumă biblică. Cred că trebuie să-mi găsesc o categorie mai interesantă de inamici.

— Dar stai. Mitchum, ca un tip drăguț ce e, îmi spune că trebuie să mă cocoț acolo și să dau aligatorul jos.

— Pe bune?!

— Și ține minte că era prima mea misiune, și dacă se duce nenea ăsta la secție și spune că nu m-am descurcat, aș putea fi trimis la muncă de birou pentru totdeauna. Deci nu prea aveam de ales. Totuși, am întrebat dacă n-ar trebui *să anunțăm poliția animalelor*. Și-mi spune *scuze, băiete, ăștia de prind câini lucrează doar pe străzi.*

— Uau!

Sincer, sunt uimită. Bine, nu că n-aș ști că polițiștii sunt niște nemernici, dar asta e sub orice critică. Și să mai zici că nu sunt unul împotriva altuia în secția aia.

— Păi și ce ai făcut?

— În versiunea scurtă, am folosit o scară, un antricot, ceva sfoară și mi-a luat cam vreo patru ore să dau animalul jos de acolo, spune el, cu o privire terifiată care dă de înțeles că a văzut lucruri înspăimântătoare.

— Doamne, Harrison, ești eroul meu! Să bem pentru că depui efort și protejezi comunitatea, spun eu, apropiindu-mi paharul de vin de al lui.

După ce mâncăm cam jumătate din felul principal, el cam obosește să domine conversația și încearcă, încă o dată, să mă facă să spun ceva. De data asta, vorbim despre mama.

— Din nou, condoleanțe, spune el. Cred că e o perioadă foarte dificilă pentru tine, știi tu, cu mutatul înapoi și toate cele.

Tonul lui consolator îmi amintește că încă mă prefac, interpretez un rol pe care l-am scris despre persoana care ar trebui să fiu, de fapt: fiica îndurerată, care încă își plânge mama dragă. Creez o poveste mai bună despre relația noastră absentă, pentru că prinde mai bine la public.

N-a trebuit niciodată să mă ascund în halul ăsta cu Evan.

Rahat! În ciuda eforturilor mele, tot la el mă gândesc. El e singurul care-mi poate înțelege cele mai negre gânduri, care nu mă judecă sau încearcă să mă analizeze. Înțelege că locul din inima mea, ăla în care toți ceilalți își țin mamele, e, de fapt, gol și asta nu mă face o persoană rea. Cu toate eșecurile noastre, Evan n-a avut niciodată nevoie să fiu altcineva decât eu însămi.

— O, ce bine arată!

Că tot vorbeam de lup.

Evan ne ia prin surprindere, luându-și un scaun și așezându-se la masa noastră, între mine și Harrison.

Ia o scoică din farfuria mea și o bagă în gură. Mă privește îndrăzneț, cu un rânjet care arată că e mulțumit de sine.

— Hei!

Incredibil!

Nici nu știu dacă să mă încordez sau să rămân cu gura căscată, așa că, în timp ce cântăresc ambele variante, cu siguranță dau de înțeles că nu știu cum să reacționez.

— Nu ești sănătos la cap, mârâi eu.

— Ţi-am adus ceva, spune el şi pune pe masă o acadea verde, apoi mă priveşte cu un interes aproape lasciv. Arăţi bine.

— Nu! Nu cred că faci asta! Du-te acasă, Evan!

— Ce? spune el, făcând pe inocentul. Te-ai făcut înţeleasă, gata, am venit să te scot din coşmarul ăsta, spune el, lingându-şi sosul de unt cu lămâie de pe degete.

Iese în evidenţă, cu tricoul ăla şi cu blugii negri, cu părul ciufulit, mirosind a gaz de eşapament de la motocicletă.

— Haide! Ne simţim şi noi bine. Las-o pe domnişoară să-şi termine cina în linişte. Sunt sigur că orice aţi avea de discutat poate aştepta până mai târziu.

Spre meritul său, Harrison e calm. E şi puţin confuz, căci se uită la mine sceptic, dar zâmbeşte politicos.

— La naiba! râde, Evan şi-şi înclină capul spre mine. Tipul ăsta vorbeşte serios? Unde l-ai găsit? Adică, rahat, Gen, practic ţi-ai dat întâlnire cu profesorul nostru de ştiinţe din clasa a şaptea.

Auzind asta, Harrison nu mai zâmbeşte.

— Evan, termină! spun eu şi îl apuc de braţ. Nu eşti amuzant deloc!

— Bine, eu te-am rugat politicos, îl aud pe Harrison. Acum îţi spun. Pleacă!

Se ridică şi-mi aduc aminte brusc de toate dăţile în care poliţiştii ne-au alungat din parcările magazinelor şi din clădirile abandonate.

— E în regulă, îl asigur pe Harrison. Mă descurc eu cu el.

Cum încă îl țin pe Evan de braț, îl strâng și mai tare. Doar n-o să-l las să înceapă un scandal în mijlocul restaurantului sau să ajungă la închisoare pentru că i-a spart nasul unui polițist.

— Te rog, Evan, spun eu, pe un ton sec. Pleacă!

Mă ignoră.

— Îți aduci aminte când în locul ăsta era un magazin de haine?

Se apleacă mai aproape de mine, mângâindu-mi mâna, iar eu mă retrag de sub atingerea lui.

— I-ai zis și de atunci când ne-am tras-o în *dressing* cât doamnele de la biserică erau chiar la ușă, probând pălăriile de duminică?

—Du-te dracului, Evan!

Îmi tremură vocea de nervi, de la frig și de la cât de fragilă sunt. Abia pot rosti cuvintele și simt că mi se încordează gâtul. Dacă aș ști că nu l-ar încuraja și mai mult, l-aș plesni. Cu cât mă emoționează mai mult, cu atât are mai multe dovezi care să-l ajute să continue.

Ridicându-mă de la masă, îi surprind privirea plină de compasiune a lui Harrison înainte să mă întorc și să plec.

Mă lovesc puternic de balustrada care separă faleza de plajă. M-aș fi aruncat în ocean, oarbă de furie, dacă nu m-ar fi oprit. Îmi vine să arunc cu ceva. Poate cu o cărămidă direct în vitrina magazinului doar ca să aud cum se sparge. Sau poate să dau cu o bâtă de baseball în toate chestiile de

porțelan de acolo. Aș face orice ca să ies din starea asta, să nu mai simt furia care mă mistuie și care îmi pulsează în piept.

Când aud pași în spatele meu, îmi strâng pumnul. Cineva îmi atinge brațul și când mă întorc, îl văd pe Harrison cu mâinile sus, gata să primească o lovitură.

— O, Dumnezeule! Îmi pare rău, spun eu și las mâinile jos. Credeam că ești Evan.

Harrison râde emoționat și zâmbește ușurat.

— Nu îți face griji. Pentru asta sunt toate cursurile alea de diminuare a conflictului la academie.

E dulce modul lui de a evita totul cu o glumă și un dram de optimism. Eu nu aș putea să fac asta.

— Pe bune, îmi pare rău pentru tot ce s-a întâmplat mai devreme. A fost atât de rușinos. I-aș găsi niște scuze, dar Evan e cam nesimțit și-n zilele lui bune, spun eu și mă sprijin de balustrada din lemn. Și tu doar m-ai salutat într-un bar, cu gândul de a fi drăguț cu mine. Pun pariu că nu te așteptai la atâta dramă, nu? Nici nu știi în ce te-ai băgat.

— Nu e chiar așa, știam că o să am un Hartley nervos pe urmele mele, din clipa în care am ieșit cu tine.

— Serios? spun eu și ridic o sprânceană.

— Am fost colegi de liceu, îmi aduce el aminte, cu un ton ironic, dar blând. Toată lumea a avut loc în față la spectacolul cu Genevieve și Evan.

Îmi ard obrajii de rușine și îi evit privirea. Cumva, știind că Harrison a fost martor la povestea veche din liceu, mi se pare și mai umilitor decât ce s-a întâmplat mai devreme cu Evan.

— Hei, nu-mi mai evita privirea. Toți avem problemele noastre, spune el și se sprijină de balustradă, lângă mine. E trecutul nostru și nu trebuie să fim judecați în funcție de asta. Cum să se maturizeze un om dacă îi amintim doar de cum era în trecut?

Surprinsă, mă uit la el, apoi adaug:

— Ai o gândire neobișnuită pentru un polițist.

— Da, mi se spune des.

Rămânem acolo pentru ceva vreme, ascultând valurile și privind cum lumina de pe faleză se reflectă în apă. Sunt pe cale să-mi strâng bagajul, să-mi iau demnitatea de pe jos și să mă îndrept spre casă, când Harrison face o altă sugestie:

— Vrei să ne plimbăm puțin?

De parcă s-a pregătit tot timpul ăsta ca să își facă curaj, îmi întinde mâna, apoi spune:

— Nu cred că sunt pregătit să te duc acasă. În plus, nici nu am ajuns la desert încă. Pun pariu că locul ăla cu înghețată încă mai e deschis.

Instinctul îmi spune să zic nu. Vreau să merg acasă și să mă liniștesc. Apoi, îmi aduc aminte de ce mi-a zis Alana. Dacă am de gând să o iau pe altă cale, va trebui să încep să iau alte decizii. Poate că ar trebui să-i dau lui Harrison șansa să mă facă să văd lucrurile altfel. Ar fi un început bun.

— Sună bine, spun eu.

Ne plimbăm pe faleză spre Two Scoops, de unde cumpără două înghețate la cornet. Continuăm să ne plimbăm prin mulțime, familii cu copii, cupluri. Mișună de tineri care se ascund pe ici-colo și se sărută pe ascuns.

Este o noapte liniștită, cu o adiere caldă, sărată, care ne ajută să mai scăpăm puțin de arșiță. Harrison mă ține de mână și, chiar dacă îl las, mi se pare greșit. Nefiresc. Nimic nu se aseamănă cu sentimentul acela de dorință, dor și nerăbdare care vine odată cu atingerea acelei persoane pe care abia aștepți să o săruți, care îți face inima să bată tare și care îți stârnește toate simțurile.

În cele din urmă, ajungem în fața unui hotel vechi. Ultima dată când l-am văzut, era dărăpănat, cu pereții prăbușiți, iar mobila și mizeria dădeau pe afară. The Beacon a fost distrus de uragan. Iar acum, după cum arată, zici că nu s-a întâmplat niciodată. Pare a fi nou-nouț, cu fațada albă și sclipitoare și cu ornamente verzi, ferestre noi și strălucitoare, și un acoperiș fără găuri.

Acum că iubita lui Cooper deține locul ăsta, probabil nu o să am niciodată voie să calc înăuntru.

— E remarcabil ce au reușit să facă cu locul ăsta! spune Harrison, admirând schimbările. Am auzit c-o să se deschidă în toamnă.

— Iubeam locul ăsta când eram copil. La aniversarea mea de 16 ani, tata ne-a dus pe mine și pe prietenele mele la spa. Ne-am făcut unghiile, am făcut tratamente faciale și toate cele, zâmbesc eu, amintindu-mi. Ne-au dat halate, papuci și apă cu castraveți. Tot tacâmul. Probabil că sună stupid, dar credeam atunci că e cel mai frumos loc de pe pământ. Tot lemnul ăla și alama închisă la culoare, picturile de pe pereți, mobilierul de epocă. Așa mi-am imaginat că arată palatele

în interior. Dar, știi, copiii sunt proști, așa că..., ridic eu din umeri.

— Nu, de ce zici asta? mă întreabă Harrison. Cu ani în urmă, aici am luat cina cu ocazia aniversării bunicilor mei. Ne-au servit cu toate felurile alea de mâncare spectaculoase — chestii de oameni bogați, pentru că familia mea a vrut să organizeze o petrecere specială — iar bunicul meu s-a supărat atât de rău, că a tot țipat la chelner să-i aducă niște ruladă cu carne tocată. Jur, râde Harrison, că a plecat de la petrecere cu gândul că a fost cea mai nasoală noapte din viața lui. Părinții mei plătiseră o avere pentru seara aia.

Mai povestim un pic, apoi mă conduce înapoi la mașina mea, parcată în fața restaurantului. Chiar dacă nu mai sunt la fel de iritată ca mai devreme, tot mi se pare foarte incomodă partea asta a întâlnirii.

— Mulțumesc, zic eu, pentru cină, dar mai ales pentru că ai fost atât de drăguț. Nu trebuia.

— Crezi sau nu, dar să știi că m-am simțit foarte bine.

Privirea lui onestă îmi lasă de înțeles că vorbește serios.

— Cum de ești așa? vreau eu să știu, confuză. Atât de pozitiv și de optimist tot timpul. Nu am întâlnit niciodată pe nimeni ca tine.

Harrison ridică din umeri, apoi spune:

— Se pare că întotdeauna există și un alt mod de a trata lucrurile.

Ca un adevărat domn, îmi deschide ușa. Apoi, încearcă să-mi ofere o îmbrățișare. Sunt ușurată, sincer, că nu trebuie să ne pregătim de vreun sărut.

— Aș dori să te mai sun, dacă nu te superi.

Nici nu apuc să mă gândesc dacă vreau sau nu să ies la o a doua întâlnire cu el, când aud pe cineva urlând:

— Îndepărtează-te de mașină!

Încruntată, mă întorc și-l observ pe adjunctul Randall cum trece strada. Se vede clar că are de gând să fie rău. După căutătură, vrea să stârnească un scandal.

— Lasă cheile jos, îmi ordonă el.

Pentru numele lui Dumnezeu! Îmi acopăr ochii când se apropie cu o lanternă, pe care o îndreaptă fix spre ochii mei.

— E mașina mea. Nu o fur.

— Nu te pot lăsa să te urci la volan beată, spune Randall, cu o mână pe curea.

— Beată?

Mă uit la Harrison, căutând dovezi că n-am halucinații. Cred că Randall glumește.

— Despre ce vorbești?

— Rusty, spune Harrison, timid, cred că greșești.

— Am văzut-o clar pe domnișoară sprijinindu-se de ușă pentru că nu-și putea păstra echilibrul.

— Pe dracu'! urlu eu. Abia de m-am atins de un pahar de vin acu' mai mult de o oră. Ceea ce faci tu se cheamă agresiune!

— Trebuie să-ți spun, Rusty, că am fost cu ea toată seara, intervine Harrison blând și politicos, contrazicându-l calm pe Randall. Spune adevărul.

— Ți-am mai spus, puștiule, îl văd pe Randall cum rânjește răutăcios. Nu cu ea vrei să-ți pierzi timpul. Dacă nu

doarme, ori e drogată, ori e beată. Dacă toate dățile în care e beată sau drogată ți-ar putea aduce călătorii gratuite cu avionul, atunci ai putea face o călătorie în jurul lumii. Nu-i așa, Genevieve? râde el, sarcastic.

— Să te ia naiba, cretinule!

Știam că o să regret cuvintele astea cam de când le-am scos pe gură, dar nu mă obosesc să mă abțin. Mă simt bine să spun tot ce simt, oricât de inutil ar fi. Am o fantezie în minte, să-i smulg spray-ul cu piper din mână.

Observ un zâmbet minuscul pe buzele lui Randall. Apoi, cu fruntea încrețită, îmi ordonă să vin în spatele mașinii și să fac un test de alcoolemie..

Rămân cu gura căscată.

— Doar nu vorbești serios, protestează Harrison, care, în mod clar, începe să vadă cât de dobitoc e Randall.

— Nu! Ești ridicol! Știm amândoi că nu sunt beată!

Îmi încrucișez brațele la piept și mă gândesc doar să mă urc la volan și să plec. Să-l oblig pe Randall să mă oprească. Simt instinctele alea vechi de haos și sfidare și mai puternic acum.

— Dacă nu respecți un ordin legal, vei fi arestată, mă informează el.

Randall practic salivează când își imaginează cum îmi pune cătușele.

Mă întorc spre Harrison, care, deși este în mod evident alarmat, recunoaște, ridicând din umeri, că nu poate face nimic în privința asta. Serios? Ce dracu' rost mai are să-ți

dai întâlniri cu un polițist dacă nu te poate scoate din belele, atunci când un maniac te oprește în trafic de pomană?

Ce mă scoate pe mine din sărite, de fapt, ce mi se pare de-a dreptul incorect, e că Randall o să scape basma curată. Se folosește de autoritatea pe care o are doar ca să mă umilească. Să se dea mare cu puterea pe care o deține.

Nu vreau să fac vreo criză în public, așa că merg spre bara de protecție din spate și îi arunc o privire rece lui Randall.

— Ce doriți să fac, domnule *polițist*?

— Poți să începi să spui alfabetul. De la coadă la cap, spune el, zâmbind.

Dacă el crede că mă face să fiu mai slabă, se înșală amarnic. Ce nu mă omoară mă enervează și mai tare.

12.

Evan

Din nu știu ce motiv, în capul meu, întâlnirea cu ei arăta mai bine decât a decurs. Am crezut că va fi oarecum simpatic, știind prin câte am trecut împreună. C-o s-o facă, cel puțin, să râdă. Pentru că oricât de multe bătăi de cap mi-a dat în trecut, am reușit până la urmă să ne înțelegem. Mă făcea sa fiu gelos, mă enerva la culme, până când cedam și o luam pe sus cu mine. Apoi ne-o trăgeam până ne calmam și totul era bine din nou.

Dar de data asta, nu s-a întâmplat așa.

Îmi trec mâinile prin păr și mă uit în gol, spre apa de după digul lung. După ce Gen a ieșit valvârtej din restaurant și cretinul ăla m-a sfătuit să stau departe, am ieșit să iau niște aer, să-mi fac ordine în gânduri. Dar până acum, am reușit doar să mă amăgesc cu cât de dor îmi e de ea.

Cu un oftat obosit, îmi bag mâinile în buzunare și părăsesc digul. Urcând treptele către faleză, unde îmi lăsasem motocicleta, aud vocea lui Gen de peste drum, spunându-i unui polițist cu lanterna îndreptată spre ea să îl ia naiba.

Devin confuz, apoi mă încrunt. Polițistul a pus-o să se ducă în spatele mașinii, să-și îndepărteze brațele și să-și atingă nasul cu degetul. Între timp, ăla cu care a ieșit e și el acolo, și nu face nimic, deși o vede că merge în linie dreaptă și recită alfabetul, mormăind înjurături pe parcurs. Chiar și aici, de la distanță, pot simți umilința prin care trece biata fată. Văd felul în care ochii ei privesc în gol.

Mai am puțin și mă năpustesc asupra lor, însă mă opresc. Rahat! Ultimul lucru de care am nevoie acum e să merg la închisoare fiindcă am dat cu un polițist de asfalt. Nu aș mai ieși întreg de acolo. Pe lângă asta, Cooper deja stă pe capul meu din cauza bătăilor — să ajung la mititica i-ar permite toată viața să-mi spună că a avut dreptate în privința mea, iar eu nu am de gând să fac asta. Așa că rămân pe loc, ținând balustrada cu pumnii strânși.

Îl recunosc pe Rusty Randall, deși nu-l știu prea bine. Lumea zice că e un ciudat cu ceva probleme nu-chiar-atât-de-secrete cu băutura. Spre meritul ei, Gen îndură totul fără probleme și nu lasă pe nimeni să vadă cât e de zdruncinată.

Totuși, mi se întoarce stomacul pe dos să fiu martor la toată treaba asta înjositoare. Zeci de oameni se holbează când trec pe lângă ei. Era trează când am văzut-o acum o oră. Și cum văd că nu are probleme să treacă testul, aș spune că nu s-a oprit la vreun bar să dea pe gât o tona de *shot*-uri

după ce a plecat de la restaurant. Asta înseamnă că Randall e un nemernic doar pentru că poate.

Într-un final, după un scurt schimb de replici, i se dă voie să se urce în mașină. Sunt mulțumit să văd că abia îl privește pe băiatul ăla când pleacă.

Mă urc repede pe motocicletă ca să o urmăresc, având grijă să păstrez, totuși, distanța. Vreau doar să mă asigur că ajunge acasă cu bine.

După ceva timp, îmi dau seama că nu ne îndreptăm spre casa ei. Lăsăm luminile orașului în spatele nostru și ne îndreptăm spre nord, de-a lungul coastei, unde nu prea mai e lume, dar stelele strălucitoare își fac apariția pe cer. La scurt timp, ajungem la sfârșitul unui drum cu două benzi, și o luăm prin pădure, unde luna de deasupra golfului apare printre crengi.

În cele din urmă, ea parchează pe pământul murdar de lângă o potecă îngustă pe care o poți găsi doar dacă știi că este acolo, chiar și în lumina zilei. Se dă jos din mașină, ia o pătură din portbagaj și pornește printre copaci. Aștept câteva minute înainte să merg după ea. La capătul potecii, unde plantele lasă loc plajei cu nisip, o găsesc așezată pe un buștean din lemn plutitor.

Când mă aude venind, ridică privirea și spune:

— Habar n-ai să urmărești oameni.

Îi percep cuvintele ca pe o invitație de a mă așeza lângă ea.

— Am încetat să mă mai feresc după ce mi-am dat seama încotro te îndrepți.

— N-am venit aici ca să mă întâlnesc cu tine.

Cu pătura înfășurată în jurul ei, își bagă degetele de la picioare în nisipul rece.

— Aici vin eu ca să îmi pun ordine în gânduri. Sau, mă rog, veneam.

Mă lovește în inimă faptul că a ales locul ăsta. E locul nostru. Mereu a fost. Aici ne refugiam când erau polițiștii pe urmele noastre, aici ne sărutam când eram pedepsiți și ne furișam afară din casă. Era ascunzătoarea noastră secretă. Nici măcar Cooper nu știe de locul ăsta.

— Am văzut ce s-a întâmplat, îi spun eu.

Abia îi văd conturul negru în noapte. E atât de întuneric, încât lumina lunii nici nu bate până aici. Stelele însă sunt superbe.

— Ce s-a întâmplat?

— Nimic, doar un idiot care mă calcă pe coadă.

— Ăla era Randall, nu? N-ai fost bona copiilor lui?

Nu era el prea drăguț, dar îmi aduc aminte că o dată sau de două ori a lăsat-o să scape când alți polițiști erau mult mai aspri cu noi, în liceu. Aveau un fel de înțelegere.

— Da, păi, lucrurile se mai schimbă, spune ea, ursuză, cu un ton concis.

Încă nu-mi dă mai multe detalii, iar eu nu insist. Am învățat mai demult că dacă vrea, o să-mi spună. E ca o cutie închisă ermetic — nu iese și nu intră nimic decât dacă dorește ea să se întâmple. Poți să încerci cât vrei, tot nu reușești să scoți nimic de la ea.

Așa că aștept, în liniște, și o ascult. După câteva minute, oftează și spune:

— Înainte să plec din oraș, cu puțin timp înainte, i-am destrămat familia lui Randall.

— Cum? întreb eu și-mi înclin capul, confuz.

Cu voce stinsă, îmi spune cum a agresat-o într-un bar după ce s-a dat la ea în parcare. Îmi strâng pumnii atât de tare încât degetele îmi trosnesc. Îmi vine să lovesc ceva, să-l rup în bucăți. Dar nu îndrăznesc să mă mișc pentru că vreau să aud tot ce are de spus.

— Când am ajuns acasă, după ce au închis barul, doar la asta mă gândeam. La răzbunare. Eram furioasă, continuă Gen. Casa familiei Randall era la câteva străzi de mine, așa că m-a trăsnit ideea să mă duc la ei la trei dimineața. Am bătut la ușa lor. Eram transpirată, iar machiajul mi se scurgea pe față. Mi-a deschis ușa soția lui, Kayla. Era somnoroasă și confuză. Am trecut pe lângă ea și am început să urlu după Rusty din mijlocul sufrageriei, până și-a făcut apariția.

Observ că se simte rușinată. Vreau să o iau de mână, dar trebuie să mă abțin.

— I-am spus cum soțul ei jalnic a încercat să mă forțeze să facem sex, apoi m-a agresat într-un bar. Și că tot orașul știa că se culcă cu altele pe la spatele ei. A negat totul, bineînțeles. A zis că știa că eu, fata părăsită și geloasă, vreau să mi-o trag cu el, pufnește ea. Urlam ca o nebună la el. Între timp, au apărut și cei patru copii ai lor, se uitau de pe hol, terifiați. Kayla nu avea de ce să mă creadă, așa că mi-a spus să ies naibii din casa ei.

Mi-aș fi dorit să fi știut, să fi fost acolo să o ajut. Aș fi putut să opresc tot circul ăsta. Să o împiedic să plece. Acum

nici nu știu ce e mai rău, că m-am întrebat atâta timp ce a determinat-o să plece, sau că am înțeles acum că dacă aș fi fost lângă ea, n-am fi pierdut tot anul trecut despărțiți.

— A doua zi de dimineață, m-am trezit cu o durere de cap îngrozitoare, eram mahmură, dar țineam minte ce se întâmplase. Nu uitasem niciun detaliu. M-am făcut de râs îngrozitor. Ar fi fost mai puțin josnic dacă i-aș fi dat foc la mașină. Măcar atunci aș fi rămas cu respectul de sine. Nu puteam suporta rușinea și regretul, dar nu față de ticălosul ăla, ci față de biata femeie. Am dat buzna în casa ei și i-am traumatizat copiii. Kayla nu merita asta. Era drăguță, mereu a fost bună cu mine. Singura ei problemă era că nu a știut în ce se bagă și s-a căsătorit cu nenorocitul ăla.

— L-aș fi omorât, îi spun eu, regretând serios că nu am intervenit când am avut ocazia în seara asta, pe faleză. L-aș fi bătut până i-ar fi sunat apa în cap și apoi l-aș fi tras pe mare cu barca.

Nevoia de a urca pe motocicletă și de a-l găsi pe Randall este aproape irezistibilă. În câteva secunde, o grămadă de gânduri negre îmi trec prin cap. Cum că-i scot fiecare dinte. Cum că îi rup degetele ca pe niște chibrituri. Cum să trec cu motocicleta peste testiculele lui. Și ăsta e doar începutul. Pentru că absolut nimeni nu pune mâna pe Genevieve a mea.

Detest că i-a făcut asta. Și nu doar în noaptea aia, sau acum, când și-a folosit puterea, dar felul în care s-a dat bătută, și oboseala din vocea ei... mă rupe pe dinăuntru și nu suport asta. Dar nu pot face nimic. În afară de a-l bate măr

și de a petrece următorii 20 de ani în închisoare, nu știu cum să ajut.

— Aș fi vrut să-mi spui, zic eu, încet.

— N-...

Ia o pauză, apoi continuă:

— N-am spus nimănui asta.

Se oprește, dar am senzația că ar mai vrea să adauge ceva.

— E unul dintre motivele pentru care am plecat, recunoaște ea. Nu numai din cauza lui, ci și a soției și a copiilor. Ce avea să zică lumea când avea să afle ce s-a întâmplat, cum m-am făcut de râs și am distrus familia aia.

— Ei, la naiba cu toată lumea! scutur eu din cap, empatic. La naiba cu el. I-ai făcut o favoare soției lui. Și mai bine că au aflat și copiii ăia mai devreme că tatăl lor e un cretin. Crede-mă, nemernicul și-a meritat-o.

N-am niciun pic de înțelegere pentru el, și nici ea n-ar trebui.

Drept răspuns, a șoptit un *da*. Iar tot ce vreau eu e să o fac să se simtă mai bine. Să-i alung gândurile alea prostești din minte. S-o ajut să respire din nou. Apoi îmi dau seama că nu prea i-am fost de ajutor în seara asta. Mai rău, chiar am necăjit-o înainte să se întâmple treaba cu Randall.

— Îmi pare rău, îi spun eu, brusc. Că m-am băgat peste întâlnirea ta. Nu gândeam limpede.

— Nu mai spune!

— Nu gândesc limpede când e vorba de tine. Adevărul e că de un an mi-am cam pierdut capul.

— Nu pot să fiu eu responsabilă pentru fericirea ta, Evan. Abia pot să am grijă de mine.

— Nu la asta mă refer. Când ai plecat, toată viața mea s-a schimbat. Din nou. A fost ca și cum fratele meu ar fi dispărut dintr-odată. O mare parte din mine s-a rupt și a plecat, spun eu, și-mi trec mâna peste față.

Am dat atât de mult din mine pentru noi. Acum te-ai întors și m-ai dat iar peste cap. Pentru că ești aici, dar nu te-ai întors cu adevărat. Nu mai e ca înainte. Nu știu cum să potrivesc totul așa cum a fost atunci, așa că exist, dar nu mai sunt eu.

Simt agonia în mine. De când mă știu, am fost topit după ea. Făceam tot posibilul să-i atrag atenția. Mi-era mereu teamă că o să-și dea seama într-o zi de cât de ratat sunt și că nu merită să-și piardă timpul cu mine, că mereu putea să găsească pe altul mai bun decât mine. Anul trecut, am crezut că a ajuns la concluzia asta, dar s-a dovedit că eu eram idiotul care credea că plecarea ei avea vreo legătură cu prostul de mine.

— Nu vreau să te rănesc, spune ea, blând.

Se lasă liniștea între noi. Nu e una forțată sau incomodă, pentru că n-a fost niciodată cazul, nici măcar atunci când voiam să sărim unul la gâtul celuilalt.

— Îmi aduc aminte de prima dată când am vrut să te sărut.

Într-un final, am început eu să vorbesc, dar nu prea știu ce m-a apucat. Dar îmi aduc aminte de zici că s-a întâmplat ieri. Vara de dinainte de clasa a opta. De săptămâni întregi

mă făceam de râs, încercând s-o impresionez, s-o fac să râdă. Nu știam eu pe atunci că așa începeai să simpatizezi o persoană. Când echilibrul se înclină de la prietenie la atracție.

— Era cu câteva săptămâni înainte de clasa a opta. Eram toți acolo, săream de pe digul vechi.

— Doamne, locul ăla era ca o capcană a morții, râde ea încet.

Chiar așa era. Digul ăla vechi, de lemn, era dărăpănat, pe jumătate rupt și căzut în apă. Era distrus de ultimul uragan care trecuse peste el, plin de așchii și cuie ruginite. La un moment dat, niște colegi au cărat o scară de metal până la partea din dig care încă stătea în picioare și l-au prins de un stâlp. A fost un fel de ritual de inițiere să înoți prin valurile care se sparg, să te cațeri pe scara aia slăbită și să sări de pe balustrada de sus. Apoi, tot ce trebuia să faci era să nu lași valurile să te arunce înapoi, aproape de stâlpii acoperiți cu scoici care puteau să-ți smulgă carnea de pe oase.

— Era un băiat din clasa a noua — Jared sau Jackson sau cumva. Flirtase cu tine toată după-amiaza. Sărea de pe dig și încerca să pară cel mai tare din parcare. Și era și insuportabil. Gen hei, *uită-te la mine, sunt atât de mișto.* Așa că l-ai provocat să sară de pe unul dintre stâlpii de pe dig. Cred că de la cam trei metri, iar dedesubt pluteau tot felul de chestii, toate rupte și zimțate. Iar valurile se spărgeau sub noi, rânjesc eu. Și, dintr-odată, nu mai era atât de tare în gură. Băga scuze. Și cât ceilalți îl tachinau pentru că îi era frică, tu ți-ai luat avânt și ai sărit. M-am uitat imediat la Cooper, credeam că va trebui să venim după tine să te aducem la mal dacă-ți

rupeai gâtul sau dacă rămâneai înțepenită în ceva. Dar ți-a reușit. Săritura ta a fost perfectă. Cea mai mișto chestie pe care am văzut-o vreodată.

Își aduce și ea aminte și râde, apoi spune:

— M-a înțepat o meduză când am aterizat în apă. Dar a trebuit să stau calmă. Nu voiam să cad de proastă că am hotărât să sar.

— Da, probabil că a fost o idee bună. Altfel, fii sigură c-ar fi sărit cam zece tipi care s-ar fi oferit să-și scoată pulele ca să urineze pe mușcătură[1].

Amândoi ne cutremurăm când ne imaginăm asta.

— Nu m-ai sărutat în ziua aia. De ce nu ai făcut-o?

— Pentru că ești al dracului de înfricoșătoare.

— O, râde ea, apoi mă înghiontește.

— Adică, știu că eram deja prieteni de ani buni, dar când îți dai seama că îți place de cineva, e ca și cum ai lua-o de la zero. Nu știam cum să te abordez.

— Dar ai găsit tu o cale.

Se foiește lângă mine și parcă ceva s-a schimbat. Ceva se întamplă. Fără ca ea să spună vreun cuvânt, simt că se hotărăște să nu mai fie supărață pe mine.

— Nu am avut de ales, recunosc eu. Mi-aș fi smuls pielea de pe mine dacă nu aflam ce gust aveau buzele tale.

— Poate că ar fi trebuit.

Își dă pătura jos de pe umeri și se întoarce spre mine.

— Știi tu, să te jupoi de viu. Ne-ar fi fost mai ușor apoi.

---

[1] Se spune că urina ar atenua durerea provocată de înțepătura de meduză.

— Crede-mă, nu există nicio altă versiune în care asta — spune el agitându-și degetul între noi — nu s-ar fi întâmplat, Fred. Într-un fel sau altul, tot am fi ajuns împreună, asta-ți spun sigur.

— Și la naiba cu victimele colaterale!

— Da! spun eu, fără să ezit.

— Uite cum se duce naibii totul pe lângă noi.

— Așa cum îmi place mie.

Pentru că nimic nu mai contează când e cu mine. Absolut nimic. E singura și totul pentru mine.

— E ceva în neregulă cu noi, șoptește ea, apropiindu-se de mine, până când brațul ei îl atinge pe al meu, iar părul ei mișcat de briză îmi ajunge pe umăr. N-ar trebui să se simtă așa.

— Dar cum ar trebui să se simtă?

N-am nici cea mai vagă idee ce vrea să zică, dar n-aș schimba pentru nimic în lume ceea ce simt pentru ea.

— Nu știu, dar sigur nu ar trebui să simt totul atât de intens.

Nu mai pot rezista impulsului. Întind mâna să-i dau părul în spatele urechii, apoi îmi trec degetele prin șuvițele lungi și mătăsoase. Ea își înclină capul și se lasă pierdută în atingerea mea.

— Vrei să plec? întreb eu, direct.

— Vreau să mă săruți.

— Știi ce se întâmplă dacă fac asta, Gen.

Îi văd privirea înflăcărată, profunzimea aia albastră, vie care mă atrage mereu.

— Da? Ce se întâmplă? mă întreabă ea, zâmbetul ei subtil lăsându-mi de înțeles că știe deja răspunsul, dar vrea să mă audă pe mine cum o spun.

— O să te sărut, îmi mișc eu degetul pe ceafa ei. Și apoi... o să-mi ceri să ți-o trag.

— Și apoi, ce faci? întreabă ea, cu vocea tremurândă, după ce trage adânc aer în piept.

— Știi ce fac, înghit și simt o dorință feroce, carnală. Pe tine nu pot să te refuz niciodată.

— Cunosc sentimentul.

Buzele ei le ating pe ale mele, iar eu nu mă mai controlez. Devenim un întreg, care are propria rațiune, iar noi ne-am pierdut cunoștința. Geme încet și-mi mușcă buza, apucându-mă de tricou. Penisul mi s-a întărit și sunt gata să fiu înăuntrul ei, dar nu vreau ca momentul ăsta să se termine.

— Lasă-mă să-ți simt gustul, îi șoptesc eu în timp ce o sărut.

Se întinde pe spate, cu pătura sub ea, își desparte picioarele pentru mine, oferindu-mi apropierea după care tânjesc cu disperare. Nici măcar nu încerc să fiu politicos, cobor între picioarele ei, îi scot chiloții din dantelă, îi bag în buzunar și îi așez piciorul peste umărul meu.

— Mi-a fost dor de asta, spun eu, cu un rânjet fericit pe față.

Dumnezeule, chiar mi-a fost dor. De cum mă trage de păr când o satisfac, de cum își arcuiește spatele ca să se frece de fața mea cât îmi trec limba pe clitorisul ei delicat. Mi-a fost dor de gemetele ei discrete. Să-i simt degetele în părul meu.

Îi împing genunchii la piept, desfăcându-i și mai larg picioarele, în timp ce tremură pe buzele mele. E tăcută, aproape că își ține respirația. Cel puțin până când îmi duc două degete ca să o simt. Apoi începe să geamă incontrolabil și e aproape nedrept că-și dă drumul atât de repede. Vreau să dureze cât mai mult, dar sunt și lacom că doresc să o fac să se cutremure de plăcere.

Nici măcar nu mă așteptam să mi-o tragă. Eram doar fericit să-i fac câte un sex oral în fiecare zi și de două ori în fiecare duminică, doar că să ajung acasă și să mă satisfac cu gândul la ea. Dar apoi, Gen aruncă pătura pe nisip și începe să-mi desfacă blugii. Îmi ia penisul în mână și mi-l mângâie, încet și ferm. Nu scoatem niciun sunet. Ne temem amândoi că vorbele vor spulbera întunericul, izolarea asta care ne permite să facem totul. Chiar e real, când suntem aici, singuri și nu știe nimeni de noi? Putem fi oricine, putem face orice. Dacă nimeni altcineva nu știe, atunci se poate spune că nici nu s-a întâmplat.

Mă așază pe pătură, amândoi încă îmbrăcați. Știe că am un prezervativ în buzunar, pentru că aproape mereu am unul cu mine, așa că-l ia, desface ambalajul și mi-l pune, apoi alunecă în jos pe penisul meu. E atât de udă și de strâmtă.

Șoldurile ei se mișcă înainte și înapoi, simțindu-mă adânc, făcându-mă să respir din ce în ce mai repede. Îi trag fermoarul rochiei în jos și îi desfac sutienul, ca să-i cuprind sânii. Să-i strâng. Să-i sug sfârcurile cât e deasupra mea. Să-mi îngrop fața în pielea ei caldă.

E perfecțiunea întruchipată.

Scâncește încet, după care gemetele devin din ce în ce mai puternice, mai nebunești. Apoi se lasă în voia orgasmului, urlând de plăcere, incontrolabil, în urechea mea.

— Mai tare, mă imploră ea. Te rog, Evan. Mai tare!

O prind de fund, ținând-o deasupra mea în timp ce împing cu și mai multă putere. Mă mușcă puternic de umăr. Nu știu de ce mereu mă mușcă așa, dar mă face să-mi dau drumul puternic, tremurând în timp ce o țin strâns la pieptul meu. De fiecare dată când mi-o trag cu Gen mi se pare cea mai tare partidă de sex trăită vreodată. Pur și adevărat, în cel mai cinstit și autentic mod în care știm noi să fim.

Doar de-ar rezista sentimentul ăsta pentru totdeauna.

13.

Genevieve

Uit să-mi fie frică de mine, de persoana în care mă transform când sunt lângă el. E atât de mult efort, îmi fac atâtea griji să-mi tot păzesc cele mai rele instincte, să mă gândesc și apoi să mă răzgândesc la fiecare decizie. Uit să mă urăsc și, în schimb, îmi las rochia să cadă pe nisip. Merg goală înspre valuri în timp ce Evan își scoate tricoul, privindu-mă de pe țărm. Îmi amintesc cum mă face să mă simt când se uită la mine. Că mă cunoaște, că mă păstrează în mintea lui. Îmi amintesc cât de pătrunzător e sentimentul, entuziasmul din mine când îmi arată ce putere am asupra lui doar din simplul fapt că sunt lângă el.

Sunt în apă până la brâu și mă întorc să-l văd cum mă urmează — și-mi amintesc că și el are același efect asupra mea. Sunt fascinată de mușchii lui și de umerii lui lați. Felul

în care își trece mâna prin apă și apoi o duce în păr. Mă străbate un fior la vederea priveliștii magnifice.

— Da, bun, a fost distractiv, spune el, direct. Dar acum trebuie să plec.

— Serios? Te așteaptă cineva?

— Da, de fapt, am o întâlnire. De fapt, sunt în întârziere. Trebuie să mă opresc la magazin să mai cumpăr niște prezervative.

— Desigur, spun eu, călcând apa. O cunosc?

— Mă îndoiesc. E polițistă.

— Sexy, încerc eu să nu râd. E fix genul tău. Știu cât de mult te înnebunește autoritatea civilă.

— Știi, ca să fiu sincer, poliesterul e de vină. Uniformele vulgare mă excită maxim.

— Și dacă ți-aș spune că, în Charleston, am ajuns curier la *UPS*…

— Ți-aș rupe costumul de pe tine.

— Atâtea promisiuni…

Prinzându-mă de talie, mă ridică și îmi înfășoară picioarele în jurul lui. Mă agăț de gâtul său, în timp ce stăm neclintiți în valuri.

Evan îmi strânge fesele cu ambele mâini, apoi spune:

— Te rog, Gen, provoacă-mă să ți-o trag pe la spate. Te implor.

Auzind asta, îl stropesc cu apa sărată.

— Animalule.

Se scutură de apa de pe față, dându-și la o parte părul din ochi.

— Ham!

Suntem bine așa, asta e treaba. Mi-ar fi fost mai ușor să îl părăsesc dacă era un cretin care se comporta urât cu mine, și care era drăguț doar atunci când voia să facă sex. Dar el nu e așa deloc. E cel mai bun prieten al meu. Sau, mă rog, era.

— Haide, spune-mi despre Charleston. În ce belele te-ai mai băgat și pe-acolo? mă întreabă el, ursuz.

— O să fii dezamăgit.

Anul trecut a fost liniștit, dar așa și trebuia să fie. O detoxifiere socială completă.

— Nu sunt multe de spus, pe bune. Am lucrat pentru un agent imobiliar. Am fost secretară sau asistentă sau ce mai voiau ei să fiu, dacă-ți vine să crezi.

— Îmi închipui că a fost un interviu de angajare pe cinste.

Un val ne aruncă spre țărm. Evan mă ridică în picioare, dar își ține mâinile puternice pe șoldurile mele.

— De ce spui asta?

Ochii lui sclipesc în lumina lunii.

— Ei bine, am presupus că la secțiunea experiență din CV, ai trecut Goldenrod Estates.

Locul ăla îmi aduce aminte de tot felul de răutăți. Cu câțiva ani în urmă, Goldenrod Estates era un proiect rezidențial încă în construcție, chiar la sud de Avalon Bay. O altă comunitate închisă pentru oameni cu mai mulți bani decât gusturi, cu blocuri strălucitoare înghesuite unul lângă celălalt. Dar când uraganul a dărâmat jumătate din oraș, construcțiile s-au oprit, deoarece fiecare companie s-a grăbit să preia toate lucrările de restaurare și reparații pe care le puteau obține. Locurile au fost abandonate luni de zile,

lăsându-i pe copiii ca noi să se plimbe liberi prin casele goale și fără pereți.

— A fost o vară grozavă! recunosc eu. E printre cele mai dragi amintiri ale noastre.

— Petrecerea de la piscina goală...

— O, la naiba, da! Când eram 50 de oameni claie peste grămadă în gaura aia mare de beton.

— Când a venit Billy și ne-a zis că au apărut polițiștii.

Îmi aduc aminte de noaptea aia, de intrarea frenetică a fratelui meu. Am oprit muzica și am stins lanternele. Ne ți-neam toți respirația, ghemuiți în întuneric.

— Și prostul de tine decide să fie erou, spun eu, mai mult amuzată decât supărată. Ai ieșit tu din piscină și ai alergat de-a lungul străzii.

— Dar nu ți-a zis nimeni să vii după mine.

— Păi, nu, dar n-aveam de gând să te las singur în inchi-soare, spun eu și mă legăn odată cu valurile, îngropându-mi degetele de la picioare în nisip.

Amintirile își tot fac loc în mintea mea. Evan și cu mine, urcându-ne pe acoperișul unei case, urmărind luminile roșii și albastre devenind din ce în ce mai puternice pe pereții ca-selor neterminate, pe măsură ce mașinile de poliție se apro-piau de noi. Șase, cel puțin. Apoi, sperând ca prietenii noștri să scape, am început să fluturăm lanternele și să îi facem atenți la noi. Am sărit de pe acoperiș, lovind trotuarul și năvălind prin case, în timp ce fugeam de oamenii legii. În pădure, ne-au pierdut urma.

Doamne, suntem invincibili împreună. De neatins, chiar. Cu Evan nu m-am plictisit un minut în viața mea. Amândoi

eram în căutarea următoarei doze de adrenalină, forțându-ne propriile limite de a da de necaz.

— Ai avut pe cineva? mă întreabă el, brusc. În Charleston?

— Și dacă am avut?

Dar, sincer, chiar nu am fost cu nimeni. Am ieșit la puține întâlniri și am avut câteva relații de scurtă durată doar ca să mai treacă timpul. E cam greu să-ți iasă ceva atunci când îi compari pe toți cu cel de care fugi.

— Nimic, ridică el din umeri.

— Ai vrea doar să vorbești cu el, nu? O mică discuție.

— Ceva de genul, rânjește Evan.

Gelozia lui mă excită. E stupid și meschin, știu, dar, într-un mod bizar, așa arătăm noi că ne pasă.

— Dar tu? Ceva fete?

— Câteva.

Tonul lui vag mă face să mă încrunt. Simțind ghearele cum încearcă să iasă la suprafață, mă forțez să le retrag. Încerc să nu mi-l imaginez pe Evan cu o altă fată. Cum sărută pe cineva care nu sunt eu, mâinile lui explorând forme care nu-mi aparțin.

Dar nu reușesc. Imaginile îmi acaparează mintea și scot un mârâit scurt.

Evan râde, tachinându-mă.

— Vrei doar să vorbești cu ele, nu? mă imită el. O mică discuție.

— Nu, vreau să le dau foc la case pentru că te-au atins.

— La naiba, Fred, de ce sari mereu să dai foc la chestii?

— Ce pot să zic? Ard bine de tot, râd eu.

— Ai dreptate.

Mâinile îi fug în sus pe burtă, până îmi cuprinde sânii în palme. Îi strânge, făcându-mi cu ochiul.

Tremur când vârfurile degetelor lui îmi ating sfârcurile, și sunt excitată. Evan îmi observă reacția și îmi zâmbește. Nu-i cinstit că e atât de arătos. Privirea mi se plimbă de la chipul lui frumos la mușchii definiți ai pieptului său gol. La brațele lui sculptate. La abdomenul lui plat. La mâinile alea mari, care m-au ținut strâns, în timp ce gura lui flămândă era între picioarele mele.

— Mă omori cu zile, Gen! bombăne Evan când mă observă cum mă uit la el.

Îi simt degetele în carne, apoi adaugă:

— Nu face asta dacă nu vrei.

— Ce să fac?

— Știi tu ce.

Ținându-mă de talie, mă conduce înapoi spre țărm.

— Fața ta spune tot. Eu sunt pregătit, dacă vrei s-o mai facem o dată.

— Nu am spus asta.

Se împinge în mine, lăsându-mă să-i simt penisul întărit.

— Mă provoci, știi asta?

— Știu.

Ajungem pe nisipul uscat. Stând acolo, ne privim unul pe celălalt, până când zâmbete mici încep să-și facă apariția.

— Dar știu și că-ți place, continui eu.

Încep să-l sărut pe gât. Pe umăr. În jos pe piept, până ajung în genunchi și îi mângâi penisul. Evan își trece mâinile prin păr, apoi își lasă capul pe spate, respirând greu.

Când mă opresc, aruncă o privire întunecată spre mine, nebun de dorință.

— Ai de gând să stai așa sau...?

— Nu m-am decis încă, spun eu și-mi trec limba peste buze, iar el scoate un geamăt surd.

— Ispito, spune el, încercând să se împingă în față.

Îl strâng și mai puternic în semn de avertizare, dar asta doar îi face ochii să strălucească și mai arzător.

— Te rog, mă imploră el.

— Te rog ce? zic eu, folosindu-mi degetul arătător ca să desenez cerculețe mici pe capul penisului, torturându-l și mai mult.

— Orice!

Își împinge din nou șoldurile în față, căutând atingeri și plăcere. Râzând de disperarea lui, îmi plimb limba de-a lungul penisului, ca mai apoi să-l cuprind în gură.

Geme atât de tare că ar putea scula și morții.

Când vine vorba de noi, sunt lucruri de care mi-e dor și lucruri de care nu mi-e dor. Să mă îmbăt, să uit de mine, să mă trezesc într-un dulap dintr-un depozit, cu haine pe mine care nu-mi aparțineau — aș putea trăi fără amintirile astea. Dar de cum mă face să mă simt când suntem singuri? Cum mi se dăruiește, cum are încredere totală în mine — iubesc această versiune a noastră, în care suntem buni.

Pur și simplu îi savurez gemetele blânde care-i vibrează în piept, încordarea care îi contractă mușchii. Felul în care mâinile îi cad pe șolduri, apoi în părul meu, în timp ce rezistă impulsului de a împinge tare și mai repede, pentru că o dată l-am mușcat ușor, ca avertisment, și acum îi e frică de

mine — dar doar puțin. E jocul nostru. Sunt în genunchi, dar el e la mila mea. Îl fac să simtă doar ce-i ofer. Plăcere și nerăbdare. Continui mai încet, ca să lungesc senzația, dorindu-mi dinadins să-l aduc pe culmile frustrării. Până când, în cele din urmă, mă imploră:

— Gen, *te rog*.

Așa că, îl las să-și dea drumul, mișcându-mă până ajunge la orgasm. Apoi, epuizat, se așază pe nisip și mă trage pe pătură, lângă el.

Stăm tăcuți pentru câteva clipe. Înconjurați de întunericul liniștitor, înconjurați doar de briza care mișcă palmierii și de sunetul valurilor care mătură nisipul.

— Ți-am spus că mi-a dat maică-mea mesaj? spune Evan, brusc.

Nu mă așteptam să se gândească la asta acum și ezit să-l întreb mai multe. Nu pentru că mă deranjează, ci pentru că știu că, de obicei, îl supără.

— Vrea să ne întâlnim în Charleston. Să ne împăcăm sau ceva de genul.

— Cooper știe?

— Nu.

Evan își pune mâinile sub ceafă, întins sub stele. Fața lui frumoasă e încordată când mă întorc să mă uit la el.

— Ultima dată când a fost în oraș, i-a furat economiile de-o viață, spune el.

— Dumnezeule, îngrozitor!

— I-a recuperat aproape pe toți, dar... na. Să zicem doar că n-o s-o mai primească în casă prea curând.

— Dar tu vrei s-o vezi? întreb eu, atentă la el.

Shelley a fost întotdeauna slăbiciunea gemenilor. Eu am fost ușurată să fiu, în sfârșit, eliberată din relația mea eșuată cu mama, dar am petrecut ani de zile urmărindu-l pe Evan cum își făcea speranțe că, poate într-o zi, mama lui își va veni în fire și îl va iubi. Apoi, vedeam cum îi distruge complet. Eu nu sunt ca el.

— Nu vreau să-și bată iar joc de mine, recunoaște el, cu un ton obosit, deprimat. Știu și eu cum sunt. Cooper crede că sunt un idiot, că nu înțeleg eu cum stă treaba. Dar chiar înțeleg ce face și nu mă pot abține, nu vreau să ratez singura șansă când ar putea să fie serioasă. Poate sună stupid.

— Nu sună stupid, îl asigur eu. Naiv, poate, dar nu stupid.

— Ar fi fost diferit dacă n-ar fi fost singură cu noi, cred. Dacă tata încă ar fi trăit, spune el și mă privește cu un zâmbet trist. Adică, dacă n-ar fi fost un cretin, vreau să zic. Și poate dacă am fi avut și o droaie de frați și surori.

— Maică-mea a avut mult prea mulți copii, îl întrerup eu. Crede-mă, nu a devenit o persoană mai bună. Frații mei m-au ajutat să nu mă mai simt așa de singură în casa aia, dar nimic nu vindecă o rană când știi că maică-tii nu-i pasă de tine.

E ciudat cum rostesc cuvintele astea cu voce tare — că mamei mele nu i-a păsat deloc de mine — și mă simt alinată, nu sufăr. Mi-am spus cu mult timp în urmă că nu am nevoie de dragostea, aprobarea sau atenția ei. Că nu mi-aș pierde timpul cu cineva care nu dă doi bani pe mine. Și mi-am tot spus asta până când am crezut cu adevărat, și n-am mai ezitat deloc. Acum că a murit, nu-mi lipsesc anii pierduți și nici nu regret toate momentele în care m-am scutit de durerea

de a încerca. Cel mai bun cadou pe care ni-l putem facem nouă e să ne respectăm, mai întâi, nevoile. Pentru că nimeni altcineva nu o va face.

— Nu ți-ar plăcea o familie mare? întreabă Evan. Propria familie, cândva?

Cad pe gânduri, aducându-mi aminte de toate momentele în care unul dintre frații mei a intrat în baie să-și facă nevoile în timp ce eu eram în duș. Sau de atunci când am ajuns acasă și l-am găsit pe unul dintre ei în patul meu cu o fată, pentru că altul l-a lăsat pe afară. Dar erau și părți bune: frații mei mai mari se îngrămădeau cu toții în mașină să mă învețe să conduc, pentru că tatăl meu nu putea s-o facă. Mă învățau să joc biliard și să trag cu săgeți. Cum să beau și să dau cu pumnul. Sunt niște brute împuțite și dezgustătoare. Dar sunt brutele mele.

— Ba cred că da.

Toate ca toate, dar nu prea vreau să mă gândesc neapărat la a *avea* o familie mare — când îmi amintesc ce am lăsat din mama după ce ne-a născut pe toți șase, n-o învinuiesc prea rău pentru că uneori parcă nu ne mai suferea.

— Totuși, nu prea curând.

— Eu vreau o familie mare. Ba chiar aș sta și acasă cu ei. Să le schimb scutecele, să le fac prânzul și toate cele.

— Clar, râd eu când mi-l imaginez pe Evan cum stă cu brațele pline de copilași dezbrăcați, în timp ce casa din spatele lui arde.

— Găsește-ți pe una care să te întrețină, una al cărei uter nu este încă total veștejit.

Ridică din umeri, apoi adaugă:

— Ce altceva să fac? Hai să fim sinceri, am ajuns partener la firma lui Levi dintr-un noroc chior. N-am făcut prea multe ca să merit poziția asta, în afară de a mă prezenta aproape mereu la muncă la timp. Cooper are planuri și ambiții mărețe. Își pune pe picioare afacerea cu mobilă. Așa că de ce să nu fiu eu ăla care stă cu cei mici?

— Chiar nu te-aș fi crezut tipul ăsta de bărbat.

Evan nu a fost niciodată interesat de ceea ce se așteaptă de la el — de toate modurile în care societatea ne spune să ne găsim un loc de muncă, să ne căsătorim, să avem copii și să murim cu o ipotecă pe care nu ne-o putem permite și cu datorii pe cardul de credit.

— Am crezut că planul tău a fost să te urci pe motocicletă într-o zi și să pornești pe drum liber sau orice alt rahat de clișeu d-ăsta.

— Aia e o vacanță, nu o viață. Iubesc viața asta într-un oraș mic, la plajă, unde toată lumea cunoaște pe toată lumea. E un loc potrivit în care să-ți crești familia.

Cu toate astea, aud în vocea lui incertitudine.

— Dar?

— Dar de unde dracu' să știu eu să fiu tată? Dacă stăm să ne uităm la modelele mele în viață, probabil că mi-aș traumatiza și eu copiii.

Mă ridic să mă uit în ochii lui Evan. De fiecare dată când renunță la vreo idee, îi aud durerea, toți anii ăia de traumă îngropați sub bravadă. Se învinovățește pentru tot ce i s-a întâmplat, din moment ce nu e nimeni altcineva care să-și asume vina.

— Ai fi un tată minunat, spun eu, încet.

Ridică iar din umeri, apoi adaugă:

— Eh, poate că nu o să-i distrug chiar de tot.

— Va trebui totuși să fii mai mult decât un tată distractiv, îi reamintesc eu în timp ce mă trage în brațele lui.

Îmi sprijin capul pe pieptul său și-mi trec piciorul peste șoldul lui.

— Știi tu, să învețe și ceva disciplină. Nu-i poți lăsa pe copiii tăi să ajungă ca noi.

— Ce oroare! spune el și mă sărută în creștetul capului.

Chiar și după ce am închis ochii, încă vorbim până târziu în noapte, până când cuvintele noastre sunt spuse mai lent și, în cele din urmă, adormim goi sub stele.

14.

Genevieve

Soarele se strecoară încet la început, apoi, dintr-odată, o explozie de lumină mă face să-mi deschid pleoapele. Mă trezesc plină de nisip și nici măcar nu pot da vina pe mahmureală. Pentru că e vorba de el. E întotdeauna vorba de el.

Încă goală de noaptea trecută, mă ridic să-mi caut hainele. Îmi găsesc telefonul pe jumătate îngropat în nisip, iar chiloții mei atârnă din buzunarul blugilor lui Evan. Am vreo 12 apeluri nepreluate și mesaje necitite de la tatăl meu și de la Shane, care mă întreabă unde naiba sunt. Am întârziat mai mult de o oră la serviciu și, judecând după mesajele lor din ce în ce mai îngrijorate, sunt gata să trimită o echipă de căutare și să înceapă să sune pe la spitale.

Evan încă doarme pe pătură. Mă așteaptă un ditai scandalul la muncă, dar tot nu-mi pot lua privirea de la el. Corpul

lui bronzat și puternic. Amintirile de noaptea trecută îmi trec prin corp ca un val de scântei mici. Aș face-o din nou, aș relua exact de unde am rămas și la naiba cu responsabilitățile și obligațiile mele.

Dar chiar asta e problema.

Se întoarce cu spatele la mine, și-mi dau seama că aseară a fost prea întuneric ca să văd că, deasupra șoldului drept, printre celelalte tatuaje ale lui, se vede unul mic, un golfuleț, cu doi palmieri îndoiți de uragane și care se încrucișează unul după celălalt. Identic cu cei din spatele meu. Este locul nostru. Unicul nostru loc perfect de pe pământ.

Asta face ca totul să fie și mai greu.

Evan se foiește în timp ce îmi prind părul într-un coc și îmi scot cheile din nisip.

— Hei, mormăie el.

E adorabil când e somnoros.

— Am întârziat, îi spun eu.

Se ridică în picioare cu o expresie îngrijorată.

— Ce s-a întâmplat?

Abia când îmi frec ochii îmi dau seama că vederea îmi este încețoșată de lacrimi. Inspir profund, expir încet, calmându-mă puțin.

— A fost o greșeală.

— Stai! Așteaptă puțin!

Își ia pantalonii și îi scutură de nisip, apoi începe să se îmbrace. E clar că e panicat, după mișcările pe care le face.

— Ce s-a întâmplat?

— Ți-am spus că nu putem face asta.

Mă dau în spate, ștergându-mi lacrimile. Tot ce vreau să fac este să alerg. Să mă îndepărtez de el cât de repede pot, pentru că fiecare secundă în prezența lui mă face să îmi pierd încrederea în decizia luată.

— Gen, hei, oprește-te!

Mă apucă de mână ca să mă țină pe loc.

— Vorbește puțin cu mine!

— Nu mai putem să facem asta, îl implor eu să înțeleagă ceva ce n-o să poată niciodată. Nu suntem buni unul pentru celălalt.

— De unde ai scos-o pe asta? Aseară...

— Sunt oameni care se bazează pe mine, spun eu, într-un ton disperat. Tata, frații mei. Lucrăm toți să ne meargă afacerea. Nu pot să-i las baltă și să mă ascund cu tine toată noaptea. Atâta timp cât suntem unul în preajma celuilalt, nu pot să am încredere în mine, spun eu și simt un nod în gât.

— Ce e așa mare chestie? zice el și se întoarce cu spatele la mine, trecându-și, frustrat, mâinile prin păr. Ne-am simțit bine și nu a pățit nimeni nimic.

— Amândoi am întârziat la muncă pentru că ne-am tras-o azi-noapte ca doi adolescenți cu părinți plecați din oraș. Când ne mai maturizăm și noi, Evan?

Se enervează pe mine, ochii lui negri sunt plini de frustrare.

— Ce e așa de greșit că vreau să fiu cu tine? De ce mă tot pedepsești din cauza asta? cere el să știe, gesticulând. De ce te pedepsești pe tine pentru că îți pasă de mine?

— Am decis să-mi pese mai mult *de mine*. Asta înseamnă să fiu și eu responsabilă odată în viață. Nu pot să fac asta dacă de fiecare dată când te văd uit că există și ceilalți. De aia nu mi-am luat rămas-bun înainte să plec. Pentru că știam...

M-am oprit înainte să rostesc restul propoziției.

— Ce știai?

Ezit, amintindu-mi durerea pe care am văzut-o în ochii lui noaptea trecută, când mi-a mărturisit cât de mult l-a afectat plecarea mea. *O bucată uriașă din mine s-a rupt și tocmai a dispărut*. L-am făcut să sufere, cu mult mai mult decât credeam înainte. Și îmi vine să vărs când mă gândesc că l-am rănit. Nu-mi place să o fac și nu vreau să o fac acum, dar... nu sunt sigură că am de ales.

— Ai spus seara trecută că îți dorești să-ți fi spus despre treaba cu Randall, zic eu, într-un final.

— Da...

— Păi, am încercat. Nu am închis un ochi toată noaptea. M-am tot gândit la ce am făcut, umilită de acțiunile mele. Nu m-a doborât, dar m-a trezit la realitate. Era clar că toate petrecerile erau o problemă și începeau să mă zăpăcească de cap. În niciun caz nu aș fi apărut la ușa lui Kayla Randall dacă nu eram beată.

Scutur din cap, dezgustată de mine, nu de el. Deși, nici el nu prea m-a impresionat în dimineața de după ce am vizitat brusc familia Randall.

— Știam că ai ieșit cu băieții și că probabil dormeai, așa că am așteptat toată dimineața să mă suni sau să-mi scrii, îi

spun eu. Și când nu ai dat niciun semn, am condus până la tine, ca să-ți spun ce s-a întâmplat.

— Nu-mi aduc aminte să fi venit la mine, spune el, vădit cuprins de tristețe.

— Asta pentru că încă dormeai, spun eu, sec. Era ora unu, și când am intrat în casă, sforăiai pe canapea, iar măsuța de cafea era plină de sticle goale și de scrumiere pline. Era bere pe podea, era mizerie peste tot, și cineva, la un moment dat, cred că a scăpat un *joint* pe fotoliu pentru că era o gaură în el, oftez eu încet, scuturând din nou din cap. Nu m-am obosit să te trezesc. M-am întors acasă și am început să-mi fac bagajele.

— Ai plecat din oraș pentru că eram mahmur după o seară în oraș cu băieții? întreabă el, uimit, cu un ton defensiv.

— Nu. Nu chiar, încerc eu să nu oftez. A venit ca o altă trezire la realitate, bine? Mi-am dat seama că n-o să fiu niciodată în stare să mă schimb dacă rămânem împreună. Dar știam că dacă-ți spuneam că voiam să plec, m-ai fi convins să rămân.

Simt un gust amar, dar nu e vina lui. E vina mea.

— Nu pot să stau departe de tine, amândoi știm asta.

— Nici eu nu pot să stau departe de tine, spune el scurt și expiră istovit. Ar fi trebuit să vorbești cu mine, Gen. La naiba, aș fi mers cu tine, știi foarte bine.

— Da, știu și asta. Dar ai o influență rea asupra mea.

După ce îi văd privirea rănită, adaug:

— E valabil pentru amândoi. Și eu am avut o influență rea pentru tine. Mi-am făcut griji că dacă plecam din Bay

împreună, o să aducem obiceiurile proaste cu noi pe unde am ajunge. Și eu am renunțat atunci să mă mai comport așa. Încă mă țin tare.

Adunându-mi pantofii din nisip, mă pregătesc pentru ce urmează. După tot acest timp, tot nu mi-e mai ușor.

— Ar trebui să te gândești și tu să o iei pe calea cea bună. Nu mai suntem copii, Evan. Dacă nu faci o schimbare, te vei trezi într-o zi și vei realiza că ai devenit ceea ce urăști cel mai mult.

— Eu nu sunt ca ai mei, mormăie el pe sub mustăți. În viață, poți alege.

Ezit puțin. Apoi mă apropii de el și îl sărut pe obraz. Îmi pasă de el *al dracului de mult*.

Dar nu pot să fiu responsabilă pentru viața lui, când eu abia pot să am grijă de viața mea.

După ce mă opresc pe acasă, ca să mă schimb, ajung, într-un final, la muncă, unde tata mă așteaptă în birou. Știu că am dat de dracu' când îl văd că stă în scaunul de birou al mamei. Mă rog, scaunul meu acum. Tata abia trece pe la birou și nu stă niciodată, preferă să lucreze pe șantier și să se întâlnească cu clienții. Bărbatul ăsta nu a stat locului din ziua în care a început să lucreze pentru tatăl lui, când avea 11 ani.

— Hai să vorbim puțin, spune el, dând din cap spre scaunul din fața biroului. Pe unde ai umblat?

— Îmi pare rău că am întârziat. Eram obosită și am dormit prea mult. N-o să se mai întâmple.

— Aha, soarbe el din cafea, cu scaunul sprijinit de perete. Știi, stăteam aici și te așteptam și am început să mă gândesc. Și mi-a trecut prin minte faptul că nu cred că te-am dădăcit prea mult în copilărie.

E doar modest. Deși tata nu a fost niciodată prea strict, probabil că mie mi-a fost cel mai ușor, fiind singura fată într-o casă plină de băieți. Asta e unul dintre motivele pentru care ne înțelegem atât de bine.

— Poate că trebuie să-mi asum responsabilitatea pentru toate cele întâmplate, spune el încet, îngândurat. Toate petrecerile și necazurile alea... Nu te-am ajutat deloc că te-am lăsat în treaba ta.

— Sunt destul de sigură că aș fi făcut ce aș fi vrut oricum, recunosc eu.

Îmi zâmbește, fiind și el convins de asta.

— Măcar așa, nu am crescut urându-te.

— Da, păi, adolescenții trebuie să-și urască părinții măcar puțin, la un moment dat.

Poate că așa e, dar prefer să nu, știind cum arată alternativa.

— Încerc să mă descurc mai bine, îi spun lui, sperând c-o să vadă că sunt sinceră. A fost doar o scăpare, dar promit că n-o să fac un obicei din asta. Vreau să știi că te poți baza pe mine. Știu cât e de important să fiu de ajutor acum.

Tata se apleacă peste birou.

— Amândoi putem să ne descurcăm mai bine. Adevărul e, copilă, că ai fost de mare ajutor pe aici. Afacerea merge

strună. Clienții te iubesc. Toată lumea vorbește despre cum ai ajuns o domnișoară fermecătoare.

— Mă aranjez și eu drăguț când vreau, zâmbesc eu.

— Deci, spune tata și se ridică, venind lângă mine. Te las în pace. Consideră asta prima ta mustrare oficială, copilă.

Mă mângâie pe cap și părăsește încăperea.

În mod ciudat, cred că mi-a plăcut să vorbesc cu tatăl meu ca adulții. Apreciez că m-a respectat suficient încât să-mi spună că am greșit fără să mă bată prea tare la cap. Și sunt încântată că el crede că mă descurc bine aici. Când am fost de acord să preiau treaba, am fost îngrozită că voi strica totul, că voi aduce firma în faliment, și-l voi lăsa pe tata falit și distrus. În schimb, se pare că *mă descurc.*

O dată în viață, nu sunt un dezastru total.

15.

Evan

Îmi place să fiu singur pe șantier, să pun pereți de rigips, să betonez vreo alee. Dă-mi o listă și opt ore și te rezolv imediat. Mereu lucrez mai repede când sunt singur, mai ales când nu trebuie să ascult postul de radio ales de vreun bou, sau când îmi povestește cineva despre peștele lui bolnav sau mai știu eu ce. Dar azi treaba stă altfel. De dimineață sunt la familia West, ca să pun noile dulapuri de bucătărie, și observ că îmi ia mult mai mult decât ar trebui. Ușile astea de dulap nu vor să stea drepte. Îmi tot pică chestii din mână. Era să-mi sfârtec un deget cu burghiul.

De când a fugit de la locul nostru, Gen nu mi-a mai răspuns la mesaje. Și asta s-a întâmplat acum câteva de zile. Apelurile intră direct în căsuța vocală. Mă ucide lent. Îmi aruncă lucruri în față, apoi dispare? Abia de m-a lăsat să spun și eu ceva.

Totuși, ce dracu' aș fi putut să-i zic mai mult? Aparent, nu am greșit că m-am învinuit că am lăsat-o să plece din oraș. Randall a fost cel care a făcut-o să ia decizia asta, el a pus lucrurile în mișcare, dar eu am fost cel care a tras la poartă... și gol! Gen a plecat!

Am fost ca o trezire la realitate pentru ea. Dumnezeule! Bețivanul din mine a alungat-o din oraș pe fata pe care o iubesc mai mult decât orice pe lumea asta.

Să fiu al naibii dacă nu îmi sfâșie inima în două.

Mă lupt cu durerea care mă împiedică să respir, mâna strângând din nou burghiul puțin cam prea tare. La dracu'. O să mor la jobul ăsta dacă nu mă concentrez.

Dar nu, refuz să-mi asum toată vina. De când am devenit eu motivul tuturor problemelor ei? Pare o scuză bună ca să-și ignore propriile sentimente. Oi fi fost eu un delincvent o parte bună a vieții mele, dar cel puțin nu încerc să dau vina pe toți ceilalți din jurul meu.

— Hei, omule!

Fratele mai mic al lui Gen, Craig, apare în bucătărie, îmbrăcat într-un tricou și o pereche de pantaloni scurți de baschet. Își ia un suc din frigider și mă salută din cap.

— Ți-e sete?

Aș bea o bere, dar accept sucul.

— Mersi!

Mă gândesc că trebuie să iau o pauză, după ce-am observat că abia de mai știu ce fac și cum fac.

— Cum merge treaba?

Aruncă o privire la dezastrul din bucătăria pe jumătate demolată. Se așază la masă, care e acoperită acum de o folie de protecție și de cutiile mele cu scule.

— Încet, răspund eu, sincer. Dar o să termin.

Asta, sau o să mă mănânce Levi de viu.

— Ești pregătit să pleci naibii din orașul ăsta?

Craig soarbe din doza de suc și ridică din umeri.

— Presupun că da. E ciudat când îmi dau seama că, atunci când voi veni acasă în vizită de la colegiu, locul ăsta nu va mai fi la fel.

Rămâne tăcut. E cu patru ani mai mic decât Gen și încă e băiețelul mamei. Deși o enervează la culme pe Gen, tot o face să fie foarte protectivă.

Mă aplec peste blat și adaug:

— Ce faci vara asta? Ai planuri mărețe?

Evită întrebarea, uitându-se în jos, la masă, pentru câteva clipe. Apoi privește prin cameră, cu umerii încordați, de zici că ar fi un elev din spatele clasei care nu vrea să fie numit să răspundă.

— O să crezi că e o prostie, răspunde el, în cele din urmă.

— Ce vrei să faci? Haide, spune-mi!

Indecis, oftează și-mi zice:

— Jay și cu mine ne-am băgat în programul *Big Brothers*[1]. O să fim mentorii unor copii sau ceva de genul. Deci, da, cam ăsta e planul.

---

[1] Big Brothers Big Sisters of America, organizație non-profit care se ocupă cu programe de mentorat pentru tineri.

De ce nu mă miră? Ăia doi erau deja cercetașii familiei. Cât Gen și ceilalți doi frați ai ei mai mari intrau în belele și erau o influență rea asupra lui Billy, Jay și cu Craig își făceau temele și aveau camerele ordonate. Bănuiesc că atunci când ai șase copii, or fi unii dintre ei și cuminți.

— Ce mișto. Și-ți place?

Aprobă timid din cap.

— Mă simt bine când văd că Little Brother de care am eu grijă abia așteaptă să petreacă timp cu mine. Nu are prea mulți prieteni, așa că înseamnă mult pentru el să facem chestii împreună.

Craig e persoana perfectă pentru asta. E cam firav, dar e un copil bun. Și, cel mai important, e deștept și responsabil. Păi pune-mă pe mine să stau cu un copil zece minute, ar reuși el cumva să ia foc singur. Mă gândesc, din nou, la Gen și la discuția noastră de pe plajă despre familie și copii. Cred că are dreptate când zice că dacă aș avea vreodată o familie, va trebui să învăț cum să-mi țin copilul în viață. N-am nicio idee cum au reușit ai mei să ne împiedice să murim înecați în cadă. Ăia doi abia de mai stăteau în picioare după zece dimineața.

— Nu se întoarce acasă până nu pleci tu, spune Craig.

— Ce zici? mă încrunt eu.

— Sor-mea. A plecat devreme azi-dimineață ca să nu dea nas în nas cu tine. N-o să se întoarcă până nu știe clar că ai plecat.

Rămâne tăcut pentru o clipă, apoi continuă:

— Îți spun în caz că voiai s-o aștepți.

La dracu'. Cumva, parcă doare și mai rău când aud asta de la el.

— Ți-a zis ea asta?

— Sunteți certați? dă el din umeri.

Aș vrea s-o fac să înțeleagă că mă poate avea oricum vrea ea. O să fac orice-mi cere.

— Știi, mai mereu te-am considerat modelul meu când eram mic.

Vorbele lui Craig mă iau prin surprindere.

— Serios?

— Da, dar acum nu prea mai am aceeași părere.

Au! Copilul le spune pe șleau azi.

— Treaba asta cu sinceritatea frustă devine mai puțin faină când ești destul de mare cât să-ți iei un șut în fund, îi reamintesc eu.

Are decența să fie rușinat.

— Îmi pare rău.

— Și ce s-a schimbat?

Se gândește pentru câteva secunde. Apoi, cu o privire plină de milă care ți-ar putea îngheța sângele în vene, mi-a răspuns:

— Chestia asta cu băiatul rău nu prea mai e la modă.

Rahat!

Nu mi se întâmplă în fiecare zi să fiu pus la punct de un băiat cercetaș.

În seara aceea, mai târziu, m-am dus la unul dintre locurile noastre obișnuite, ca să beau ceva cu Tate, Wyatt și ceilalți. După câteva beri, ne îndreptăm spre mesele de biliard și ne răsfățăm cu distracția noastră preferată: furându-i pe turiști. Se prind ei la un moment dat de șmecherie, așa că începem

să ne jucăm pentru distracție. Ne-am împărțit în echipe, eu și Tate versus Wyatt și Jordy. Banii pe care tocmai i-am stors de la turiști stau într-o grămadă îngrijită la colțul mesei. Câștigătorii îi iau pe toți.

De la masa de lângă, o blondă drăguță într-o rochie de vară roz mă privește, în timp ce iubitul ei, presupun eu, e total pe lângă, se învârte în jurul mesei, dând pe gât *shot* după *shot*. Poate că aș fi reacționat la asta cu ceva mai mult entuziasm, dacă toată situația asta cu Genevieve West nu m-ar fi dat atât de tare peste cap. Dar de când s-a întors în Bay, n-am avut niciun interes să mă combin cu altele. O vreau doar pe ea.

— Vine și Coop? mă întreabă Tate, dându-mi tacul, fiind rândul meu.

— Mă îndoiesc, zic eu și lovesc bila, apoi îmi pregătesc vârful tacului pentru următoarea lovitură.

— Soțioara nu-l lasă să mai iasă din casă, râde Wyatt în timp ce joacă după mine, dar bila lovește direct manta.

Nu greșește în totalitate. Chiar dacă nu e neapărat Mackenzie cea care îl ține pe Cooper departe de băutele cu băieții, parcă se contopesc într-o singură entitate care preferă propria companie decât pe a altora. Sunt fericiți și prostuți în bula lor de dragoste. Într-un timp, mă bucura faptul că Mac reușea să-l calmeze pe Cooper, dar acum bula lor absoarbe toată casa și deja nu mai e atât de distractiv.

La naiba, poate sunt doar gelos. Poate că detest faptul că fratele meu se laudă cu relația lui perfectă și încearcă din răsputeri să mă facă pe mine să mă simt nasol. Nu aveau niciun motiv bun să se combine, cu atât mai puțin să și

rămână împreună. Dar au ignorat toate spusele noastre și s-au luptat pentru relația lor. Eu de ce nu pot să am parte de asta?

— E rândul tău, mă lovește Tate cu tacul.

— Nu, nu mai joc, spun eu și mă uit la masa noastră. Hei, Donovan, intră în locul meu.

— Ei, haide! mă ia Wyatt în derâdere din partea cealaltă a mesei. Lasă-mă să te bat cinstit.

Mă întind să iau sticla de bere și observ că e goală.

— Mă duc la baie și apoi iau eu următorul rând.

— Păi, l-ai auzit pe băiat, spune Wyatt, bătându-l ușor pe spate pe Donovan. E rândul tău.

Mă duc repede la baie, îmi șterg mâinile cu un șervețel și-l arunc în coșul de gunoi de lângă ușă. Pășesc pe coridor, iar din baia fetelor iese nimeni alta decât Lauren, fosta lui Wyatt.

— Evan, hei! mă salută bruneta.

— Ah, hei!

O iau în brațe când se apropie de mine. S-or fi despărțit ei, dar Ren e parte din gașcă de ani întregi. Nu pot, pur și simplu, s-o evit și mă îndoiesc că Wyatt ar vrea s-o fac.

— Cum mai ești, Ren?

— Destul de bine. Am tot petrecut timp cu soră-mea în Charleston.

Își trece mâna prin părul lucios, iar mâna ei plină de tatuaje îmi atrage atenția. Cele mai multe sunt făcute de Wyatt, cel care s-a ocupat și de cele mai recente tatuaje ale mele.

— Dar tu? mă întreabă ea.

— Nimic nou, răspund eu încet.

— Am auzit că s-a întors Gen. Am zis să luam prânzul împreună cândva, săptămâna viitoare.

— Da, chiar s-a întors.

— Să înțeleg că nu s-a întors în brațele tale? spune ea amuzată, iar gropița de pe obrazul stâng își face apariția.

— Ai ghicit, zâmbesc eu cu sfială.

Îngândurată pentru un moment, Ren își umezește buza de jos.

— Ar trebui să luăm și noi prânzul împreună curând. Sau, mai bine zis, să bem ceva.

Rămân uimit.

— Mă inviți la o întâlnire, Ren? Pentru că știi că nu pot accepta.

Oi fi eu un nemernic, dar Wyatt e unul dintre cei mai buni prieteni ai mei. Nu mi-aș da niciodată întâlnire cu fosta lui.

— Nu vreau să mă combin cu tine, răspunde ea, râzând. Mă gândeam doar că am putea beneficia amândoi din aranjamentul ăsta dacă am ieși împreună de câteva ori, rânjește Ren. Foștii noștri sunt prea geloși.

— Da, chiar sunt, o aprob eu. Totuși, nu pot să-i fac asta lui Wyatt, chiar dacă nu se întâmplă nimic între noi.

— Prea bine, mă strânge ea drăgăstos de braț. Ne mai vedem, Ev. Salută-i pe băieți din partea mea.

O privesc cum se îndepărtează, dând din șolduri. Femeile cu așa funduri sunt periculoase.

Îi cer barmanului un *shot* de burbon pentru mine, apoi încă un rând de *shot*-uri și de bere pentru băieți. Locul ăsta nu e chiar atât de plin în seara asta. Sunt aceleași fețe cunoscute.

La televizoarele de deasupra noastră sunt rezumate sportive, iar pe fundal se aude muzica rock a anilor '90. Dau *shot*-ul pe gât fix când îl văd pe Billy West cum se așază la celălalt capăt al barului.

Ezit. Nu sunt sigur că e de acord cu situația mea mai mult decât a fost Craig, dar am epuizat toate celelalte mijloace rezonabile de a rezolva problema asta cu Gen. Dacă e cineva care să știe ce se întâmplă în capul ei, ăla e Billy.

Pun paharul gol pe bar și mă așez pe locul de lângă Billy.

— Hei, trebuie să vorbim. Ce naiba a apucat-o pe soră-ta?

Billy mă privește scurt, pieziș.

— Ce-ai mai făcut acum?

— Nimic. Asta e și ideea.

— Păi și atunci de ce mă întrebi pe mine?

Mă încrunt. Descreieratul ăsta e cu doi ani mai mic decât mine, și încă îmi aduc aminte de toate farsele pe care i le făceam cu Gen, așa că nu prea-mi place atitudinea lui față de mine.

— Pentru că nu răspunde la telefonul ăla blestemat.

— Păi, cam asta pare să fie problema ta.

Ticălos încrezut!

— Ascultă, știu că ție îți mai zice chestii. Spune-mi doar ce trebuie să fac să o recuceresc și te las în pace.

Billy își trântește sticla de bere pe masă și râde sarcastic, în timp ce se întoarce să mă privească în ochi.

— Ce te face să crezi că vreau să te primească înapoi? În ultimul an, te-am tot privit cum te îmbătai de parcă te plătea cineva s-o faci, cum te combinai cu o tonă de gagici de la

universitate, și cum te băteai cu toți pârliții care îți ieșeau în cale. Nu ai făcut nimic semnificativ cu viața ta.

— Vorbești serios? Sunt co-proprietarul unei afaceri acum. Așa cum e și tatăl tău. Lucrez ca să-mi câștig traiul. Cum poți să zici că nu fac nimic?

— Da, o afacere pe care n-ai început-o tu. Ți s-a oferit pe tavă, așa cum a făcut și tatăl nostru cu noi. Mă vezi pe mine că mă laud cu asta?

— Omule, mai du-te dracului! Nu toți am avut o mămică și un tătic care să ne pregătească clătite în fiecare dimineață. Poate mai bine ai vrea să nu mai mănânci căcat despre lucrurile pe care nu le înțelegi.

Mă simt vinovat din clipa în care o menționez pe mama lui, dar e prea târziu să-i cer scuze. Oricum, rămân la ideea mea. Dacă fratele lui Gen vrea să mă judece, poate să mă scutească. Nu sunt interesat de opiniile lui.

— Gen încearcă în sfârșit să se pună pe picioare, mormăie el, aruncând niște bani pe tejghea. Și tu faci tot posibilul s-o tragi în jos cu tine. Nu așa te comporți cu cineva de care-ți pasă.

Trebuie să-mi reamintesc constant că dacă-l bat pe fratele mai mic al lui Gen de-i sună apa în cap, asta n-o s-o facă să mă privească cu ochi mai buni.

— Dar chiar îmi pasă de ea, spun eu, tăios.

— Atunci uite care e sfatul meu, îmi spune el, aplecându-se spre mine. Vrei ca sora mea să te primească înapoi în viața ei? Ai grijă ca mai întâi să-ți faci ordine în a ta.

16.

Evan

Două zile mai târziu, mă trezesc dis-de-dimineață după o altă noapte în care n-am putut să dorm. Și decât să stau cu ochii pe pereți, am dus-o pe Daisy la plimbare pe plajă odată cu răsăritul soarelui, apoi am spălat-o în curte, ca să aibă blana curată și strălucitoare. După ce m-am îmbrăcat în cea mai frumoasă ținută care se încadrează între costum de înmormântare și boschetar, îi pun lesa lui Daisy și mergem spre bucătărie, ca să-mi fac o cafea.

Când îi văd pe Cooper și pe Mac că iau micul-dejun pe verandă, scot capul pe ușa glisantă și le spun:

— Vedeți c-o scot pe Daisy pe afară câteva ore.

— Unde te duci? mă întreabă Cooper cu gura plină de clătite.

— Așază-te la masă, mă îndeamnă Mac, am făcut destule pentru toți. Ai mâncat?

— Nu, nu mi-e foame. Sunt voluntar la azilul de bătrâni. Mi-a zis o doamnă de-acolo, la telefon, că bătrânilor le plac câinii, așa c-o iau și pe Daisy cu mine.

— E cumva vreun eufemism? întreabă Mac râzând, în timp ce se întoarce către Cooper, așteptând să audă ce are de zis.

Fratele meu e la fel de uimit ca și iubita lui:

— Dacă e un eufemism, habar n-am ce vrea să zică de fapt.

— Bine, trebuie să plec. Ah, apropo, îți iau și eu camioneta, îi zic eu lui Cooper și trag ușa înainte să poată să-mi mai răspundă.

Parcă și pot să-mi imaginez ce conversație au acum despre mine. *A luat-o pe arătură? Doar nu se duce el voluntar acolo, nu?*

Păi, o să fie surprinși, chiar mă duc la acel azil. După ultima mea discuție cu Gen și după vorbele lui Billy de alaltăieri, m-am tot gândit la ce înseamnă să-mi pun viața în ordine. Ca să fiu sincer, nu credeam că viața mea e atât de vraiște. Pentru că nu sunt chiar vai de capul meu. Am o slujbă — propria afacere, în mare parte. Am o casă, o motocicletă. Un Jeep vechi pe care mai mult îl repar decât îl conduc.

Oamenii cu care am crescut aici nici măcar nu aveau așa așteptări. Și mulți dintre ei ar fi băgat mâna în foc că aș fi ajuns mai rău de atât. Dar dacă tot nu e de ajuns pentru Gen, e OK. Pot și mai mult. Crede că nu mă pot schimba? Stai așa.

Începând de azi, sunt al dracului de integru. O s-o las mai ușor cu băutura. Nu mai sar la bătaie. Oficial, sunt într-o

misiune de „autoîmbunătățire", o adaptare la zi a băiatului bun, care, conform Google, include munca de voluntariat.

Așa că, să vedem cum stă treaba cu bătrânii.

La azil, Daisy e încântată de toate mirosurile noi și ciudate. Coada ei micuță lovește entuziasmată podeaua de linoleum cât trage de lesă, nerăbdătoare să exploreze împrejurimile. Eu sunt la recepție, m-am dus să mă prezint.

Un voluntar coordonator, Elaine, mă așteaptă în hol, salutându-mă cu zâmbetul pe buze.

— Evan! Îmi pare bine să te cunosc! Vizitatorii sunt mereu primiți cu mare căldură.

Îmi strânge mâna, apoi se lasă pe un genunchi ca să o salute și pe Daisy.

— Și adorăm să avem fete drăguțe cu noi aici.

Mă uit cum femeia de vârstă mijlocie îi acordă foarte multă atenție lui Daisy, scărpinând-o în spatele urechilor și ocolind limba aia care scormonea aseară prin coșul de gunoi.

Cățelușa asta nici măcar nu înțelege cât de ușoară e viața ei.

— Da, ei bine, ne place să ajutăm, spun și apoi regret că am scos o replică atât de slabă.

Elaine ne arată centrul cu două etaje. Sincer, nu e atât de înfricoșător pe cât mi-am imaginat. M-am gândit c-o să vin într-un loc care se aseamănă cu vreun spital sau azil de nebuni, dar aici nu e deloc așa de nasol. Nu e nimeni care să se plimbe în cămașă de noapte, mormăind singur. Arată pur și simplu ca o clădire de apartamente.

— Am făcut ceva renovări cu câțiva ani în urmă. Avem acum și un restaurant care pune la dispoziție trei mese pe zi, plus o cafenea și un bufet, unde locuitorii noștri pot să

servească ceva și să stea cu prietenii. Bineînțeles, pentru cei cu probleme, trimitem mâncarea în cameră.

Elaine continuă să-mi spună de activitățile pe care le organizează cât timp trecem pe lângă una dintre camerele comune, unde bătrânii stau în jurul șevaletelor, pictând. Aparent, pe aici o să-mi fac veacul.

— Ai vreo abilitate sau vreun talent special? mă întreabă ea. Poate cânți la vreun instrument?

— Ăă, nu, nu mă pricep la nimic de genul ăsta.

În școala generală, m-am gândit să mă apuc de chitară, dar mi se păruse prea complicat.

— Pot să construiesc chestii. Cam orice, de fapt.

— La meșteșug cu tine, îmi aruncă ea un zâmbet liniștitor, pe care aleg să-l ignor. Și, bineînțeles, bătrânii se distrează când vin în vizită prietenii noștri patrupezi.

Pe unul dintre holurile clădirii, Elaine bate ușor la o ușă deschisă, apoi privește persoana din cameră, spunând:

— Arlene, putem intra? Ai un vizitator special.

Arlene, o femeie cu părul alb, tuns scurt, stă într-un fotoliu și se uită la televizor. Ne face semn cu mâna fragilă care pare că s-ar putea rupe dacă o mișcă prea repede. Dar începe să zâmbească din momentul în care ochii ei tulburi o văd pe Daisy.

— Arlene, ei sunt Evan și Daisy. Sunt voluntari aici. Arlene e una dintre preferatele noastre. O să trăiască mai mult decât noi toți la un loc, așa-i?

Apoi, Elaine pleacă și ne lasă în grija bătrânei și a postului de meteo. Mă simt de zici că m-a aruncat cineva într-o piscină adâncă ca să învăț să înot.

— Ai face bine să bagi mașina în garaj, Jerry! îmi spune Arlene, în timp ce o mângâie pe Daisy, care a sărit în poala ei. Au anunțat la televizor c-o să plouă.

La început rămân tăcut, pentru că sunt total confuz. Dar cât îmi tot zice de furtună, îmi dau seama repede că ea chiar crede că vorbește cu Jerry. Soțul ei, presupun.

N-am idee cum trebuie să mă comport într-un azil de bătrâni, așa că nu știu dacă am voie să stau pe marginea patului. Dar e un singur scaun în cameră, și îl folosește Arlene. Așa că rămân în picioare, băgându-mi stângaci mâinile în buzunarele de la spatele blugilor.

— Frate-tu e încă prin nord? întreabă ea după ce prezentatorul de la TV povestește despre niște furtuni care se îndreaptă spre coasta New England. Ar trebui să te asiguri că înlocuiește jgheaburile alea, cum i-ai zis să facă, Jerry. Nu cred că mai vrea să se inunde, cum a pățit data trecută.

— Da, o să-i spun, aprob eu din cap.

Continuă să vorbească cam mai mult de o oră, iar eu nu știu cum să procedez, așa că mă prefac că sunt Jerry. Adică, ce altceva ar trebui să faci când vorbești cu o persoană care, probabil, suferă de demență? E ca și cum ai ieși la plimbare cu un somnambul. Oare ar trebui să trezești un somnambul? Să mă ia naiba de știu. Pare genul de chestie care ar apărea într-o broșură sau ceva. De fapt, încep să cred că Elaine e un coordonator groaznic și că ar fi trebuit să-mi facă instructajul la început.

— Jerry, spune Arlene în timpul unei pauze publicitare, cred că aș vrea să fac o baie. Mă ajuți să mă bag în cadă?

— Ăăă...

Nu. Categoric nu, trebuie să plec de aici. Trag linie când vine vorba de dezbrăcarea bătrânelelor. În plus, Daisy începe să nu mai aibă stare, sărind din poala femeii și începând să adulmece fiecare colțișor al camerei.

— De ce să nu găsim pe cineva care să te ajute? sugerez eu.

— Dar nu e necesar, Jerry. Tu îmi oferi tot ajutorul de care am nevoie.

Zâmbind larg, Arlene dă să se ridice, dar, clătinându-se, cade pe scaun.

— Te ajut eu, spun și o țin să rămână în picioare, apoi se agață strâns de brațul meu. Ce-ar fi să apăsăm pe butonul ăsta și...

— Arlene, scumpo, unde vrei să mergi? aud un tip solid în halat alb, care intră în cameră și o ia pe Arlene din brațele mele.

Îl privesc pe noul-venit și îi explic situația:

— Nu se putea ridica singură, așa că...

— Jerry o să-mi facă baie, spune Arlene veselă, îndreptându-se cu infirmierul spre patul ei.

— Ai făcut baie azi-dimineață, îi reamintește el cât o ajută să-și dea jos papucii și să se bage în pat. Ce-ar fi dacă ai trage un pui de somn înainte de prânz?

În timp ce bărbatul se ocupă de ea, eu o pun pe Daisy în lesă, apoi, după ce văd că-mi face semn, ieșim încet din cameră.

— Credea că sunt soțul ei, îi explic eu.

Infirmierul îmi zâmbește și scutură din cap.

— Nu, frate. Arlene aia are mintea brici. Voia doar să se joace puțin cu noul voluntar. Face asta cu toți drăgălașii care

trec pe aici, precizează el, râzând în hohote și bătându-mă pe umăr. Și vezi că nu e singura care face asta. Uite sfatul meu: să n-ai încredere în nimeni!

Doamne, ce-ți mai e și cu azilele astea de bătrâni.

Când, în sfârșit, se întoarce Elaine după ce m-a lăsat în gura leului, abia dacă îmi arată ceva simpatie pentru chinul prin care am trecut. Pare că-mi lasă de înțeles că *așa merge treaba pe aici*; angajații sunt resemnați, iar bătrânii conduc instituția.

La un moment dat, Elaine îmi face cunoștință cu un fost pilot de elicopter care a luptat în războiul din Coreea. Îl cheamă Lloyd. Camera lui era decorată cu o mulțime de fotografii vechi cu el în uniformă militară și cască. Când intrăm, el e în pat, răsfoind ziarul pe care îl citește folosind o lupă care e lipită de noptiera de lângă pat.

— Lloyd, tânărul acesta ar vrea să petreacă ceva timp cu tine, dacă vrei.

— Auzi, dar nu mai corectează nimeni ziarele astea? Am găsit două greșeli de ortografie pe pagina asta. De când arată ziarele ca tema unui copil leneș?

Își ridică privirea doar cât s-o zărească pe Daisy.

— Scoate creatura aia de aici, se răstește el, sunt alergic!

— Nu ești alergic la câini, Lloyd, vorbește Elaine cu el și pun pariu că nu e prima data când se ceartă pe tema asta. Daisy e o bomboană. Sunt sigură că o să vă distrați.

Lloyd pufăie și se întoarce la ziarul lui, în timp ce Elaine mă lasă acolo și mă bate ușor pe spate. Toate avertizările astea sunt ca o strângere ciudată de mână. Dar acum că am intrat, nu mai pot să plec.

— E inofensiv, murmură ea din prag. Vorbiți despre Jessie. Îi place să pălăvrăgească despre pasăre.

Pasărea în cauză e o chestie mică și galbenă care stă într-o colivie, lângă geam. Elaine dispare în hol, iar eu rămân blocat în cămăruța asta cu bătrânelul prost dispus care se holbează la mine.

Observ o altă poză pe perete și mă apropii de ea ca s-o privesc mai bine.

— L-ai cunoscut pe Buddy Holly[1]?

— Ce? își mijește bătrânul ochii spre fotografia cu el și cu un cântăreț în fața unei săli de evenimente, stând la poză lângă un autobuz parcat pe alee. Da, îl cunoșteam pe Charles. Știi tu, atunci când muzica avea un sens.

— Erați prieteni?

Daisy, căreia îi e frică de el dintr-un oarecare motiv, stă întinsă la capul patului.

— Eu descărcam instrumentele muzicale din dube. Le căram de colo-colo.

Cu un alt pufnet, Lloyd îndoaie ziarul zgomotos, apoi îl pune deoparte.

— Eram în New York, fix după ce m-am întors din Coreea. Mă pregăteam să mă urc în tren, când am văzut un copil slab mort care abia putea să-și ridice chitara și toate gențile și carcasele alea. I-am oferit o mână de ajutor.

Lloyd pare să se mai obișnuiască cu noi, deși e tot cam fără tragere de inimă. Îmi vorbește despre călătoria prin țară

[1] Cântăreț de rock and roll, considerat unul dintre cei mai influenți muzicieni ai acestui gen de muzică.

cu Holly, Elvis Presley și Johnny Cash. Despre cum fugea de polițiști și fani gălăgioși. Despre cum au făcut pană și au fost jefuiți la dracu-n praznic, atunci când nu era la modă să suni să te culeagă cineva de pe marginea drumului. Mai zicea despre cum cărau amplificatoarele 17 km pe jos până ajungeau la cea mai apropiată benzinărie. Se pare că îi merge gura bătrânului ăstuia, dacă eu nu mai dovedesc să zic ceva și-l las pe el să bată câmpii. Și, ca să fiu sincer, îmi place să-i ascult poveștile. A avut o viață *pe cinste*.

Toate mergeau strună — nu m-a rugat nici măcar o dată să-i fac baie și nici nu m-a strigat pe alt nume, cum ar fi Sheila — până când m-a rugat să-i hrănesc pasărea și să-i pun apă proaspătă în colivie. Când am deschis ușița, pasărea a ieșit, dar asta nu l-a îngrijorat pe Lloyd la început.

Însă ne dăm seama apoi, mult prea târziu, de altfel, că e un cățeluș în cameră, care s-a tot plictisit toată după-amiaza.

S-a întâmplat totul ca un accident cu încetinitorul. Perușul zboară spre dulap. Daisy își ciulește urechile. Își ridică privirea, mârâind încet. Speriată, pasărea își ia zborul. Daisy se repede, prinzând micuța creatură din aer, care se transformă într-o explozie de pene galbene și care, mai apoi, dispare.

S-a terminat cu Jessie.

17.

Evan

Eu: *Hei. Voiam doar să mă asigur că mai trăiești.*

Gen: *De aproape două săptămâni îmi pui aceeași întrebare din două în două zile. Sunt încă în viață. Am fost prinsă cu munca.*

Eu: *Și eu la fel.*

Gen: *Auzi, dar tu știi că atunci când un băiat „se asigură că ești bine" la unu dimineața, asta înseamnă că are chef de sex?*

Eu: *Blasfemie! Nu ți-aș păta niciodată inocența în halul ăsta.*

Gen: *Da, da, bine.*

Eu: *Sincer, nu pot să dorm.*

Gen: *Nici eu.*

Eu: *În afară de faptul că ești o insomniacă ocupată, ești bine?*

Gen: *Toate bune aici.*

Eu: *Luăm cina într-una din serile astea?*

Eu: *Ca să mai vorbim?*

Au trecut șase ore de când Gen nu mi-a mai răspuns la mesaje. O ajut pe Mac să așeze micul-dejun pe masa de pe verandă, dar tot simt cum îmi vibrează telefonul în buzunar, sperând să fie ea. Dar nu e cazul. Au trecut șase ore și 42 de minute.

— Iei tu șervețelele, te rog? spune Mac, și-mi dă tacâmurile.

Intru să aduc șervețelele, dar mintea mea o ia razna. Credeam că merge bine treaba cu Gen. Ne-am tot scris în ultimele două săptămâni, niște tachinări, niște salutări. De fiecare dată când propun să ieșim, nu-mi mai răspunde la mesaje, zici că se închide total. Nici măcar nu pot să ajung la ea. Nu vrea să ieșim la cafea, nici să luăm prânzul împreună — nimic. E cea mai enervantă persoană pe care o cunosc! Și mai rău e că-i place să fie așa.

— Ce planuri ai azi? mă întreabă Cooper după ce ne așezăm la masă. Ai de scos niște orfani dintr-un incendiu, sau ce faci?

— Încă te mai duci la azil? îmi dă Mac omleta.

Daisy își scoate capul de sub masă și-mi cere o bucățică de cârnat. Când mă vede că vreau să-i dau, Mac îndreaptă un cuțit spre mine:

— Nici măcar să nu îndrăznești! Chestia aia o s-o omoare.

În timp ce Mac e preocupată să mă certe, Cooper îi strecoară o bucățică lui Daisy, iar eu înăbuș un zâmbet.

— Da, deci nu mă mai duc la azil, le răspund eu când văd că nu mă lasă în pace. Nu mai am voie să calc pe acolo de când bestia noastră a mâncat pasărea aia.

— Stai, ce? Ce naiba? spune Mac, lăsând tacâmurile din mână.

— Mă rog, a mâncat-o e mult spus. Sunt destul de sigur că pasărea era aproape intactă când Daisy a scuipat-o.

Coop începe să râdă isteric, iar Mac îi aruncă o privire înfricoșătoare.

— Asta s-a întâmplat săptămâna trecută? urlă ea la mine. De ce nu mi-ai zis?

— I-am zis lui Coop. Cred că am uitat că ție nu ți-am zis.

Cooper a murit de râs când i-am povestit de incidentul cu Lloyd. De fapt, mi-a sugerat să păstrăm secretul, ca să nu se enerveze iubita lui. Presupun că am uitat și de aspectul ăsta.

— Și nu ți-a dat prin cap să menționezi asta? se uită ea la fratele meu.

— E un câine, spune el, încet. Asta fac ei.

— N-am terminat aici, Hartley, răspunde ea și e destul de clar că s-a terminat cu sexul oral pentru Cooper.

— Oricum, am găsit altceva de făcut, continui eu, ca să-l salvez pe Cooper de greutatea pedepsei iminente. M-am băgat să fiu *Big Brother*.

Da, chiar se întâmplă. Vreau să fac asta. Am mai încercat să fiu voluntar prin alte părți după ce nu mi-a mers la azil, cea mai recentă activitate fiind pe plajă, strângând gunoiul. Și totul a fost bine, până să mă atace un om fără adăpost. M-a alungat aruncând cu sticle-n capul meu. Jur, nimeni nu m-a avertizat că responsabilitatea civică e atât de periculoasă. Așa că m-am gândit eu că, dacă am de a face cu un copil

defavorizat, s-ar putea să fiu mai în siguranță decât cu vreun om al străzii sau cu vreo băbuță care nu-și ține mâinile acasă.

— Dumnezeule, nu! oftează Cooper. Știi că nu poți să-l duci într-un bar și să stați acolo patru ore, nu?

— Hai, termină-te!

Din cauza afirmației de mai devreme fur ultima clătită.

— O să fiu un model bun de urmat. O să-l învăț toate chestiile pe care un adult nu i le spune unui copil.

— Știi că e ilegal să pui viața unui copil în pericol, nu, Evan? îmi zâmbește Mac batjocoritor. Pe tine, și dacă te vede vreun polițist cu un copil de zece ani ieșind dintr-un grajd cu ponei, tot te ia la secție.

— Apreciez că mă susții, prințesă, așa cum o faci tu mereu.

Faptul că n-au încredere în mine mă dezamăgește, dar nu sunt surprins.

— Oricum, are 14 ani. E destul de mare cât să învețe cum e cu viața.

— Baftă, copile! mormăie Coop.

Înțeleg, ar prefera să mă considere un ratat, decât să creadă că mă dezvolt și eu. Bănuiesc că au și ei dreptatea lor, dar mi-ar plăcea puțină încredere, o prezumție de nevinovăție. Se comportă de zici că sunt pe cale să-l omor pe băiatul ăla. Dar cât de greu poate să fie să ai grijă de un adolescent? Trebuie să-i dai de mâncare, să-i dai apă să bea și să-l duci înapoi la sfârșitul zilei. Adică, la naiba, am mai închiriat și eu mașini înainte!

Ce-o fi așa de greu?

Numele lui e Riley și e ca orice alt adolescent slăbănog din Avalon Bay, cu părul blond, ciufulit și piele bronzată. Credeam c-o să dau de un neastâmpărat ca mine, de vreun băiat cu o gură cât o șură și mai multă atitudine decât simț practic, gata să-mi spună să fac o plecăciune în fața lui. În realitate, e cam timid. Își lasă privirea în jos în timp ce ne plimbăm pe faleză. Nu m-am gândit prea mult la ce aș putea face cu el, poate ceva activități care să nu implice nimic din prostiile pe care le făceam eu la vârsta lui.

A fost ciudat, sincer, să merg la bibliotecă să-l întâlnesc. A fost ca și cum mergeam să caut o carte, doar că trebuia să mă uit, de fapt, după un om. Am plecat de acolo cu o persoană după mine și era responsabilitatea mea să n-o pierd și nici s-o mutilez. Te cam copleșește treaba asta. Nici măcar nu mi-au dat o trusă de prim ajutor.

— Așadar, ce-ți place să faci, copile?

— Nu știu, spune el și ridică din umeri. Chestii.

— Chestii precum?

— Să navighez pe mare. Să merg la pescuit. Și, ăă, surfing. Dar nu prea mă pricep la asta, iar placa mea e cam veche, deci...

Mă omoară cu zile. Are capul în pământ și mâinile în buzunare, iar transpirația începe să-i curgă de sub părul lui rar. E o zi groaznic de fierbinte de iunie, iar pe aici e plin de turiști, tuturor le e cald și toți sunt transpirați. Suntem ca niște hot-dogi într-un chioșc de pe trotuar, care se rostogolesc unul în transpirația celuilalt.

— Ți-e foame? întreb eu, pentru că e mult prea cald ca să ne facem veacul pe afară.

— Cam da.

Cooper avea dreptate — cum n-am idei, îl duc pe Riley într-un bar. Mă rog, nu e tocmai un bar. Big Molly e un fel de capcană de prost gust pentru turiști, kitschos și cu muzică live în weekend. Chelnerițele aleargă în uniforme minuscule. Se pare că și el observă asta. Se bucură imediat când vede că fata care ne întâmpină e îmbrăcată într-un tricou tăiat sub sâni și o fustă scurtă.

— Hei, tu, mă salută ea. A trecut ceva vreme de când nu ne-am mai văzut.

— Ai o masă pentru doi? îi zâmbesc eu.

Stella se apleacă peste măsuța de la intrare, împreunându-și sânii.

— Cum îl cheamă pe prietenul tău? E tare drăguț.

Îi face cu ochiul, lucru care era suficient să mă excite pe mine când aveam 14 ani. E chiar nedrept să torturezi copilul așa.

— Riley, ți-o prezint pe Stella.

— Hei, scumpule, spune ea, când el nu pare să poată să-i răspundă. Haideți, vă conduc eu.

— Ai mai fost aici? îl întreb pe băiat înainte să ne așezăm la masa înaltă.

Pe scenă, o trupă cântă cover-uri după piesele din anii '90. La bar sunt numai studenți și tați care au scăpat de soțiile lor pe care le-au lăsat la cumpărături.

Riley scutură din cap, în semn că nu, apoi adaugă:

— Mătușă-mea urăște locurile de genul ăsta.

— Ia povestește-mi despre tine! Dacă vrei, bineînțeles.

Niciun copil nu ajunge într-un program d-ăsta dacă are viața bine pusă la punct.

Mă lovesc iar de o ridicare din umeri.

— Locuiesc cu mătușa mea, sora maică-mii. E asistentă la urgențe, așa că lucrează mult. Mama a murit când eram eu mic. A avut cancer.

— Păi și taică-tu?

Îl văd cum privește meniul, dar nu îl citește, ci doar se joacă cu marginile laminate.

— De șase ani e la închisoare. A fost eliberat condiționat pentru o perioadă și și-a luat tălpășița. Apoi a fost arestat din nou, cred. Mătușii mele nu-i place să vorbească despre el, așa că nu prea-mi spune chestii. Crede c-o să mă supere.

— Și chiar te supără?

— Nu știu. Uneori, poate.

Încep să înțeleg de ce mi l-au repartizat mie.

— Mi-a murit și mie tatăl când eram mic, spun eu, iar Riley îmi întâlnește privirea. A condus beat și a făcut accident. Cam de atunci, nici maică-mea nu mai e în peisaj.

— A trebuit să mergi să locuiești cu altcineva? În vreun centru de plasament sau cu vreo altă rudă?

— Unchiul meu a avut grijă de mine și de fratele meu.

Abia acum îmi dau seama că am fi putut ajunge și mai rău de atât dacă nu ne-ar fi salvat Levi. E amuzant cum ne clătinăm pe aceste șine ale vieții, mergând pe marginea unui necunoscut întunecat, și cât de ușor e să cazi.

— Îți place de mătușa ta? Vă înțelegeți?

Zâmbetul lui mic parcă șterge toată tristețea de pe chipul lui.

— E drăguță. Dar uneori mi-e cam greu să stau cu ea. Își face griji pentru mine, zice el și oftează încet. Crede că am depresie.

— Și ai?

— Nu cred? Adică, nu am prea mulți prieteni. Nu prea-mi place să fiu prin preajma oamenilor. Eu doar... sunt tăcut.

Îl înțeleg perfect. Când suntem tineri, uneori ni se întâmplă nenorociri, iar noi trebuie să învățăm să ținem în noi. Mai ales dacă nu știm cum să exprimăm ce simțim. Asta nu înseamnă neapărat că suferim de depresie. E destul de greu să fii adolescent și fără să-ți dea viața lecții.

— Nu e nimic în neregulă dacă așa vrei să fii, îi spun.

— Hei, băieți, spune chelnerița și pune pe masă un castron cu *hush puppies*[1] cu sos și două pahare mari de apă. Cum suntem azi? întreabă bruneta cu un zâmbet timid și cu o sprânceană ridicată, lăsându-mi de înțeles că aș face bine să o recunosc.

Ei haide, ai puțină încredere!

— Hei, Rox, cum îți merge?

— Eh, știi tu, e vară din nou, zâmbește ea, satisfăcută.

— Știu ce zici.

— Scumpule, te deranjează tipul ăsta? îl întreabă ea pe copil.

— Nu, spune și rânjește de zici că n-a mai văzut în viața lui o pereche de silicoane. E totul OK.

— Bun. Ce-ți aduc?

[1] Garnitură făcută din aluat pe bază de făină de porumb.

Riley ia meniul și se uită rapid peste el, dându-și seama că nu a apucat să citească nimic de pe el, încă.

— Ce aveți proaspăt? sunt eu curios.

— Bibanul de mare e bun. Sărat și picant.

— Ți-ar plăcea? îmi îndrept eu privirea spre Riley.

Îmi trece prin cap că poate se simte ciudat și nu știe ce să aleagă, când știe că tipul pe care abia l-a cunoscut plătește. Așa m-aș simți și eu.

— Sigur, spune el, aproape ușurat.

— Super. Asta vrem.

După ce Rux ne ia comanda, Riley o admiră de la spate, apoi se apleacă spre mine și mă întreabă:

— O cunoști?

— Să zicem că da.

— Hei, Evan! mă salută o altă chelneriță, Cass, scundă, cu părul blond, îmbrăcată cu un tricou pe care l-a scurtat singură.

— Dar știi multe fete pe aici, remarcă băiatul.

Încerc să nu râd, dar parcă e leit Mackenzie. De fiecare dată când mergem într-un loc și mă salută vreo tipă, Mac își dă ochii peste cap. De parcă noi nu ne-am fi cunoscut când își ajuta colega de cameră să mă găsească pentru o aventură de o noapte.

— E un oraș mic.

— Deci... te-ai culcat cu toate?

— Ăăă, mai mult sau mai puțin, dar da.

Nu mă așteptam să fie atât de direct.

Îmi dau seama că nu se uită prin bar ca să evite contactul vizual cu mine. Pe măsură ce îi urmăresc privirea, e clar că se

holbează la fetele tinere și plictisite, cu capul în telefoane, în timp ce familiile lor stau în jurul meselor, mâncând nachos și dând pe gât cocktailuri *Margarita* de doi dolari. Sper doar că acest copil nu o să-mi ceară să-i cumpăr prezervative. Nu că n-aș face-o, dar parcă n-ar trebui să fiu dat afară iar din alt program de voluntariat, pentru că se duce acasă să-i spună mătușii că-l ajut să și-o tragă și el cu cineva.

— Dar tu? Ai vreo iubită?

Scutură din cap, apoi adaugă:

— Fetele cred că sunt ciudat. Nu știu cum să vorbesc cu ele.

— Nu ești ciudat, îl asigur eu.

Da, e timid, dar nu e dubios. Are doar nevoie de cineva care să-l ajute să aibă încredere în el.

— Fetele sunt complicate. Trebuie să te prinzi de semne.

— Semne?

— Da, alea pe care ți le dau când te plac, când vor să le abordezi.

— Și care-s alea?

Arunc o privire prin jur, până zăresc o roșcată focoasă cam de douăzeci de ani, care stă cu prietenele ei la masă, în jurul unui bol cu lichior albastru, care are patru paie în el.

— Păi, pentru început, când vă priviți unul pe celălalt și îți zâmbește, asta înseamnă că te consideră drăguț.

Riley se uită în aceeași direcție și îi strălucesc ochii.

Îi ia cam două secunde roșcatei să mă observe. Un zâmbet obraznic îi apare pe buzele cărnoase. Îi ofer și eu un zâmbet discret.

— Și apoi? vrea Riley să știe, acum și mai nerăbdător.

— Te duci și te prezinți. Faci rost de numărul ei.

— Dar cum faci asta? Ce le spui? insistă băiatul, cu gura plină de *bush puppies*.

Eu nu le zic prea multe. Nu pot să-i recunosc că le cumpăr o băutură sau le întreb dacă vor să se plimbe cu motocicleta. După ce mi-am luat carnetul, trebuia doar să o întreb pe tipă dacă părinții ei sunt acasă. Dar nu merge așa, Riley e sensibil, așa pare. Trebuie să le abordeze altfel.

— Deci, dacă e singură — vezi să nu te duci la o fată dacă e cu familia lângă ea, tații strică toată treaba, de obicei — te duci și îi spui bună.

— Bună? Atât? Și după ce mai zic?

— O întrebi...

Cad puțin pe gânduri. Nu vreau să se comporte ca un fraier. Dacă-l trimit la cineva și se întoarce cu inima frântă, asta ar însemna că nu sunt un *Big Brother* prea bun.

— OK, uite ce trebuie să faci. Te uiți la fata de care îți place, vezi dacă-ți zâmbește. O saluți, spui cum te cheamă, apoi o întrebi ce-i place să facă la plajă. Apoi afli care e ziua ei preferată din săptămână și momentul ei preferat din zi. După ce pui cap la cap toate detaliile astea, îți scoți telefonul din buzunar și îi spui că ți-ai setat o alarmă ca să-ți aduci aminte când s-o scoți la o întâlnire pe plajă.

Riley se uită la mine sceptic, făcând o grimasă.

— Îmi pare cam răsuflată treaba.

— Uau, okay, am ajuns să-mi zică asta un băiat de 14 ani, râd eu zgomotos. Uite, tipelor le plac băieții care au încredere în ei. Vor să preiei controlul, să vii cu inițiativă.

Scutură din cap dezaprobator, jucându-se cu paiul în paharul lui cu apă.

— Nu cred că pot să fac asta.

Mă mai gândesc puțin. Cât de greu e să agăți o adolescentă în zilele noastre?

— Bine, hai să vedem. Vezi vreo fată de care îți place?

Băiatul ezită, dar aruncă o privire prin restaurant. Fiind ora prânzului, locul e plin. La un moment dat, zărește o brunetă care stă la o masă cu familia ei; pare cea mai tânără dintre surorile ei. Sunt prinse într-o conversație, dar mama își ia poșeta de pe spătarul scaunului și se îndreaptă spre toaletă.

— Repede, până nu se întoarce mama ei. Du-te acolo și spune-le surorilor ei ceva de genul *hei, sunt Riley, nu prea mă pricep eu la asta, dar aș vrea să o scot pe sora voastră la o întâlnire și speram să mă ajutați voi.*

— Nu știu ce să zic, spune el, uitându-se agitat la ele. Dacă râd de mine? Sau dacă o să creadă că sunt un ciudat?

— Nu o să se întâmple asta. Crede-mă, o sa creadă că ești un scump. Zâmbește, fii natural! Arăți bine, Riley. Ai fața aia de băiat dulce pe care fetele o adoră. Ai și tu puțină încredere în tine!

Cred că se va relaxa în curând. Rămâne lipit de scaun. Apoi, trage adânc aer în piept, își adună toată încrederea de care dispune și se ridică de la masă. Face câțiva pași înainte, apoi se întoarce și mă întreabă:

— Stai așa, ce fac dacă spune da?

— Îi ceri numărul și o suni diseară, râd eu încet, iar el dă din cap și pleacă.

Rox ne aduce mâncarea, iar Riley ajunge și el în dreptul mesei cu pricina. Îl privim amândoi cum le abordează pe fete. E anxios. La început, fetele sunt rezervate și par nesigure, dar după ce scoate băiatul primele cuvinte, se relaxează și ele. Zâmbesc amuzate, uitându-se la sora lor. Ba chiar se îmbujorează când îi răspunde, și se mai liniștește și el. Apoi, își dă părul din ochi și îi dă fetei telefonul lui. Mai schimbă niște replici, după care se întoarce spre noi și aruncă telefonul pe masă, făcând pe eroul.

— Ei?!

— Mâine mergem la minigolf.

— La naiba, da!

Și batem palma.

Buzele lui Rox zvâcnesc violent, se abține să nu râdă.

— Ai grijă cu el, îl avertizează ea pe adolescent, arătând cu degetul spre mine. O să te bage în toate belelele posibile, spune ea, ne face cu ochiul, apoi pleacă.

Simt un sentiment ciudat de mândrie și îi zâmbesc lui Riley.

— Vezi? Ți-am zis eu, copile! Ai ceva vrăjeală în tine!

După ce luăm prânzul, mai stăm câteva ore la sala de jocuri. Se pare că sunt cam nesimțit cu *Little Brother*.

— Știi, *unii* ar crede că ai un comportament de doi bani, spune el când ne îndreptăm spre ieșire.

— Eh, nu le poți avea pe toate în viață.

Totul a început când ne jucam hochei de masă. L-am umilit cinci jocuri la rând. La al patrulea joc, părea că-și

revine, mai înscria ceva puncte, dar apoi s-a culcat pe o ureche și l-am făcut praf.

— Zic și eu.

— Mie îmi pare că te plângi.

— Zic că nu te-ai duce să te joci Mario Kart cu niște copii cu cancer, ca mai apoi să dansezi de fericire după ce câștigi.

După hochei de masă, a urmat *Skee-Ball*. Nu știu dacă mâinile lui slabe erau de vină, sau poate mușchii lui, dar l-am bătut și acolo. Dacă ar fi avut bani, aș fi pus câțiva dolari la bătaie.

— Dar cine zice că n-aș face-o? Ce au ei de făcut toată ziua decât să se pregătească mai bine? Eu am un loc de muncă și ceva responsabilități.

— Cam aiurea ce zici tu acolo.

Aproape că-mi era milă de el. Ba chiar m-am gândit s-o las mai moale cu glumele, cu el, dar apoi a început să mă critice și m-a provocat la un joc cu împușcături — *Jurassic Park*. Și am transformat jocul într-un moment educativ. Trebuia să-l învăț ce înseamnă respectul.

— Ești conștient că trebuie să reprezinți un model pentru mine, nu?

— Astea sunt lecțiile importante. Să o iei în freză e prima lecție despre maturitate.

— Nu te pricepi deloc, mă informează el, dându-și ochii peste cap.

— Cu plăcere!

Mergeam pe faleză, îndreptându-ne spre Jeep-ul meu, când observ o față cunoscută. Iese din magazinul de sucuri reci din fața noastră și aruncă o privire peste umăr, cred că

simţea că mă apropiam de ea. Mereu mă uimeşte cum arată pielea ei sub razele soarelui.

— Ai început să mă urmăreşti?

Ochelarii de soare cu lentile întunecate îi ascund expresia, dar, socotind după tonul ei provocator, nu e chiar dezamăgită să mă vadă. Atenţia ei se îndreaptă asupra lui Riley.

— Aoleu. Te deranjează nenea ăsta?

— De ce îmi zice toată lumea asta?

— Arăt eu ca şi cum aş răpi copii cu dubiţa? mormăi eu.

— Eu sunt Riley, se prezintă el, cu un zâmbet timid.

— Genevieve, dar îmi poţi spune Gen, ne face ea semn cu capul să o acompaniem pe drum.

Pe măsură ce mergem la pas cu fosta mea iubită minunată, e ca şi cum un comutator se deschide în Riley. Întreaga lui atitudine se schimbă şi îşi înclină capul spre ea.

— Ce îţi place să faci la plajă, Gen?

Înainte să răspundă, se uită sceptică la mine.

— Păi, să mă bronzez şi să citesc o carte.

— Care e ziua ta preferată?

— Ăăă, aş zice duminică, îşi umezeşte ea buzele, fiind din ce în ce mai nesigură pe ea.

— Şi care e partea ta favorită din zi?

Sunt aici, şi văd totul cum se petrece în faţa mea. Nu-mi vine să cred, e fascinant!

— Răsăritul, când e linişte.

Amuzată, Gen îl priveşte pe Riley cum îşi scoate telefonul din buzunar şi începe să noteze ceva.

— Ce scrii acolo?

— Uite, îl aud pe băiat, plin de el, mi-am pus o alarmă ca să te scot la o întâlnire weekendul ăsta, să privim răsăritul.

— Uau, spune ea, uimită, uitându-se la mine peste ochelarii de soare, să înțeleg că asta e opera ta?

— Copiii ăștia cresc atât de repede...

Iarăși mă simt mândru. Nu știu dacă Riley prinde repede sau sunt eu profesor bun, dar cred că putem spune că l-am ajutat să treacă peste problema lui cu încrederea în sine. Deși, poate și sânii spectaculoși ai lui Gen au contat. S-a holbat atât de tare în decolteul lui Gen, că îmi fac griji că-l duc acasă cu ochii scrântiți.

— Oi părea eu tânăr, dar te asigur, am un suflet bătrân, îi spune el.

— Măiculiță! își pune Gen mâna-n cap. Unde l-ai găsit, Evan?

— Eu sunt *Big Brother*-ul lui.

— Haide, spune-mi, e fratele mai mic al lui Mackenzie, nu? râde ea de mine.

— Vorbesc serios. Încerc și eu să-mi ajut comunitatea cum pot.

— I-auzi!

Nu prea știu ce să înțeleg din răspunsul ei, dar măcar nu-mi spune să mă car.

Când ajungem la hotelul lui Mac, Gen se oprește lângă plăcuța alb cu verde, pe care cuvintele *Hotelul Beacon* sunt scrise elegant. Sorbind din sucul ei, aruncă o privire la clădire. S-au cam terminat renovările pe afară. Fațada e reparată și vopsită. În schimb, înăuntru mai e de muncă. Decorarea, atârnarea oglinzilor și a corpurilor de mobilier, mai sunt

de făcut toate treburile oribile. Mac e din ce în ce mai minuțioasă.

— Mereu am iubit locul ăsta, spune Gen, mai mult pentru ea.

— S-a deschis? întreabă Riley, curios.

— În curând, în vreo câteva luni, cam așa.

— Proprietara hotelului mai trecea uneori pe la birou, spune ea, nostalgică. Îl angaja pe tata să mai aranjeze spațiile verzi. Dar era așa, fermecătoare, chiar și într-un loc ca ăla. Trecea prin praf de piatră și prin compost și tot arăta marfă. Le ziceam oamenilor mei că o să lucrez aici într-o zi.

— Mac face angajări, precizez eu.

Gen își întoarce privirea spre mine, apoi spune:

— Vorbești serios?

— Da. Cooper o tot grăbește să caute oameni, altfel n-o să-l deschidă niciodată.

Deși nu-i văd privirea, știu că e foarte interesată după modul în care își mușcă buzele.

— Pot să pun o vorbă bună, dacă ești interesată.

Ezită puțin, apoi aprobă încet din cap.

— Mda. Da, chiar aș aprecia. Dacă nu e prea mare deranjul.

— Niciun deranj.

La naiba, sunt doar bucuros că mă lasă să-i fac serviciul ăsta, decât să ne certăm iar pe faptul că poate să aibă și singură grijă de ea, sau că mă implic eu prea mult în viața ei.

— Se rezolvă.

A venit timpul să îl duc pe Riley înapoi la bibliotecă. Am fost avertizat de cel puțin patru ori că nu trebuie să întârziem.

— Noi trebuie să plecăm, dar o să vorbesc cu Mac și te anunț, ok?

— Ok. Mersi, din nou!

Își ia la revedere de la Riley, apoi ne îmbrățișăm stângaci. Mă excită de zici că n-am atins o femeie de luni întregi. Mirosul cremei cu protecție solară și al șamponului ei cu aromă florală mă fac să mă comport stupid și parcă nici nu mă mai țin nici picioarele. Sunt la fel de amețit chiar și după ce o luăm în direcții diferite.

Riley și cu mine mergem vreo patru metri, după care mă opresc brusc. Un sentiment sâcâitor mă face să cred că discuția noastră nu a fost de ajuns. Asta e singura conversație mai lungă pe care am purtat-o de săptămâni bune, iar eu o las, pur și simplu, să plece? Ce dracu' am pățit?

— Stai puțin, îi spui lui Riley, apoi o iau la pas repejor spre Genevieve. Hei, Fred! Așteaptă!

Se oprește și se întoarce spre mine.

— Ce este?

— Eu am luat în serios ce mi-ai zis, să știi, nu mă joc. Îmi pun ordine în viață, spun eu și respir sacadat.

— De aia te-ai băgat voluntar la *Big Brothers*? se încruntă ea.

— Cam așa ceva. Sunt pe calea cea bună, spun eu, onest. Și pot să-ți demonstrez.

— Cum așa?

— Plănuiesc să te curtez.

— Evan, se chinuie ea să nu râdă, mutându-și privirea de la mine.

— Vorbesc serios. O să te curtez. O să fiu un gentleman și toate cele.

— Ăsta e noul tău mod creativ de a mă dezbrăca?

Nu am auzit niciun refuz încă, așa că îl consider un semn bun.

— Dacă continuăm, sexul e ieșit din discuție. O să-ți demonstrez că m-am schimbat. O să îți fac curte așa cum se făcea pe vremuri.

— O să-mi faci curte, repetă ea.

— Da, o să-ți fac curte, confirm eu.

Buzele îi zvâcnesc în timp ce mă studiază, gândindu-se la propunerea mea. În fiecare secundă în care tace, știu că ideea își face loc în mintea ei. Pentru că vrea să-i dau o scuză, un motiv, să o fac să spună da. O cunosc eu. Mai mult de atât, știu cum suntem *noi*. Nu există lume în care să poată sta departe de mine. Și nici eu nu suport să nu fiu lângă ea. Adevărul e că nu ne-am rezistat niciodată unul altuia, n-am avut nicio șansă de a rupe legătura permanentă care ne aduce mereu înapoi împreună. Și pentru că nu pot să o mint, știe când sunt sincer.

— Ar trebui să știi totuși că nu ești singurul doritor, spune ea.

Mă încrunt, apoi adaug:

— Copilul ăla polițist?

Face o grimasă, apoi răspunde:

— Harrison m-a invitat la altă întâlnire, iar eu am acceptat. Ai ceva competiție.

Îmi arăt zâmbetul încrezut, asimetric, care știu că o înnebunește, apoi spun:

— Abia aștept, iubito!

18.

Genevieve

Nu știu cum s-a întâmplat. Cu câteva luni înainte, eram sigură că întoarcerea mea în Bay va fi temporară. Credeam că lucrurile se vor rezolva repede cu tata, cu casa, cu afacerea — că va găsi pe cineva să mă înlocuiască și toată lumea va trece peste moartea mamei. Dar acum, pare că mă afund și mai rău pe zi ce trece. În ciuda tuturor eforturilor mele, sunt trasă aici, acasă, iar ideea de a pleca în Charleston se estompează cu fiecare zi.

Mă trezesc cu mirosul de cafea care răzbate de la parter, dar și cu tonul ridicat al lui Billy și al lui Craig, care par că se ceartă. Îl aud și pe Jay cântând o melodie de-a lui Katy Perry în baia de pe hol.

Mă întorc pe partea cealaltă și încerc să recunosc piesa. E clar Katy Perry. Îmi pun în minte să-mi bat joc de el la

micul-dejun. Jay a dormit aici azi-noapte, după ce Kellan l-a dat afară din apartament pentru că a avut o întâlnire fierbinte. Și Shane... cine știe pe unde a dormit. Băiatul ăla e un dezastru ambulant.

Trebuie să recunosc, mă bucur că sunt acasă.

Pe noptieră, telefonul începe să-mi vibreze, semn că am primit un mesaj.

Evan: *Neața, Fred!*

Aș vrea să pot spune că Evan e irelevant când vine vorba de sentimentele care mă stăpânesc și care mă leagă de acest oraș. Dar de când am fost de acord acum câteva zile să-i mai dau o șansă, am simțit o ușurare. Umerii mei nu mai sunt atât de încordați și parcă se simt eliberați de efortul de a-l evita. Nici nu mi-am dat seama cât de mult m-ar fi durut să stau departe de el.

Eu: *Neața.*
Evan: *Mult noroc!*

Nici nu pot să mă întreb ce a vrut să spună cu mesajul ăla, că-mi și sună telefonul. Mă încrunt, apoi răspund:

— Alo?

— Genevieve? Hei! Sunt Mackenzie Cabot, iubita lui Cooper.

Devin brusc foarte atentă.

— Oh, hei! Ce faci?

— Totul bine. Evan mi-a spus că vrei să lucrezi la hotel. Mi-a zis câte ceva despre experiența ta, dar m-am gândit că ar fi mai bine să te întâlnim în persoană. Ți-ar plăcea să vii să vorbim puțin despre postul de manager? Să vezi dacă te-ai potrivi.

— Da, mi-ar plăcea! spun eu, inima mea luând-o la galop.

— Super! Dacă nu ești ocupată, am timp azi.

— Ne vedem în 30 de minute.

După ce închei apelul, mă bag sub duș și aleg să nu-mi usuc părul cu föhnul, ci îl strâng într-un coc strâns. Apoi mă învârt prin cameră, căutând o ținută drăguță care nu e încă șifonată de la atâta despachetat și vânat prin cutii, după care mă bag sub pat după pantofi. Nu mă machiez foarte strident, folosesc doar niște ruj și rimel. Mereu fac asta — în loc să zic și eu o oră normală, nu că ne vedem în 30 de minute, zic că mă descurc eu, dar iată că acum sunt în pericol să întârzii.

Cumva, reușesc să ies din casă destul de rapid cât să apuc să ajung la casa Hartley. Mă gândesc la micile detalii pe care Mackenzie mi le-a oferit la telefon, rămânând constant blocată asupra cuvântului „manager". Sincer, nici nu m-am gândit la ce post aș fi vrut când Evan a spus că va vorbi cu Mackenzie. Vreun post de supraveghere, sigur. Operațiuni, poate. Dar gestionarea unui întreg hotel — evenimente, restaurante, catering, un spa — este mai mult decât pot duce.

Și totuși, niciodată nu mi-a fost frică să mă avânt cu capul înainte. Dacă lași privirea în pământ, e ca și cum ai pierdut deja. Dacă vreau să-mi schimb viața, aș putea, la fel de bine, să țintesc sus din prima.

Când au mai rămas doar două minute, sun la ușă.

O fată înaltă, uluitoare, brunetă și cu ochii mari, verzi, stă în prag. Îmi amintesc că am văzut-o în seara cu focul de tabără, pe plajă, când Evan s-a luat la bătaie cu tipul ăla de la facultate, dar nu am făcut niciodată cunoștință la modul oficial.

— Îmi pare bine să te cunosc, în sfârșit! îmi spune Mackenzie și mă invită înăuntru.

Poartă un tricou cu dungi și pantaloni scurți, kaki. Ținuta ei prea *casual* mă face să mă simt prea elegantă în pantalonii mei bleumarin de in și în cămașa albă cu nasturi, cu mânecile suflecate până la coate.

— Și mie îmi pare bine să te cunosc!

Mă conduce prin casă, până la veranda din spate, unde a așezat două pahare pe masă și o carafă cu apă cu lămâie.

— Băieții au lucrat mult la casă, remarc eu după ce ne așezăm.

Din plimbarea noastră scurtă prin diferitele încăperi, am observat podelele noi. Tapetul era schimbat. Aici, afară, pereții au fost retencuiți și vopsiți.

— Lucrează de luni întregi. În fiecare dimineață mă trezesc cu o mașină de șlefuit sau un ferăstrău care-mi sună în cap, apoi mă duc la muncă și dau de același lucru, spune ea, cu un zâmbet obosit. Îți jur pe ce am mai scump, când vor termina, o să stau două săptămâni într-o cameră de izolare.

Toarnă niște apă în pahare, apoi se lasă relaxată în scaun. Bate o adiere caldă, mișcând clopoțeii de vânt care sunt atârnați de acoperiș.

— Știu sentimentul, spun eu, timidă.

— Ah, da, se fac renovări și la casa tatălui tău. Cred că e haos acolo.

— Lucrez cam toată ziua, deci nu e chiar atât de rău. Și când sunt acasă, stau cu căști în urechi — au devenit cele mai bune prietene ale mele.

— Sper că nu te-am făcut să lipsești de la muncă, spune ea, și mă întreb dacă ea crede că mi-am lăsat baltă jobul pentru interviul ăsta.

— Nu, o asigur eu. Tata mi-a dat liber în dimineața asta, așa că încep munca la prânz.

Acum că am terminat cu pălăvrăgeala, sunt conștientă că trebuie să fac o impresie bună. Mi-o fi făcut rost Evan de interviu, dar femeia asta nu s-a dat peste cap să renoveze hotelul doar ca să-i dea cheile unei localnice fără nicio treabă în domeniu. E pe cale să primească o doză generoasă de profesionalism.

— Deci, spune-mi despre tine, mă îndeamnă Mackenzie.

Îi dau CV-ul meu, care nu are detalii despre experiența din vreun hotel, apoi zic:

— Lucrez de când aveam 11 ani. Am început să fac curățenie și să umplu rafturile la magazinul de unelte al tatălui meu. Am lucrat verile ca barmaniță, chelneriță, hostess. Serviciu clienți la afacerea tatălui meu. Am făcut chiar și un stagiu într-o vară ca muncitor pe un iaht.

Îi povestesc despre Charleston, unde mai bag puțin de la mine. Asistent sau secretară sau singurul adult din cameră sunt practic același lucru ca un manager de birou, nu? Să

mă confrunt cu o grămadă de agenți imobiliari și cu toanele lor și cu tulburările lor de deficit de atenție ar trebui, cu siguranță, să mă recomande pentru post.

— Acum sunt manager de birou pentru afacerea cu piatră a tatălui meu. Prelucrez facturi, dau salarii, programări, comenzi. Nu se întâmplă nimic acolo de care eu să nu știu. Și mă asigur și de bunăstarea clienților noștri, desigur.

— Înțeleg că ai preluat mai multe responsabilități după ce a murit mama ta, îmi spune Mackenzie, așezând CV-ul meu la o parte, după ce l-a citit atentă. Îmi pare foarte rău pentru mama ta!

— Mulțumesc!

Încă mă simt ciudat când cineva o aduce pe mama în discuție, în mare parte pentru că am trecut peste cam de când s-a întâmplat. Cu toate astea, îmi zboară mintea în trecut de fiecare dată când altcineva se gândește sau vorbește despre asta. Mintea îmi e înapoi la înmormântare, în primele zile de după moarte, când primeam telefoane în disperare.

— Am avut multe de învățat, dar am reușit să am totul sub control, spun eu. Prind repede. Cred că acum e momentul perfect să plec de aici și să predau ștafeta altcuiva.

Dacă ar fi după el, tata m-ar ține la birou pentru totdeauna. În ciuda înțelegerii noastre, știu că singura modalitate de a-i forța mâna e să-i acord un termen-limită. Pot să învăț cam pe oricine să gestioneze afacerea pentru el; trebuie doar să vrea să aleagă pe cineva.

— Știu cum e să fii nevoit să o iei de la început fără pic de experiență. Sau, în cazul meu, să ți-o faci cu mâna ta. Adică, ce treabă am eu cu industria hotelieră, știi ce zic?

Simt ceva dezarmant în conștientizarea ei de sine, în rânjetul ei auto denigrant. Mackenzie nu se ia prea în serios, așa că e ușor să vorbești cu ea ca și cum ar fi o persoană reală, nu doar o altă clonă care își aruncă banii în stânga și-n dreapta.

— Eu doar am văzut locul și m-am îndrăgostit, știi? M-a cucerit total. Și odată ce inima mi-a spus ce să fac, nu am mai putut să dau înapoi.

— Am pățit și eu la fel cu locul ăsta când eram copil, recunosc. Nu știu cum să explic...

Pic pe gânduri. Încă îmi pot imagina vechile accesorii din alamă și palmierii care umbreau căbănuțele de la piscină.

— E un loc special. Unele clădiri au caracter, personalitate. Sunt sigur că ai văzut poze, dar mi-aș fi dorit să fi putut vedea cum era The Beacon înainte să se închidă. Era ca o capsulă a timpului — cu totul unică. Am amintiri grozave de acolo.

— Da, asta mi-a spus și fosta proprietară când am convins-o să mă lase să-l cumpăr. Mi-a cerut un singur lucru: să-l mențin cât mai mult ca înainte. Să-i păstrez personalitatea, știi? I-am promis că o să iau în serios asta. Sper că m-am ținut de promisiune. Adică, cu siguranță am încercat. Cooper a obosit să tot caute experți, să se asigure că fiecare detaliu este cât mai autentic, zice ea și zâmbește.

— Sincer, abia aștept să văd cum arată.

— Pentru mine, o parte din acea autenticitate constă în găsirea oamenilor care știu și înțeleg cu adevărat ce încercăm noi să recreăm. Oameni cărora le pasă de acea istorie la fel de mult ca mine, știi? La urma urmei, oamenii oferă ospitalitatea.

Tace pentru un moment, zăbovind asupra unei chestiuni discutabile, în timp ce bea din apa ei. În cele din urmă, spune:

— Mai am câteva interviuri săptămâna asta, dar ca să știi, ești printre preferații mei.

— Serios?

Nu voiam să o spun chiar atât de tare și-mi cam vine să-mi dau ochii peste cap.

— Adică, mulțumesc! Sunt recunoscătoare că-mi oferi oportunitatea asta, îi zâmbesc eu, timid.

Cumva, sunt mereu surprinsă când mă ia cineva în serios, în special când e vorba de încredere și responsabilitate. Nu contează cât de bine mă îmbrac sau cât de dreaptă stau, îmi lasă toți impresia că se uită prin mine, de parcă mă privesc și văd doar adolescenta varză care se plimba beată cu motocicleta.

Sunt emoționată și-mi transpiră palmele. Dacă primesc această slujbă, nu pot face greșeli. Nu mai pot să petrec noaptea dezbrăcată pe plajă și să vin mai târziu la serviciu. Dacă e să privim la ce s-a întâmplat până acum sunt o bucată de sfoară deasupra unei flăcări deschise. E doar o chestiune de timp înainte să mă ard. Așa că, pentru a obține această slujbă — și pentru *a păstra* această slujbă — roțile ajutătoare trebuie să dispară de pe această nouă așa-zisă fată bună.

Când sunt pe picior de plecare, văd un golden retriever cum prinde viteză pe verandă. E cam micuț, adică e tânăr și nu își poate controla încă picioarele. Mă împunge cu nasul și își lasă capul în poala mea.

— Dumnezeule mare! Uite ce frumusețe! Cum o cheamă?

— Daisy.

O scarpin pe Daisy pe după urechiușe, iar ea scoate un sunt fericit, ochii maro strălucindu-i ca două mărgele.

— E foarte scumpă.

— Vrei să mai rămâi? A cam sosit timpul s-o scot la plimbare. Putem merge pe plajă.

Ezit și nu pentru că tipa asta nu e super de treabă, ci pentru că interviul a mers strună și cu cât stau mai mult pe aici, cu atât sunt șanse mai mari s-o dau în bară. E mai bine ca atunci când oamenii nu mă cunosc să primească doze mai mici din mine. Dacă o să primesc slujba, aș vrea să semnez contractul înainte să-și dea seama șefa mea că sunt un potențial dezastru.

— Nu-ți face griji, spune ea, dându-și seama de teama mea. Nu suntem în timpul serviciului. Consideră-l timp petrecut în familie.

Îmi face cu ochiul și mă prind de ce a vrut să zică. Jobul ăsta n-ar fi singura chestie pe care am avea-o în comun.

— Sigur, cad eu de acord.

Câteva minute mai târziu, ne luăm ochelarii de soare și mergem după Daisy cât aleargă de colo-colo pe plajă, săpând după crabi și jucându-se în valuri.

Nu durează mult și începem să vorbim de Evan.

— Aveți ceva istorie împreună, nu? spune ea. Și pare să fie destul de complicată.

— Nu, râd eu, nu e chiar atât de complicată. Doar niște adolescenți nebuni care dădeau de tot felul de belele. E destul de simplu, de fapt.

Zâmbește și îi aruncă un băț lui Daisy.

— Nu sună chiar atât de rău.

— Chiar nu. Mai ales când eram băuți, fumați, dezbrăcați sau vreo combinație între cele trei în același timp. A fost incredibil, până când interesul a dispărut. Apoi m-am uitat la dezastrul pe care îl lăsam în urmă și am decis că nu mai pot să trăiesc cu toate urmările.

— Și de aia te-ai mutat?

— În mare parte, da.

— Evan ne-a vorbit despre tine cât ai fost plecată.

Știu că nu vrea să-mi facă rău, dar se pare că o să mi se tot reamintească de consecințele plecării mele și că Evan a fost una dintre ele. Și că, pentru a repara situația, a trebuit să-l rănesc. Poate că decizia mea de a părăsi orașul a fost neplăcută — am fost lașă, într-o anumită privință — dar uitându-mă în urmă, tot cred că am luat decizia corectă.

— Am atins un subiect sensibil, spune Mackenzie și se oprește din mers. Îmi pare rău. Voiam doar să spun că îi e dor de tine.

— E OK, sunt împăcată cu asta.

— A spus că încercați să vă rezolvați problemele, nu?

Daisy mi-a adus mie bățul, împingându-și nasul în mâna mea, semn să-l arunc. Dă puternic din coadă, în timp ce gonește să-l prindă.

— Îmi face curte, spun eu și oftez.

— Măiculiță mare! Spune-mi că astea au fost cuvintele lui, zice ea și își așterne un zâmbet larg pe față.

— A folosit fix cuvintele astea. Îmi face curte. Mi se face curte, zic eu și nu pot decât să râd. N-am ieșit niciodată împreună la o întâlnire oficială, să zic așa, deci bănuiesc că încearcă să schimbe asta. Și m-am gândit că de ce nu? Hai să-i dau o șansă.

De când m-a invitat să ies cu el, când ne văzusem pe faleză, mă tot așteptam să-mi pară rău, să mi se facă frică de întâlnirea asta care tot amenință să se întâmple, dar nu a fost cazul. Când am venit acasă, eram convinsă că trebuie să stau departe de Evan ca să mă protejez, dar cu cât mă gândesc mai mult la asta, cu atât mai puțin are sens să-l învinovățesc pentru problemele mele. Nu m-a pus să beau. Nu m-a făcut să chiulesc de la școală sau să mă furișez în clădiri abandonate. Am făcut acele lucruri pentru că am vrut, iar făcându-le cu el, am putut să mă prefac că nu sunt responsabilă de acțiunile mele.

Adevărul e că suntem doi oameni diferiți acum. Și am reușit să ne apropiem cumva, chiar dacă am crescut și ne-am schimbat. El a depus mult efort, așa că mi se pare corect să-i dau o șansă.

— Deci când se întâmplă marea reuniune? mă întreabă Mackenzie. Diseară?

— Weekendul viitor. Și înainte să mă întrebi, nu am nicio idee ce planuri are, oftez eu. Mă tem că mi-ar aduce flori sau că ar închiria o limuzină.

— Te rog, *te rog* să-mi faci o poză dacă se prezintă așa la întâlnire, scoate ea un țipăt, încântată.

— Diseară mă întâlnesc cu Alana la Rip Tide, dacă vrei să vii și tu, spun și parcă mă simt copleșită. Cântă trupa de reggae a prietenului nostru, Jordy.

— Ah, nu pot, zice ea și chiar pare dezamăgită. Cooper și cu mine luăm cina cu unchiul lui.

— Data viitoare, atunci. Salută-i pe Levi și pe Tim din partea mea.

Ezit puțin, apoi continui:

— Și mulțumesc pentru interviu, Mackenzie!

— Mac, mă corectează ea. Partenerii noștri sunt gemeni, Genevieve. Cred că ne putem spune așa.

— De acord, Mac, zâmbesc eu. Poți să-mi spui Gen.

— Hei, scuze că am întârziat, se așază Alana în fața mea, la masa de lângă scenă. Părul ei roșcat închis îi cade peste un umăr, părând puțin ciufulit.

— Îți jur, dacă ai întârziat pentru că ți-o trăgeai cu Tate...

— Nu făceam asta, mă asigură ea, apoi își dă ochii peste cap. Și chiar dacă mi-o trăgeam cu el, tu ar trebui să fii ultima persoană care să mă judece. Toată viața ta amoroasă e plină de greșeli.

— Ce urât! Dar adevărat, zâmbesc eu.

În timp ce râdem, Alana îi face semn unui chelner și comandă o bere. Vineri seara, halba e la jumătate de preț în barul ăsta. Nu cu mult timp în urmă, profitam și eu de oferta asta. Dar acum beau un *Mai Tai* fără alcool, și chiar nu are gust rău. Cine ar fi crezut că o să-mi placă cocktailurile fără alcool?

— Care e problema? întreabă ea, făcând semn spre scena goală. Nu trebuia să înceapă la nouă?

— Defecțiuni tehnice.

Acum zece minute, un tip din trupă a venit pe scenă și a făcut un anunț vag. Așa că i-am dat mesaj lui Jordy și mi-a spus că toboșarul lor e mahmur și că vomită în spatele scenei de când a venit.

— Defecțiuni tehnice, zici?

— Da, adică Juan are, tehnic vorbind, probleme în a-și stăpâni *shot*-urile *Jägerbombs* pe care le-a dat pe gât aseară.

Râde zgomotos, apoi își așază părul vâlvoi.

— Scuză-mă că arăt de parcă am un boschete în cap. Am cărat azi toată ziua crose de golf. Am venit direct de la club. A bătut vântul și nu am avut niciun elastic de păr, așa că se ducea în toate direcțiile.

— Nu știam că lucrezi iar la clubul de la complexul rezidențial. Nu mai ești secretară la *Avalon Bee*?

— Ba da, mai sunt și acolo, își freacă ea tâmplele și se vede că e obosită. Strâng bani pentru o mașină nouă pentru că motorul bătrânei Betsy mă tot amenință că e pe moarte. Așa că mi-am sunat fosta șefă de la The Manor și mi-a dat câteva ture pe săptămână. S-ar putea să fac ceva

mai bun de atât — o tanti de la club m-a întrebat dacă vreau să lucrez *au pair*[1] pentru tot restul verii. Presupun că le-a plecat bona.

— *Au pair*? Știi că ăsta e doar un termen mai elevat pentru bonă, nu? Iar tu urăști copiii, îi reamintesc eu, apoi râd când mă gândesc că Alana ar trebui să bage niște copii gălăgioși într-un minivan. I-ar omorî în cam două zile.

— Nu, pot să tolerez copiii. Ce *nu pot* să mai suport e să îi car crosele unui nemernic plin de aere. Jur, azi am avut un grup de patru care făceau cu rândul să-mi ofere chestii scumpe ca să mă culc cu ei, pufnește ea. Unul a spus că se mulțumește și dacă mă joc puțin cu penisul lui în baie, foarte drăguț din partea lui.

— Scârbos, spun eu și sorb din băutura mea. Că tot vorbim de schimbări în carieră, am avut un interviu azi cu Mackenzie pentru un job.

— Da? Și cum a fost?

— A fost OK. Așa cred. A spus că ne auzim după ce termină cu toți candidații.

După ce chelnerul îi aduce berea Alanei, o ciocnește de paharul meu.

— Noroc, scumpo! Mă bucur că ești acasă!

— Mă bucur să fiu acasă!

— Ai reușit să dai de Heidi? Mie îmi tot intră căsuța vocală.

[1] Persoană căreia i se va permite să locuiască în casa familiei gazdă pentru care muncește, ajutând la sarcinile gospodărești și la îngrijirea copiilor, în schimbul unui salariu și a trei mese pe zi.

— Petrece timp cu frate-miu în seara asta. Cred că se uită la un film la el acasă, iar Kellan e a treia roată de la căruță, oftez eu încet.

— Ce pervers.

— Te rog nu folosit cuvântul *ăsta* când vorbim despre frații mei, mulțumesc.

— Nu pot să cred că încă se vede cu Jay. Nu te supăra, dar Heidi mănâncă genul ăsta de băieți pe pâine, pufăie ea.

— Nu-i așa? Dar hei, pare că le merge bine împreună. Caracterele opuse chiar se atrag.

Amândouă tresărim când țiuitul microfonului străpunge murmurul scăzut al vocilor din bar. La revedere, timpane. Întorcându-mă spre scenă, îl văd pe clăpar ajustându-și microfonul, în timp ce Jordy, cu chitara în mână, se așază pe un taburet. Ceilalți membri ai trupei urcă pe scenă, inclusiv un Juan foarte palid, care se clatină cât merge spre tobele lui.

Alana râde.

— Pun pariu pe zece dolari că se face verde la față și fuge de pe scenă după trei cântece.

— Eu zic că rezistă doar două.

— Bun. Am pus pariu.

Însă n-are niciuna dreptate. Cam pe la jumătatea primului cântec — un cover destul de bun după o piesă de-a lui Bob Marley — săracului Juan îi vine să vomite, își pune mâna la gură și sare de pe scenă. Lumea începe să râdă în bar, apoi se aud niște șușoteli, urmate de aplauze.

— Se pare că s-a dus una dintre păsări, vorbește tărăgănat Mase, solistul cu vocea lină. Dar nu vă faceți griji, micii mei pelicani, o să ciripim și fără el.

Am menționat cumva că trupa lui Jordy se cheamă *Three Little Birds*? Toate piesele lor implică o cantitate obscenă de referințe la păsări și jocuri de cuvinte incredibil de neamuzante.

— Hei, fetelor! auzim o voce cunoscută, apoi o vedem pe Lauren cum se strecoară lângă noi.

Se apleacă să mă pupe pe obraz, apoi continuă:

— Rămâne să ne vedem pe la prânz, săptămâna viitoare? mă întreabă ea.

— Sigur. A trecut o căruță de timp de când nu ne-am mai văzut.

O știu pe Ren din școala generală, dar în ultimii ani, nu prea a putut să stea departe de Wyatt. E genul de tipă care dispare când are iubit și reapare apoi când iau o pauză de la relație. Sau când nu mai e deloc cu nimeni, ceea ce pare că se întâmplă acum.

Totuși, Ren e fată bună. E foarte amuzantă și mereu îți sare în ajutor.

Și de aia sunt confuză când văd cum reacționează Alana. După ce o salută scurt, începe să citească eticheta de pe sticla ei, de zici că n-a mai citit niciodată ingredientele dintr-o Corona și *trebuie neapărat* să știe acum ce conține. Chiar acum, în momentul ăsta.

Dar nu-mi ia mult să-mi dau seama ce se întâmplă.

— Am auzit că petreci destul de mult timp cu Wyatt, îi spune Ren Alanei, cu un ton rece, încă zâmbind, totuși.

— Da, păi, suntem prieteni, îi răspunde Alana, pe un ton la fel de rece.

Ren ia o pauză, se gândește puțin, apoi spune:

— Prieteni, zici.

— Da, Ren, suntem prieteni, se uită dezaprobator la ea. Așa că, te rog, calmează-te, bine? Nu e ca și cum am devenit prieteni după ce v-ați despărțit. Îl cunosc de la grădiniță.

Bruneta dă repede din cap de câteva ori.

— Aha. Știu că sunteți prieteni. Dar vezi tu, nu ați fost niciodată genul de prieteni care să doarmă unul la altul sau să stea întinși pe plajă, uitându-se la nenorocitele alea de stele la două dimineața.

Oh, în ce naiba s-a băgat Alana?

Acum eu sunt cea fascinată de băutură. Îmi îndrept privirea spre paharul meu de zici că n-am mai văzut cuburi de gheață în viața mea.

Alana ridică o sprânceană, apoi o întreabă:

— Ne spionezi, Lauren?

Ren își încordează maxilarul.

— Nu, dar eram cu Danny ieri și mi-a spus că a avut o întâlnire pe faleză alaltăieri și că te-a văzut cu Wyatt pe plajă. Apoi, săptămâna trecută, Shari a condus pe lângă casa ta pe la cinci dimineața și i-a văzut camioneta lui Wyatt parcată în față, deci...

Ren se oprește din vorbit, așteptând ca Alana să dea explicații.

Dar Ren ar trebui să știe că Alana nu a dat niciodată explicații. Acum doar o privește pe Ren, parcă ar întreba-o *hai, ai terminat*?

Pe scenă, Mase cântă o melodie originală despre un cuplu de tineri care fac sex pe plajă la apus, iar pescărușii scot sunete deasupra lor.

Deși mi-am propus să n-o fac, mă implic și eu în discuție.

— Haide, Ren, știi că nu sunt împreună.

Sau da? Ca să fiu sinceră, nu prea știu ce învârte Alana. Insistă că nu se combină cu Wyatt, dar cine știe?

— Chiar știu? se răstește Ren, exprimând îndoielile mele. Se pare că Alana nu neagă.

— Pentru că nu simte nevoia să se apere de o acuzație atât de ridicolă, răspund eu, cu o încredere de care nu sunt sigură. Nu se combină cu Wyatt, sunt doar prieteni. Prietenii merg la plajă împreună. Uneori se mai îmbată și mai rămân unii la ceilalți. Mare chestie, ce să zic.

— Îți bați joc de mine, Gen? Dintre toți oamenii, tu ar fi trebuit să-mi iei partea acum, zice ea și rămâne cu gura căscată. Tu obișnuiai să scapi de prietenele tale și doar dacă se uitau la Evan. Odată n-ai vorbit cu Steph zile întregi după ce l-a sărutat când ne jucam învârte sticla.

— Da, dar eram tânără și proastă atunci, spun eu, fără să ezit.

— Serios? Deci spui că nu ți-ar păsa dacă una dintre prietenele tale s-ar plimba pe plajă, sub clar de lună, cu Evan? mă provoacă ea.

— Nu mi-aş bate capul, ridic eu din umeri. O fi el fostul meu, dar nu îmi aparţine. Are voie să aibă prieteni, şi e absolut în regulă dacă avem prieteni comuni.

— Da? Atunci bănuiesc că n-o să te deranjeze dacă-l chem să danseze cu mine, spune Ren, cu o licărire îngâmfată în ochi.

Să-l cheme să ce? Doar că deja a plecat, mergând relaxată spre...

Evan.

Abia ce a intrat în barul întunecat, împreună cu Tate şi prietenul lor, Chase.

Ca întotdeauna, îmi simte prezenţa înainte să mă vadă. Se îndreaptă de umeri, faţa îi zvâcneşte direct în direcţia mea. Apoi, ochii ăia căprui, magnetici, îi găsesc pe ai mei şi simt inevitabilul, atracţia.

Încerc să opresc valul de căldură care îmi inundă trupul, dar nu reuşesc. Simt furnicături între picioare. Evan arată atât de bine, de-mi vine să sar pe el direct. Pantalonii cargo de culoare verde închis care îi scot în evidenţă picioarele lungi. Tricoul alb cu nu-ştiu-ce-trupă-pe-el care se întinde pe pieptul lui lat. Mijesc ochii în întuneric şi îmi dau seama că poartă unul dintre tricourile lui Jordy, cu numele *Three Little Birds* şi logo-ul lor. Are părul dat pe spate, scoţând la iveală faţa lui fină şi frumos sculptată, cu trăsături superbe şi masculine. E enervant. De ce trebuie să fie atât de sexy?

Ren nu glumea. Cu corpul ei voluptos cu tot se îndreaptă spre fostul meu iubit. Îl trage jucăuş de mână. Nu aud ce îi

spune, dar îl văd cum îi zâmbește stângaci și aprobă din cap, în timp ce îi permite să-l târască pe ringul de dans.

— Nenorocita! mârâi eu pe sub mustăți, iar Alana începe să râdă. Să nu te aud! îi ordon eu, îndreptând degetul arătător spre ea. Din cauza ta s-a dus acolo să-mi dovedească mie că are dreptate.

Iar Ren chiar știe ce face. În timp ce muzica reggae sună la maximum în bar, își trece brațele în jurul gâtului său și începe să se miște în ritmul muzicii.

Respir lung și pretind că nu-mi pasă că Evan și-a pus mâinile pe șoldurile altei femei. În apărarea lui, pare că vrea să păstreze o distanță rezonabilă între corpurile lor. Și nici nu pare prea relaxat. Totuși, ar fi putut să zică nu.

Tate și Chase se amuză amândoi, în timp ce vin la masa noastră. Observ că Alana se încordează când îl vede pe Tate. Se salută dând din cap, de parcă ar fi niște străini — știm cu toții că și-o trag de câteva luni.

— Ce fac ăia doi? arată Tate spre ringul de dans.

— Ren e ofticată pe mine, așa că își varsă dracii pe Gen, explică Alana, apoi ia o gură sănătoasă de bere, golind sticla.

— Unde e logica? întreabă Chase, confuz.

— Nu are nicio logică, zic eu printre dinți.

Îmi strâng puternic pumnii, pentru că mâinile lui Ren se apropie periculos de aproape de fundul lui Evan. Mi-aș încălca oare jurămintele de fată bună dacă aș merge acolo și i-aș băga mâna în păr, s-o trag de lângă el? Probabil. Evan îmi caută privirea peste umărul lui Ren, încruntându-se ușor

când îmi distinge expresia. Da, știe ce simt. Nu m-am priceput niciodată să-mi ascund gelozia.

— Mă duc să mai iau un rând, spune Tate și o atenționează pe Alana, arătând spre sticla ei goală. Mai vrei una?

— Nu, dar mersi!

Alana se dă jos de pe scaun, iar eu rămân surprinsă, apoi adaugă:

— Gen și cu mine o să plecăm. Ne vedem cu Steph.

Nu zic nimic de minciuna ei. Sincer, și eu aș vrea să mă car de aici, înainte să fac ceva ce o să regret. Îmi trebuie toată voința să nu îl iau pe Evan de acolo și să nu încep să i-o trag în fața tuturor, ca să arăt că-i al meu. Și asta mă sperie. Pentru că nu mai e al meu. Nu mai am ce să revendic, iar impulsurile astea mă copleșesc.

— Da, mă ridic eu și îl ating pe Chase pe braț. Îi spui tu lui Jordy că a trebuit să plecăm devreme, dar că s-a descurcat de minune în seara asta?

— Sigur.

— Alana..., începe Tate să vorbească, apoi se oprește.

Ochii lui albaștri se întunecă pentru un moment, înainte să-și afișeze masca indiferenței.

— ... distracție plăcută!

— Și ție!

Alana și cu mine ne îndreptăm repede spre ieșirea din bar. Îl simt pe Evan cum mă privește.

— Îmi zici și mie de ce ai făcut asta? mormăi eu în timp ce ieșim în briza caldă a serii.

— Nu vreau să creadă că suntem împreună, oftează ea, așa că, din când în când, mă comport urât cu el ca să-i scot ideea asta din cap.

— Bine, aprob eu încet. Și care e treaba cu Wyatt? Ai de gând să-mi spui ce naiba faci?

Expresia ei devine sumbră.

— Ți-am mai zis, nu se întâmplă nimic, doar crede că i-am căzut cu tronc.

— Poate chiar așa e.

— Ba nu, spune ea, pe un ton sec. Suntem prieteni de ani de zile, habar n-are despre ce vorbește.

Cu alte cuvinte, *s-o las dracu' în pace*. Așa că mă opresc. Nu o presez, și nici ea nu insistă să mă întrebe ce se întâmplă între mine și Evan. Nu că aș fi știut oricum ce să-i răspund. Sentimentele mele pentru băiatul ăsta au fost mereu mult prea complicate ca să le pot explica.

Plecăm spre casele noastre. Zece minute mai târziu, parchez mașina și-mi aud telefonul cum bâzâie. Îl iau din suportul de cafea și mă uit la ecran.

Evan: *De ce ai plecat?*

Oftez și tastez repede un răspuns:

Eu: *Alana n-avea chef să-l vadă pe Tate.*

Simt nevoia de a-i mai trimite un mesaj. Încerc să rezist, dar nu-mi iese.

Eu: *Iar eu n-aveam chef să văd cum te tot freci de Ren.*

Evan: *Ha! Ea se freca de mine. Eu eram doar un spectator inocent.*

Eu: *Sunt sigură că a fost o tortură pentru tine.*

Evan: *Chiar a fost. Ori de câte ori simt o tipă pe mine, bietul meu penis urlă și cere să știe de ce nu te simte pe tine.*

Brusc, îmi ard obrajii. Nu o fi el cel mai poetic om, dar face el ce face cu vorbele. Și vorbele alea mereu mă excită.

Eu: *Am crezut că te-ai schimbat. Nu mai facem sex și bla bla bla.*

Evan: *N-am zis c-o să facem sex. Am zis doar că penisului meu îi e dor de tine.*

Eu: *Mai ești cu Ren?*

Evan: *Nu, a plecat după ce a văzut că nu o mai bagă nimeni în seamă. Sunt cu băieții acum.*

După puțin timp, primesc alt mesaj.

Evan: *Ne mai vedem în weekend?*

Acum am șansa să dau înapoi. Să spun *știi ce, m-am răzgândit, nu vreau să mă curtezi, hai să fim doar prieteni.* În schimb, îi răspund:

Eu: *Da.*

19.

Evan

Wyatt bate cu două degete în masa din bucătărie. Cooper spune și el pas. Am o posibilă chintă în mână, dar tind să cred că Tate îl are pe rege și nu am de gând să mă arunc, ca să văd ce au ceilalți în mână. Spun și eu pas.

— Tate, e rândul tău! țipă Wyatt.

— Zice pas, spune Cooper și oftează când se uită la cărțile lui încă o dată, de parcă s-ar fi schimbat de când le-a privit ultima dată, acum 20 de secunde.

— Da, pun pariu că perechea ta de treiari îl pune pe el pe tușă.

— Atunci poate că ar fi trebuit să plusezi, îi spune Coop lui Wyatt, nervos deja. Hai, să vedem regele!

Auzind asta, Wyatt scutură din cap, zâmbind. Cooper oricum nu se poartă frumos în timpul jocurilor și deja nu prea mai poți decât să râzi de el.

Când eram copii, obișnuia să fure banii din bancă atunci când jucam Monopoly și să se supere când nu câștiga. După ceva crize de nervi, începeam să-l încurajăm să facă prostii, doar ca să râdem și să vedem cum face ca toți dracii. Pe bune, e unul dintre lucrurile care ne fac partidele de poker mai interesante atunci când se bagă și fratele meu.

Dacă te joci cu cineva suficient de mult, nu mai rămâne niciun mister. Dacă sunt și gemeni, e și mai rău. E ca și cum i-aș ști cărțile fără să le fi văzut vreodată. Nu ne putem păcăli unul pe celălalt.

— Tate, ce dracu'? urlă Wyatt. Sunt pe cale să-ți iau jetoanele!

— Vin acum, spune el din garaj, unde ținem lăzile frigorifice.

— Pas, zice Chase, sărind peste rândul lui Tate.

— Se retrage și crupierul.

Vechiul nostru prieten din liceu, Luke, ia o carte din partea de sus a pachetului și o întoarce pe următoarea cu fața în sus.

— Regina de treflă. Posibilă chintă, poate chiar chintă regală.

— Hai, pe bune? Nu-i corect, se întoarce Tate cu brațele pline de sticle de bere, pe care le așază pe bufetul de bucătărie. Aveam de gând să plusez!

Coop și cu mine rânjim unul la celălalt. E clar că el are regele. Spunem amândoi pas.

— Să vă ia naiba pe amândoi! spune Tate uitându-se cum cea mai bună mână a lui se duce pe apa sâmbetei.

— Dar unde te-ai dus după berile astea? În Milwaukee? se întinde Wyatt să-și ia sticla. Sau ai stat să le faci chiar tu?

— Data viitoare să vă luați singuri băuturile!

E seara băieților la noi acasă și jucăm poker, așa cum ne-am obișnuit la noi în fiecare lună. Băieții au destul timp să-și umple portofelele după ce Coop și cu mine i-am uscat data trecută. Nu se învață minte deloc. Tot aici ajung, în ghearele ursului.

Restul mâinii se joacă rapid. Tate câștigă niște bani, iar ceilalți fie se retrag, fie egalează miza. Cu greu își merită statutul. Aproape că îmi e milă de el. Aproape.

— Îți pregătești barca pentru mâine? se uită Danny la Luke, așteptând un răspuns, în timp ce Tate împarte cărțile.

Danny e un alt prieten de-al nostru din liceu, un roșcovan înalt, care lucrează cu Tate la clubul de iahting ca instructor.

— Am pus-o pe apă de dimineață, oftează Luke. E mai multă bandă adezivă pe ea decât fibră de sticlă, dar plutește.

— Crezi c-o să poți să stai pe traseu de data asta? zice Coop și se uită la cărțile lui, apoi aruncă un jeton pe masă, pentru un *blind* mic.

Blind-ul mare îmi revine mie. Uitându-mă la cărți, observ că am noroc de o pereche de nouari. N-am probleme.

— Hai să te întreb ceva, spune Danny, desfăcând o altă bere. Când adolescenta de pe jet ski a trebuit să-ți aducă barca tristă înapoi la doc, ți s-au retras boașele înapoi în corp sau, pur și simplu, ți-au căzut cu totul?

Luke desface capacul de la bere, pe care-l aruncă fix între ochii lui Danny, apoi spune:

— Întreab-o pe maică-ta, le-a luat în gură seara trecută.

— Omule! se bosumflă Danny, întristându-se. Nu e amuzant. Taică-miu e în spital. Trebuie să se opereze de hernie după ce a călărit-o pe soră-ta seara trecută.

— Uau, tresare Luke, uitându-se oripilat la Danny. Ai mers prea departe, omule! E greșit!

— Ce? De ce e diferit de ce am zis mai devreme?

Se mai iau așa cu vorba, și-și mai aduc și ei aminte din când în când să egaleze sau să pluseze, când Tate ne arată *flopul* și se retrage. Între timp, nimeni nu-și dă seama că eu am *full house*. Bani câștigați ușor.

— Intru și eu în cursă mâine, spun eu, degajat, plusând din nou.

— Ce? își ridică Cooper o sprânceană. În regată?

Ridic din umeri iar băieții îmi cer să le arăt cărțile.

— Da, Riley a zis că i s-ar părea amuzant, așa că ne-am înscris.

— Riley? întreabă Tate, confuz.

— Little Brother, explică Chase.

— Voi mai aveți vreun frate?

— Nu, cap-sec, scutură Chase din cap. Little Brother, de la organizația aia umanitară.

— De unde ai găsit barcă? vrea Tate să știe, cerând să vadă *river*-ul.

Și uite că am culoare.

— Pete Ciudatul avea una în grădină, îi răspund eu, privind cum toată lumea își aruncă jetoanele pe masă. Cineva nu a mai plătit chirie pentru ea de câteva luni bune, așa că stă degeaba acolo.

— Ești conștient că nu știi nimic despre iahting, nu?

Cooper și-a dat seama de tactica mea, așa că se retrage în liniște.

— M-am uitat la câteva clipuri. Oricum, Riley știe cum merge treaba pe apă. Cât de greu poate să fie?

Regata este un eveniment anual în Avalon Bay. Este o cursă scurtă, iar participanții sunt un amestec destul de uniform de turiști și localnici care navighează în echipaje de doi oameni în bărci mici. Unii concurează de mult timp. Anul ăsta e prima dată pentru mine. Deși l-am avertizat că am fi norocoși dacă am ajunge măcar la linia de final, Riley părea încântat de idee. M-am gândit că ar trebui să încep să mai facem și ce îi place lui, dacă tot m-am decis să iau în serios chestia asta cu *Big Brother*.

— Păi, spune Danny cu un rânjet care arată că e sigur pe sine, mult noroc!

Câștig banii cu mare ușurință, băieții holbându-se toți la masă de parcă și-au pierdut cunoștința în ultimele zece minute, neștiind cum am reușit să le scap printre degete. Pokerul este un joc la cacealma.

E rândul lui Cooper să împartă cărțile. Ni le dă în timp ce se uită pieziș la mine.

— Sper ca Arlene să poată să vină la cursă. Sunt sigur că n-ar rata-o pentru nimic în lume.

— Mai plimbă ursu'!

Am niște cărți de căcat în mână. Pot spera doar la *flop*.

Luke își ascunde cărțile, zici că îi e teamă că ar fi încercat să-l muște, apoi întreabă:

— Cine e Arlene?

Fratele meu își așterne un zâmbet larg pe față și adaugă:

— Evan are o fană înfocată.

— Ești doar invidios, răspund eu.

Cooper insistă, chicotind:

— E o bătrânică de la azil. A făcut cumva rost de numărul lui și îl sună la orice oră. I-a picat cu tronc.

— Ar trebui să te combini cu ea, spune Tate și își aruncă sticla de bere goală în coșul de gunoi, ca mai apoi Cooper să se uite urât la el, când auzim că sticla se face bucăți.

— Femeile bătrâne vor mai mult sex.

— În primul rând, e scârbos, spun eu uimit când văd că am trei cărți de o culoare. În al doilea rând, am făcut un jurământ de abstinență.

— Adică nu ți-o mai tragi? râde Wyatt zgomotos.

— Nu prea curând, răspunde Cooper, înăbușind un râset. Ce copil.

— Ai gonoree, sau ceva?

Danny are ideea asta strălucită de a fura *potul* ăsta și de a-l mări cu o plusare prea agresivă care dă de înțeles că strânge cărți de un *full*.

— Nu, spun eu și-mi dau ochii peste cap. E ca o curățare spirituală.

Tate se preface că tușește și spune „prostii" când renunță la joc.

— Pun pariu că n-o să-l țină nici măcar o săptămână, trântește Danny o bancnotă de zece dolari pe masă.

Nemernicul.

— Mă bag și eu, scoate Coop banii, punându-i în grămăjoară. Pariază cineva pe cinci zile?

— Eu zic cinci, aruncă și Tate banii.

— Stați, masturbarea se pune? gesticulează Wyatt în aer.

— Te oferi tu? îi fac eu cu ochiul.

Îmi arată degetul mijlociu, apoi pune pariu pe zece dolari că nu voi rezista nici 48 de ore. Prietenii mei sunt complet idioți.

Continuăm să ne jucăm. Am băut deja câteva beri, toată lumea e relaxată, se mișcă rapid și liber cu jetoanele. Ceea ce îmi convine, pentru că iau aproape trei mâini la rând.

— Deci, acu' câteva zile, Mac a mers să-o ia pe Steph de acasă, să ia masa împreună, spune Cooper, uitându-se la cărțile din mână. A spus că mașina ta era afară, în același loc în care era parcată cu o seară înainte, continuă el și se uită la Tate. Care e treaba cu tine și cu Alana?

Tate ridică din umeri în timp ce se preface că își numără jetoanele.

— Ne mai combinăm din când în când. Nu e nimic serios. Facem doar sex și e grozav.

Ne-o tot bagă pe asta cu „nu e nimic serios, facem doar sex și e grozav" de ceva timp. Destul de mult încât unii oameni ar putea începe să confunde obiceiul cu dependența — dependența de angajament. Adică, dacă Tate nu are grijă, se va trezi într-o relație indiferent dacă își dă seama sau nu. Nu știm sigur, în acest moment, dacă s-a gândit mai mult sau el încă crede că ei sunt doar prieteni cu beneficii. Cooper a fost și el într-o capcană similară anul trecut, care aproape că a dus la destrămarea grupului nostru, când el și Heidi păreau că vor porni la război. Din fericire, au cerut o încetare a focului înainte să se facă mai multe pagube.

Dar și treaba asta cu sexul grozav e cu dus și-ntors. Gen și cu mine facem sex grozav. Fenomenal, chiar. Genul de sex care îl face pe tip să uite de promisiuni și de comportamentul

bun. Dar, deocamdată, eu mă axez pe acest tip de comportament. I-am făcut o promisiune lui Gen și vreau să-i arăt că poate să aibă încredere în mine c-o să-mi țin scula în pantaloni. Va merita. În cele din urmă. Sau așa sper, cel puțin.

— Normal că nu e nimic serios, îi spune Wyatt lui Tate. Alana doar se joacă cu tine, frate, așa cum se joacă un leu cu cina lui. O excită la maximum treaba asta.

Îmi dau seama din start de tonul ascuțit din vocea lui Wyatt. Tate nu bagă de seamă, dar decât să-l confrunte pe Wyatt și să-l întrebe de sănătate, el mă bagă pe mine la înaintare:

— Dacă vrei să vorbești de tipe care au chef de joacă, de ce nu-l întrebi pe Evan aici de față despre cum dansa senzual cu fosta ta aseară?

Idiotul!

Îl privesc urât pe Tate, apoi mă întorc spre Wyatt și îl asigur că n-are de ce să-și facă griji.

— Doar dansam, nu s-a întâmplat nimic. Ren e doar o prietenă pentru mine, știi asta.

Din fericire, Wyatt aprobă din cap, nederanjat.

— Da, face tot posibilul să mă întorc la ea, recunoaște el. Nu sunt surprins să aud că a flirtat cu prietenii mei. Îi place să mă facă gelos. Crede că mă va scoate din minți atât de mult, încât mă voi întoarce la ea.

— Pai și n-o s-o faci? ridică Cooper o sprânceană.

— De data asta, nu, răspunde el.

Pare foarte serios și asta mă face să mă opresc. Relația dintre Wyatt și Lauren a fost mereu asemănătoare cu a mea și a lui Genevieve. Chiar nu vrea să se împace cu ea? Expresia lui sumbră îmi dă de înțeles că nu.

Pentru o clipă, îmi trece și mie prin cap să fac asta — să las în urmă totul și să-mi iau rămas-bun de la Gen pentru totdeauna.

Gândul ăsta îmi provoacă agonie în suflet. Chiar și pulsul îmi accelerează.

Mda.

Nici gând.

20.

Genevieve

— OK, știu, spune Harrison în timp ce trecem pe lângă echipajele care își pregătesc bărcile. De ce pun coduri de bare pe navele norvegiene? întreabă el și nu-i mai tace gura de când m-a luat de acasă, azi-dimineață.

— De ce?

— Ca atunci când ajung înapoi port, să fie și ele scandi-nave, radiază el, foarte mândru de gluma lui seacă.

— Ar trebui să-ți fie rușine!

Nu știu când s-a schimbat viața mea de a ajuns să arate ca un sitcom, ca să rămân apoi blocată într-un film *Hallmark*, dar pun pariu că așa se simt blondele în fiecare zi.

Întâlnirea asta de sâmbătă dimineața e atât de mișto că mi se pare aproape ireal. Harrison m-a adus în port, ca să vedem regata. Este o zi blândă, senină, însorită, cu o adiere ușoară — vreme perfectă pentru navigație. Simt mirosul

apei sărate și a dulciurilor de la cărucioarele așezate de-a lungul promenadei, care vând vată de zahăr și gogoși.

— Nu, stai, râde el, vesel. Uite una bună! Într-o noapte, două nave sunt prinse într-o furtună. Una e albastră, cealaltă e roșie. Aruncate în vânt și ploaie, nu se mai văd una pe cealaltă. Apoi un val sălbatic le face să se lovească între ele. Sunt complet distruse. Dar când se înseninează, ce se vede sub clar de lună?

Presupun că-mi place să mă pedepsesc, dar oricât de nesărate ar fi glumele lui, ador cu cât entuziasm mi le spune.

— Nu știu, ce?

— Tot echipajul abandonat într-o mare de maro.

Uau!

— Auzi, tu îi vorbești maică-tii cu gura aia?

Râde și el la gluma mea. Poartă nenorociții de pantaloni kaki,cu o cămașă încheiată până la gât. E genul de tip de care mi-aș fi bătut joc în timp ce stăteam cu prietenii mei să fumăm iarbă sub debarcader. Acum iată-mă aici, ca un adult responsabil. Nu se simte atât de rău pe cât mi-am imaginat.

— Ai participat vreodată la cursă? mă întreabă el.

— De câteva ori. Alana și cu mine am ieșit pe locul doi, aprob eu din cap.

— Ce mișto!

Insistă să ne oprim să luăm două granita cu lămâie, apoi le cară el pe amândouă pentru că se topesc repede și nu vrea să-mi ud rochia. Alt semn că e mult prea drăguț pentru cineva care, odată, a furat bicicleta unei fete ca să sară cu ea de pe un pod prăbușit, ca mai apoi s-o piardă pe râu.

— Am luat și eu lecții de navigație o dată, mărturisește el cât mă conduce spre un loc mai decent de privit. Am rămas agățat de gleznă peste bord.

— Te-ai lovit? întreb eu și îi iau băutura din mână, pentru că nu prea mă interesează dacă mă pătez sau nu.

— Nu, am avut doar niște vânătăi.

Îmi zâmbește din spatele ochelarilor de soare, așa vesel cum e el, de zici că le știe pe toate, reușind să mă facă să mă simt înverșunată și pustiită. Pentru că cei care sunt atât de fericiți și mulțumiți sigur au ei vreun secret. Ori se prefac.

— Am avut noroc că la bord era și o fetiță de 12 ani foarte pregătită, care a reușit să mă scoată din apă înainte să apuc să fiu târât sub cală.

Dar nu e vina lui că mă face să mă simt așa. Harrison e o partidă bună. Mă rog, lăsând la o parte faptul că e polițist și am avut norocul să nu ajung condamnată la închisoare. Dar problema e că oricât de mult aș încerca, nu pot să mă simt atrasă sexual de el. Nici măcar vreo scânteie vagă, sau platonică.

Sigur a observat și el. O fi el fermecător, dar nu e chiar tântălău. Am văzut în ochii lui melancolia care se transformă în dezamăgire, și zâmbetul ăla slab, când știe că ne înțelegem, dar n-o să avem niciodată parte de vreo poveste de dragoste.

Cu toate astea, până când nu-mi dă alt motiv, nu am de ce să nu-i dau o șansă și să mai petrecem ceva timp împreună, poate o să-mi placă mai mult de el. Apa și lumina soarelui fac minuni asupra plantelor, așa că de ce nu ar merge și la noi?

— E distractiv să navighezi, dar, sincer, e mai mare daraua, mormăi eu. Trebuie să te fâțâi de colo-colo, să tragi de chestii,

să ai grijă la rafalele de vânt. Tot timpul trebuie să faci ceva, de nici măcar nu poți să stai și tu, să te bucuri de moment.

— Da, dar e romantic. Frânghii, pânza împotriva forțelor naturii. Folosești puterea vântului. Iar între tine și mare nu e decât ingeniozitate și noroc, spune el, vioi. Ca primii navigatori care au văzut lumea nouă așa cum a apărut la orizont.

—De unde ai scos asta, dintr-un film sau ceva? îl tachinez eu.

— De pe History Channel, se uită el la mine, zâmbind.

Se aude o voce în boxe, care anunță că bărcile mai au zece minute la dispoziție ca să se apropie de linia de start. Pe apă, catargele se înclină și se leagănă, îndreptându-se spre poziții.

— Bineînțeles, spun eu, pentru că oricât de nasol e, îi apreciez totuși simțul umorului. Pun pariu că ai stat treaz toată noaptea să te uiți la documentarul ăla cu Ken Burns care are opt părți. Știi tu, cel despre istoria expedițiilor nautice.

— De fapt, m-am uitat la o emisiune despre cum Christopher Columb era de fapt extraterestru.

— Ah, normal, aprob eu din cap, înăbușind un râset.

Încep să mă simt și eu bine, în sfârșit, la întâlnirea asta, când fac greșeala să mă uit peste umăr. Văd o persoană cunoscută cum îndepărtează patru copii de standul cu Oreo prăjit. E Kayla Randall.

La dracu'! Rămânem amândouă pe loc. Contactul vizual a durat prea mult ca să clipim și să ne prefacem că nu ne-am văzut. Ne-am recunoscut una pe cealaltă și acum trebuie să îndrept lucrurile.

— Ce s-a întâmplat? spune Harrison îngrijorat, observând că nu sunt în apele mele.

— Nimic, spun eu și îi dau sucul de lămâie. Am văzut pe cineva cu care trebuie să vorbesc. Te superi? Durează doar un minut.

— E în regulă.

Inspirând adânc, mă îndrept spre Kayla, care mă privește cât încearcă în zadar să le dea niște șervețele copiilor ei.

— Hei! spun eu, și mă gândesc că nu e un început chiar bun, având în vedere circumstanțele. Putem să vorbim puțin?

Kayla pare că se simte incomod.

— Presupun că ar trebui, dar am copiii cu mine acum și...

— Am eu grijă de ei, sare Harrison în ajutor, apoi îi întreabă pe micuți: vreți să vedeți bărcile mai de aproape?

— Daaa! țipă ei la unison.

Să-i dea Dumnezeu sănătate! N-am mai întâlnit niciodată un băiat atât de bun.

Harrison duce copiii ca să vadă cum se aliniază bărcile. Rămân singură cu Kayla și simt cum mi se pune un nod în gât. E ca și cum m-aș afla pe un acoperiș, cu degetele de la picioare strânse, la limita hăului, iar dedesubt, pe marginea unei piscine, ar sta o gașcă de tipi beți care îmi strigă numele și cu telefoanele ridicate, ca să mă filmeze. Frica îi slăbește pe unii. Dar consider că frica e, mai degrabă, ca o lentilă. Mă focalizează, și face ca totul să devină clar.

— Mă bucur că m-ai văzut, spune Kayla înainte să apuc să-mi fac ordine în gânduri.

Stăm la umbra unei copertine, iar ea își scoate ochelarii, apoi continuă:

— Inițial m-am bucurat că ai plecat din oraș.

— Înțeleg, dar te rog să știi că...

— Îmi pare rău, mă întrerupe ea, furându-mi cuvintele de pe buze. Am stat o grămadă de timp să cuget la noaptea aia și să-mi dau seama că am exagerat. Nu eram supărată pe tine, eram furioasă că trebuia să înfrunt adevărul. Trebuia să înțeleg că Rusty e un nenorocit.

— Kayla...

Aș vrea să-i spun că nu am fost sănătoasă la cap când am dat buzna în casa ei, beată și isterică. Că doar pentru că aveam dreptate, asta nu însemna că era bine ce făceam.

— Nu, existau probleme de mult timp. Era abuziv și emoțional, și verbal. Dar a trebuit să apari tu ca să mă faci să mă trezesc la realitate. Să mă faci să accept că nu era normal să trăiesc așa, spune ea, cu privirea îndurerată.

— Îmi pare atât de rău, recunosc eu.

Toată lumea îl vorbea de rău pe Randall. Spuneau că e un dubios și un polițist prost, dar nu știam cât de nasoală era situația la ei în casă. Mă simt oarecum și mai rău acum. Îmi pare rău de Kayla și de copii și de scandalul pe care l-am pornit după ce am plecat.

— Nu aveam niciun drept să apar așa. Mi-e foarte rușine de cum m-am comportat în seara aia...

— Nu, e OK.

Mă strânge ușor de braț, aducându-mi aminte că, acum ceva timp, chiar eram prietene. Le-am fost bonă ani de zile. Obișnuiam să stau de vorba cu Kayla pe canapea după ce

ajungea de la muncă. Îi spuneam chestii de care nu știa nici măcar maică-mea, despre băieți și școală, treburi de adolescenți. Mi-era ca o mătușă sau soră mai mare.

— Mă bucur că ai făcut asta, adaugă Kayla. Nu mă mai înțelegeam cu Rusty de ceva timp, dar prietenilor mei le era atât de frică să... nu știu, să-l enerveze sau să se implice, nu voiau să-mi spună adevărul. Și adevărul era că trebuia să plec de acolo. Trebuia să-mi apăr copiii. Iar datorită ție, am reușit. Și suntem mult mai fericiți, sincer îți spun.

Mă simt atât de bine să aud asta, deși nu mă așteptam. Tot anul trecut am simțit numai remușcare și vinovăție. Am lăsat totul în urmă și am fugit ca să scap de jena paralizantă pe care o simțeam. Și în tot acest timp, m-am ascuns de propria umbră.

Nu pot să nu mă întreb cum s-ar fi așezat lucrurile dacă aș fi rămas. Dacă aș fi avut curajul să mă pun pe calea cea bună, fără să fi plecat.

Oare am plecat ca să scap de cele mai rele instincte ale mele sau pentru că îmi era teamă de va zice lumea? Aruncăm amândouă o privire în spatele nostru când auzim copiii care râd și chiuie. Harrison probabil îi fascinează cu un truc magic. Iată încă unul dintre numerele sale de comedie de renume mondial.

— Se pricepe la copii, remarcă ea, punându-și ochelarii la ochi.

Normal că da. Harrison se comportă natural cam cu oricine, are o bunătate sinceră care dezarmează oamenii. Mai ales când e cu copiii, care simt totul.

— E noul tău iubit? își apleacă ea capul, curioasă.

— Nu, am ieșit doar de câteva ori cu el.

Privindu-l pe Harrison cu cei mici, am auzit brusc vocea lui Evan în capul meu. Îmi amintesc de noaptea aia când ne-am dus la locul nostru. Eram amândoi goi sub stele, în timp ce el se gândea la copii și la familie. Să stea Evan cu ei, iar motocicleta lui ar rugini în curte. Ce absurd, cum să nu.

Însă, oricât de greu mi-ar fi să mi-l imaginez așa, nu e o imagine deloc rea.

În timp ce Kayla și cu mine ne despărțim cu o îmbrățișare și fără resentimente, primarul din Avalon Bay se urcă pe o mică platformă din fața portului și ia microfonul, ca să anunțe participanții la cursă. Nu prea îl ascult, cel puțin nu până nu aud un nume cunoscut.

— Și Evan Hartley, care navighează cu Riley Dalton.

Îmi întorc capul și aproape că mă înec cu băutura din mână. Dacă nu s-ar fi uitat lung și Harrison, aș fi zis că visez.

I-auzi!

Mă întreb dacă Evan își aduce aminte că nu știe să controleze o barcă.

21.

Evan

— Da, păi, nu cred că a fost o idee prea bună, râde Riley.

— Asta e clar. Poate pentru că aproape am intrat în barca de lângă noi la linia de start. Sau poate pentru că am ratat curba pe după geamandură. Dar poți ști cu adevărat?

Băiatul începe să râdă isteric, ceva între un pufnit și un urlet. Nu s-a oprit din râs nici când am lovit docul. Mă rog, nu l-am lovit, l-am *înghiontit* puțin. Dacă l-am fi lovit, ar fi însemnat să avem viteză, dar asta nu s-a întâmplat.

Îmi scot tricoul ud fleașcă și-l întind pe balustrada de pe promenadă în timp ce începe premierea la capătul celălalt al pontonului.

— Frate, râde el neîncetat, am eșuat lamentabil.

— Ba nu! protestez eu. La un moment dat, chiar am reușit să țin barca aia dreaptă și trebuie să recunoști că nu ne-am răsturnat.

Încă chicotește când ne facem loc prin mulțimea adunată în jurul pontonului, care aplaudă și felicită câștigătorii. Eu mă bucur doar că n-a trebuit să scoatem barca de pe fundul mării, altfel ar fi trebuit să plătim pagube.

După cum se pare, tot nu pot să navighez. E greu. Sunt atât de multe frânghii și scripeți și cricuri, cine dracu' ar fi știut de toate astea? Credeam că trebuie doar să ridici vela și să virezi, dar se pare că există conceptul de supraviraj, și trebuie să dai spre stânga, să ajungi la dreapta, dintr-un oarecare motiv stupid. Și aproape din clipa în care au dat semnalul de plecare, am fost complet dezorientați. Am ajuns ultimii după ce am înclinat barca și aproape am scufundat-o.

Dar Riley încă se hlizește, e încântat de tot chinul prin care am trecut. Mă rog, e încântat de cât m-am strofocat eu, cred, dar e OK. Copilul s-a distrat și asta era și ideea.

— Ăsta e băiatul meu, spune mătușa lui, Liz, o femeie mărunțică, cu ochi căprui frumoși și părul lung prins într-o coadă de cal, și-l ia în brațe. Te-ai distrat?

— De minune! răspunde Riley. La un moment dat, am crezut c-o să murim.

— Oh, își maschează ea panica cu un râset. Păi, mă bucur că ați supraviețuit.

— Nu vă faceți griji. Înot mai bine decât navighez pe mare. Nu l-aș lăsa pe băiat să se înece, spun eu, bineînțeles, la bustul gol și cu spatele plin de tatuaje.

Femeia probabil că zice că sunt vreun traficant de droguri și nu un model demn de urmat pentru Riley.

— Îmi dai niște bani să-mi iau un hot dog? întreabă Riley. Mor de foame.

Cu un zâmbet indulgent, Liz îi dă câțiva dolari, iar el pleacă.

— Credeți-mă, nu a fost în niciun pericol. S-a întâmplat doar un mic incident, o asigur eu, pentru că sunt îngrijorat că toată treaba asta ar putea să mă pună într-o lumină proastă.

Liz scutură din mână, semn că nu ar trebui să-mi fac probleme.

— Nu sunt îngrijorată. Nu s-a mai distrat de mult așa.

Mă gândesc la Riley, cel pe care l-am întâlnit în prima după-amiază — un adolescent timid și tăcut care și-a petrecut primele două ore uitându-se la picioarele lui și mormăind mai mult pentru sine. Azi, îmi dădea ordine și mă lua la mișto pentru că nu mă descurcam cu barca aia. Nu știu dacă asta voia programul să se întâmple, dar eu o văd ca pe o îmbunătățire. Pentru prietenia dintre noi, cel puțin.

— E un băiat bun. Cine știe, poate o să mă învețe el cum să navighez și putem încerca iar la anul.

Cuvintele mele mă surprind chiar și pe mine. Nu m-am gândit la cât o să țină aranjamentul ăsta. Dar acum, nu văd de ce la anul n-am mai fi prieteni.

— Știi, chiar cred că îți dorești asta, mă studiază Liz, iar eu mă întreb ce părere are despre mine. Chiar apreciez tot ce ai făcut pentru el. Știu că au trecut abia câteva săptămâni, dar însemni mult pentru Riley. Îi faci bine.

—Da, păi... spun eu și-mi pun ochelarii la ochi, încercând iar să storc tricoul ud. Nu e chiar zăpăcit, deci...

Râde la remarca mea, apoi mă lasă în pace. Niciodată n-am știut cum să reacționez la complimente. Când ești un

dezastru, ce laude să primești? Deci nu prea știu cum e cu aprecierile. Și totuși, cumva, să-l iau pe copilul ăsta sub aripa mea se dovedește a fi unul dintre puținele chestii pe care le-am făcut bine. Ne-am întâlnit de nenumărate ori în ultimele două săptămâni și, surprinzător, încă nu l-am prostit.

— Trebuie să-l duc acasă, încep munca, spune mătușa lui Riley. Dar mi-ar plăcea să iei cina cu noi doi într-o seară. Poate săptămâna viitoare?

Îmi trece prin cap ideea cum că, poate într-un alt univers, Liz mi-ar pica cu tronc. Asta, până când mă uit peste umăr și văd o tipă cu părul lung și negru, picioare bronzate, iar universul — universul *ăsta* de acum — îmi reamintește că, pentru mine, există o singură femeie.

O văd pe Gen pe faleză, îmbrăcată cu o rochie albă, care mă excită la maximum. Încă încearcă să-l impresioneze pe tocilarul ăla, să se îmbrace adecvat, să se plieze pe sensibilitățile lui de om blajin. Își șlefuiește colții ascuțiți care o fac să fie feroce, periculoasă și extraordinară, iar eu nu suport s-o văd așa.

— Sigur, îi spun lui Liz, chiar dacă atenția mea e îndreptată în altă parte. Așa rămâne. Îi spui tu lui Riley că ne vedem mai târziu? Am văzut o prietenă și trebuie să merg s-o salut.

Alerg prin mulțime, evitând turiștii transpirați și copiii arși de soare, ca să o prind din urmă pe Gen. Apoi, micșorez pasul și reușesc să ajung în fața ei și a tipului. Acum mă va vedea ea și mă va saluta, iar asta mă va ajuta să nu mă mai simt vinovat că îi deranjez iar întâlnirea.

— Evan?

Mă întorc și mă prefac surprins.

— Oh, salut!

Parcă simt cum își dă ochii peste cap din spatele ochelarilor de soare. Zâmbește și scutură din cap.

— *Oh, salut?* Știi că nu te pricepi deloc să minți, nu?

Uneori uit că n-am putut s-o păcălesc niciodată.

— Știi, mi-ar plăcea să stăm la o vorbă, dar am treabă, așa că...

— Aha.

Cu tricoul pe umăr, îl salut din cap pe polițistul *Dolittle*, îmbrăcat în cămașa standard marca *Tommy Bahama*.

— Mișto cămașă!

— Termină! mă avertizează Gen, chiar dacă încă îmi zâmbește.

Știe și ea că dacă un tip se îmbracă așa, ar cam trebui să se aștepte la caterincă pe seama lui.

— Ce vrei, Evan?

— Hei, fără resentimente, da? îi întind eu mâna adjunctului. Facem pace?

— Sigur.

Îmi strânge mâna probabil cu toată puterea pe care o are. Aproape că îmi e milă de el. Aproape.

— Să trecem peste.

— Evan! își îndreaptă ea capul spre mine, pierzându-și răbdarea.

— Arăți bine!

— Nu face asta!

— Ce, nu pot să-ți fac și eu un compliment? încerc eu să nu rânjesc.

— Știi foarte bine la ce mă refer.

Îi place jocul ăsta. Tonul amuzant din vocea ei o dă de gol.

— Chiar arăți bine!

O prefer pe adevărata Gen, fata cu pantaloni scurți tăiați și cu un tricou lălâi pe deasupra costumului de baie. Sau fără nimic pe ea, mai bine. Dar asta nu înseamnă că nu-mi place și rochia albă și mulată, care e și transparentă, în special în razele soarelui.

— Planuri mari pentru azi?

— Te-am văzut în cursă, spune tipul.

Mi-ar putea repeta numele lui de o mie de ori și tot nu mi l-aș aminti. Dacă mi-aș închide ochii acum, n-aș avea nici cea mai mică idee cum arată. Ar fi trebuit să se angajeze la CIA sau ceva; un tip așa ca el, insipid, s-ar descurca de minune, cred eu.

— A fost... plină de peripeții, spune Gen și încearcă din răsputeri să-mi arate că nu se holbează la mine.

— Chestiile astea sunt mereu plictisitoare. Am zis să mai adăugăm ceva dramă, precizez eu.

— Deci asta a fost? Dramă?

— Mai degrabă ieșim ultimii, decât să nu ne distrăm.

Chiar dacă nu-i văd ochii pe sub lentilele alea, simt cum îmi privește pieptul. Felul în care își mușcă buza mă face să mă gândesc la tot felul de chestii. Vreau să-mi strecor mâna în părul ei, s-o lipesc de perete și să-l fac pe tipul ăsta să o privească cum se topește pe buzele mele. Orice tactică ar avea ea în privința sexul, sau oricum ar vrea ea să mă facă gelos, știm amândoi că n-o s-o sărute niciodată cum o fac eu. N-o să-i știe niciodată gura sau trupul așa cum le știu eu.

— De ce nu vii să iei prânzul cu noi? spune însoțitorul ei.

Chiar și Gen pare că a uitat că era și el acolo. Tresare, își mută privirea la el, apoi spune:

— Nu e nevoie să-l inviți și pe el.

— Mi-ar plăcea, spun eu, entuziasmat.

— Serios?

De data asta, e furioasă pe el.

— Harrison, aveam planuri împreună!

Surprinzător, își menține ideea.

— Insist!

Of, prietene. Nu știu ce crede el că rezolvă, dar nu există niciun scenariu în care ne pune pe toți trei într-o cameră și el câștigă.

— Bine. Mă duc până la baie mai întâi, spune ea, apoi își întinde degetul arătător spre mine. Comportă-te frumos! Și pune tricoul ăla pe tine!

Rămânem în fața unui magazin de suveniruri dezgustător. Mă mulțumesc să-mi țin părerile pentru mine, dar domnul polițist amuzant aici de față începe să vorbească.

— E o femeie specială.

Apoi continuă să vorbească despre ea, parcă ar cunoaște-o de o viață întreagă, lucru care mă enervează.

— Așa e.

— Știu că sună prostesc, dar din liceu îmi place de ea.

Când eram la liceu, lipseam de la a treia oră ca să ne sărutam în camera de developare a pozelor pentru anuar.

— Știu ce încerci să faci, mă anunță el, găsindu-și curajul să se pună cu mine. Crezi că poți să mă intimidezi sau să mă sperii. Îți promit că nu merge.

Îmi reamintesc că e polițist și că le-am promis lui Cooper și lui Gen că nu mă mai iau de nimeni. Totuși, trebuie să-i dau de înțeles că nu e de joacă cu mine.

— Omule, nici măcar nu te cunosc. Dar dacă aș vrea să te sperii, n-aș fi atât de timid sau de drăguț. Pur și simplu, aș face-o.

— Tot ce vreau să spun e că îmi place Genevieve. Intenționez să mai ies cu ea, iar tu nu poți face nimic în privința asta. Poți să vii să ne mai deranjezi, dacă vrei. N-o să se schimbe nimic.

Trebuie să recunosc, tipul ăsta chiar e un om la locul lui. Chiar și când se pune între mine și ce e al meu, o face cu zâmbetul de cercetaș pe față. Aproape că e politicos. Aproape că e civilizat.

Dar asta nu schimbă faptul că aș trece peste cadavrul lui ca să ajung la ea. Oricât de mult i-ar lua lui Gen să se întoarcă la mine, eu știu că deja am câștigat bătălia asta. El e singurul care nu și-a dat seama încă.

— Atunci chiar te rog, spun eu, zâmbind pe jumătate, să câștige cel mai bun.

22.

Genevieve

Nu prea mă mai surprinde nimic zilele astea. De două luni, viața mea a devenit o rutină, cu un program de muncă de la ora 9 la ora 17, cu ocazionalele seri în care îmi mai fac și eu timp să-mi văd de viață. Nu mă plâng, ci doar observ lucruri, pentru că mi-am făcut-o cu mâna mea. Am trecut prin vai și amar să-mi țin sub control apucările sălbatice.

Dar Evan, ei bine, Evan Hartley încă reușește să mă surprindă. În weekendul de după regată, mă ia de acasă pregătit de întâlnire, dichisit și aranjat. Poartă un tricou alb, imaculat, și pantaloni cu multe buzunare, care n-au nicio cută pe ei. Ba chiar s-a și bărbierit — o ocazie rară în viața lui.

Și dacă mă așteptam ca unul dintre planurile lui obișnuite să ne bage în belele din cauza vreunei aventuri prost gândite de el, de fapt, luăm prânzul la un restaurant vegan modern, cu vedere la plaja Avalon.

— Trebuie să te întreb, spun eu, bucurându-mă de pastele cu dovlecel prăjit. Ce te-a făcut să alegi restaurantul ăsta vegan? Nu-mi aduc aminte să te fi văzut să mănânci legume care să nu fie învelite în carne sau prăjite în grăsime de animal.

Se șterge la colțul gurii cu un șervețel, încercând să-mi demonstreze că s-a schimbat.

— Păi nu schimbăm normalul? Credeam că asta era și ideea.

— Presupun.

Nu sunt sigură dacă trebuia să schimbăm și mâncarea, dar OK.

— Viață curată, Fred, zâmbește el și bagă o bucată de gnocchi în gură, apoi bea niște apă.

N-a avut nevoie de meniul de băuturi alcoolice.

— Oricum, după ultima cină luată împreună...

— Adică întâlnirea mea peste care te-ai băgat.

— Am zis să-ți demonstrez că pot să fiu civilizat.

— Nu ești deloc amuzant.

Stă puțin pe gânduri, apoi mă contrazice:

— Ba da, sunt.

A trecut doar o săptămână de când a dat buzna peste mine și peste Harrison, rânjind, foarte mândru de el. M-aș fi enervat dacă nu mi-ar fi fost atât de greu să fiu supărată pe el. Sau pe ochii aroganți și poznași. Sau pe colțurile buzelor ridicate într-un zâmbet, care sugerează secrete și șoptesc îndrăzneli. E imposibil de rezistat în fața lui.

— Știi că nu așa e viața mea acum, nu? gesticulez eu spre masa elegant aranjată. Nu ne îmbrăcăm în hainele părinților noștri, nu facem pe adulții.

Râde încet, apoi spune:

— Nu i-ai ales bine pe ai mei.

— Nici pe ai mei, dar știi tu ce vreau să zic.

— Păreai destul de confortabilă când purtai hainele alea cu el.

Și ne distram atât de bine...

— Chiar tu vrei să vorbim despre Harrison? îmi înăbuș eu un oftat.

Pare că se gândește puțin la opțiune, apoi renunță.

— Nu.

— Foarte bine! Pentru că nu am ales să ies cu tine la întâlnire ca să fii ca el. Bagă la cap asta.

Încă un lucru care îmi pare cunoscut — să ne tot prefacem inamici. Ne certăm de dragul de a ne certa, pentru că ne place să ne enervăm unul pe celălalt. Nu știm niciodată când să ne oprim. Suntem învăluiți în tensiune sexuală, și nici nu mai putem să facem diferența dintre dispute și flirt.

Dar de ce îmi place atât de mult să fac asta?

— Ia spune-mi, cine încerci tu să fii? mă întreabă el, direct.

Să dea naiba dacă știu. Dacă aș fi aflat deja, n-aș mai fi locuit acasă și nu mi-ar mai fi fost frică să-i spun tatei că trebuie să își dezvolte afacerea fără mine. N-aș mai fi ieșit cu un tip despre care știu că are stofă de iubit, în timp ce mă abțin să nu iau decizia proastă de a mă combina cu cel care stă în fața mea, la masă.

— În momentul de față, încerc să scap de reputația mea de fată rea, cred.

Aprobă încet din cap. Mă înțelege.

Asta apreciez la Evan cel mai mult. Nu trebuie să-l mint sau să-i ascund ceva pentru că sunt rușinată de ce ar putea crede despre mine. Fie că sunt bună, rea sau indiferentă, mă acceptă așa cum sunt.

— De câte ori poate o fată să intre în belele până să își dea seama, într-un final, că e de ajuns? Mai ții minte de câte ori am intrat pe furiș noaptea în parcul acvatic?

— Te înțeleg perfect. Asta e probabil cea mai lungă perioadă în care am stat treaz și fără vreun ochi învinețit cam de când aveam zece ani.

Îmi face el cu ochiul, un gest care tot timpul mă face să sar pe el. Mereu cedez când face asta.

— Dar e ciudat. Uneori, sunt pe afară cu fetele și parcă nu știu ce să fac cu mâinile. Dacă fiecare instinct pe care îl am mă băga în belele înainte, cum să știu care sunt alea bune? Cum ar trebui să arate cele potrivite, știi ce zic?

— Vorbești cu tipul care a trebuit să caute pe Google ce înseamnă să fii un *cetățean model*. Dar eu am o tactică: Dacă ți se pare o idee bună, tocmai pe aia n-o pune în practică.

— Eu vorbesc serios, spun, aruncând în el un pachețel de zahăr din suportul de pe masă. Cum te-ai comporta dacă am fi la o întâlnire normală?

— Normală? își înclină el capul, rânjind.

— Normală pentru nivelul nostru.

— N-am fi ieșit din dormitorul meu, spune Evan, lipsit de orice expresie.

Evident.

— După asta, ce am face?

— O ieșire la un bar. Sau poate vreo petrecere. Noi, într-o mașină furată, conducând pe vechea autostradă până când ne-ar alunga poliția. Eu, în vârful farului, beat, în timp ce tu îmi faci sex oral...

Stomacul mi se strânge când aud sugestia asta obraznică. Mă prefac neafectată și îi arunc un alt pachet de zahăr în față.

— Dar văd că ai stat ceva să te gândești la asta.

— Fred, doar la asta mă gândesc.

Trebuie să înceteze să se mai uite la mine cu ochii ăia mici și strălucitori, cu o așa o poftă. Nu e cinstit și n-ar trebui să îndur asta.

— Păi, cum ai spus și tu, jucăm împotriva normalului, așa că...

Iau o înghițitură din cocktailul meu fără alcool, așteptându-mă parcă să simt cum alcoolul îmi arde gâtul, însă rămân doar cu impresia. Părea o idee bună la vremea aia — să-mi păcălesc creierul să creadă că primește ceea ce își dorește. În schimb, simt cum băutura asta este exagerat de dulce.

— Și? Altceva?

— Bine, încuviințează el din cap repede, acceptând provocarea. Pentru tot restul serii, vom face opusul a ceea ce ne spun instinctele noastre.

— Ești sigur? mă aplec eu spre el, cu coatele pe masă. N-aș vrea să aud apoi cum renunți.

— Sunt serios, spune el, cu privirea aia ce-mi dă de înțeles că a stat ceva pe gânduri.

Îmi aduce aminte de alt motiv pentru care sunt atrasă de el. E un tip care pune suflet în tot ce face, chiar și când vine vorba de cele mai prostești lucruri. E adorabil.

— Pregătește-te de o seară manierată și civilizată, Genevieve West!

— Calmează-te, râd eu.

— Ce părere ai?

Evan se ghemuiește pe gazonul verde și aproape uscat, lângă imitația totemului polinezian. Își întinde crosa pe pământ, îndreptând vârful spre lada de lemn etichetată *dinamită*.

— Zic s-o iei pe traseul din stânga, pe lângă mormanul de monede de aur, da?

Aplecându-mă lângă el, îi urmăresc privirea.

— Cred că bucata aia de gumă veche de mestecat de la gaura aia mica o să-ți facă probleme. Bifurcația din stânga, de peste rampă, aduce o lovitură mai dificilă, dar odată ce ajungi acolo, este o coborâre mai lină până la final.

— Hai mai repede!

În spatele nostru, un băiat cu părul vâlvoi devine din ce în ce mai irascibil. Prietenul lui oftează exasperat.

— Mi-ar plăcea să termin jocul anul ăsta.

Evan îl ignoră. Încă își evaluează șansele și culege frunze și mizerii din jurul mingii de golf.

— O dau spre stânga. Nu-mi place cum mă privește țestoasa aia din dreapta.

Se ridică, schimbându-și poziția. Își antrenează mișcarea o dată, și apoi încă o dată.

— Hai odată!

Crosa lovește mingea, trimițând-o spre terasamentul înalt, în sus și în jurul mormanului vărsat de monede, de unde ajunge direct în pârâu și apoi o ia pe o cascadă. Cu un

ploscăit, aterizează în piscina de dedesubt, plină cu mingi de golf colorate care arată ca o sută de scoici pictate.

— După atâta tras de timp! ne întrerupe iar unul dintre băieți, iar celălalt, cu părul mare, chicotește zgomotos.

— Hei! mă întorc eu spre ei, gesticulând cu crosa. Tăceți dracului, idioților!

— Uau, spun ei și se dau un pas în spate, luându-mă în derâdere. Doamnă, aici vin familii să se joace.

Am de gând să-i atârn cu capul în jos, pentru că ne-au tot deranjat de la a doua gaură încoace, dar Evan își pune brațul în jurul meu ca să mă oprească.

— Ne comportăm frumos, îți aduci aminte? îmi șoptește el.

Așa e. Domnișoarele drăguțe nu îneacă adolescenți prost-crescuți pe terenul de minigolf.

— Sunt calmă.

— Ține-ți femeia sub control, frate! spune unul dintre ei, iar celălalt se uită batjocoritor. E nebună!

Asta îl enervează pe Evan. Cu o privire care nu prevestește nimic bun, se îndreaptă spre el cu pași mari, ținând strâns în mână crosa. Asta îi face pe copii să se dea în spate până nimeresc în tufișuri, încercând să scape de el. Probabil se așteaptă să-i bată.

În schimb, Evan ia mingea de golf din mâna unuia dintre ei și se întoarce la mine.

— Hei! se plânge băiatul.

— Consideră că te-am taxat pentru că ești nesimțit, îi strigă Evan peste umăr.

Își mișcă piciorul pe pământ, curățând terenul pentru mine.

— Domnișoară, vă rog...

— Ce cavaler ești, spun eu, înăbușind un zâmbet.

Apoi, fiindcă știu mai bine, îmi încerc norocul, iar de acolo mingea ajunge printr-un pasaj subteran și iese printr-un tun, și nu prin gura țestoasei, cum credeam, apoi ajunge direct în gaură. E prea ușor pentru mine, pe bune!

Uitându-mă la Evan, văd cum îi zvâcnesc buzele, înclinându-și capul.

— Joci murdar, Fred!

La următoarea gaură, punem un mic pariu cu băieții care erau în spatele nostru. Evan s-a decis să ne jucăm frumos și să ne împrietenim. Confruntarea e mai strânsă decât și-ar fi dorit el, de fapt, dar mâna mea norocoasă ține scorul mai sus. În cele din urmă, Evan reușește să bage mingea direct în gaură, aducându-ne mai multe puncte în plus.

În parcare, stăm lângă motocicleta lui. Desfac o sticlă cu apă. După-amiaza se transformă în seară, dar soarele e încă arzător.

— Foarte frumos din partea ta... să le dai banii băieților înapoi.

Sprijinit de motocicletă, Evan ridică un umăr.

— Nu am nevoie de mame furioase pe urmele mele, știi ce zic?

— Dacă n-aș fi știut mai bine, aș fi zis că te-ai distrat azi, chiar dacă nu ne-a urmărit poliția.

Își îndreaptă spatele și vine ușor spre mine. E atât de aproape că ne e greu să ne aducem aminte de ce am hotărât

că trebuie să ne ținem mâinile acasă. Vreau să-l sărut, să-i simt mâinile pe mine. Să-l încalec pe motocicletă până vin gardienii și ne dau afară.

— Când o să accepți că aș fi fericit și să mă uit cu tine cum se usucă vopseaua pe pereți? spune el ușor, sincer.

— Provocare acceptată.

Ajungem la unul dintre acele locuri unde poți să pictezi propriile piese de ceramică. Se întâmplă să fie și aniversarea unei fetițe, așa că o mulțime de copii de opt ani aleargă de colo-colo, în timp ce vânzătoarea palidă se străduiește să țină caii de ceramică și figurinele Disney false pe rafturi înainte ca să se facă țăndări.

În spate, Evan și cu mine alegem masa la care să stăm și hotărâm ce pânză folosim.

— Tocmai mi-am adus aminte că am mai fost aici, îl informez eu, luând o bufniță de pe un raft, care seamănă foarte mult cu cea pe care o am și eu acasă.

— Ești sigură? studiază Evan o girafă.

— Da, am plecat de la balul din clasa a noua și ne-am strecurat înăuntru pentru că erai fumat ca naiba și ai văzut un dragon în vitrină, așa că nu ai vrut să plecăm până când nu ai pictat un dragon mov.

— Ah, la naiba! spune el, dându-se la o parte de lângă animale. Da, m-am speriat pentru că dragonul era rău și avea de gând să dea foc orașului.

Râd când îmi aduc aminte de întâmplarea asta ridicolă. Se pare că mai chefuise puțin fără mine înainte de bal și a mâncat niște negrese cu iarbă.

Un țipăt brusc străbate încăperea. Sărbătorita, cu coroana ei și cu ghirlanda cu pene roz este roșie la față și gesticulează frenetic. Mama ei a făcut ochii mari și e îngrozită în timp ce prietenii fetei se fac mici în scaunele lor. O criză de furie e gata să înceapă.

— Vreau castelul! zice fata, nervoasă.

— Poți să iei castelul, scumpo.

Mama pune în fața urmașei ei cu toane o locuință regală mediocră. Are mișcări deliberate și fruntea transpirată, de parcă ar dezamorsa o bombă.

— Nu o vreau pe asta!

Fata apucă castelul mult mai bun de la altă fată, dar celălalt copil ține de el, sfidător.

— E petrecerea mea! Îl vreau pe ăsta!

— Dacă o să am un copil ca ăsta, îi spun lui Evan, îl las în pădure cu un sac de dormit și câteva batoane de cereale.

— Adu-mi aminte să nu te las singură cu copiii noștri.

Aruncând un zâmbet peste umăr, Evan ia un căluț de mare de pe raft și se îndreaptă cu pași mari spre petrecere. Îi face mamei semn din cap ca să o liniștească, apoi îngenunchează în fața fetiței furioase, ca să o întrebe dacă i-ar face onoarea să-i picteze o operă de artă originală. Ochii ei nervoși și mârâitul sălbatic revin la o expresie aproape umană. Ba chiar și zâmbește.

Evan stă acolo cu ea. Vorbesc și îi menține atenția asupra lui, dându-i mamei un răgaz să respire adânc, iar celorlalte fete, să își vadă de pictatul lor fără frică.

Cam la o jumătate de oră după, se întoarce la masa noastră, acum fiind mândrul proprietar al unei ghirlande roz cu pene. Îi stă ciudat de bine.

— Ești un fel de dresor al răsfățaților, spun eu, iar el se așază lângă mine.

— De ce crezi că suntem noi doi prieteni de atâta timp?

Pentru asta, îl mânjesc cu vopsea albastră pe obraz.

— Ai grijă, pot să fac mai multe decât să arunc cu ceramică.

— Da, păi nu știu eu? își așterne el un zâmbet strâmb.

Nu l-aș fi crezut niciodată capabil să pătrundă pe un teritoriu atât de perfid și să iasă nevătămat. Triumfător, chiar. Cu stofă de tată. Mă face să simt chestii de care nu sunt complet pregătită să vorbesc.

La începutul întâlnirii, nu eram convinsă că știam cum să fim unul în preajma celuilalt fără să fim beți, dezbrăcați, sau fără să încercăm să flirtăm. Dar suntem aici de ceva ore bune și nu pot să spun că mi-e dor de cum era înainte. Adică, ba da, dar nu atât de mult cât să nu pot să mă bucur de activitățile banale care se fac la întâlniri. Se pare că așa arată normalul.

Plecând puțin mai târziu cu noul meu pește de ceramică, ne plimbăm pe faleză, și niciunul dintre noi nu e pregătit să se ducă acasă. Dar înțelegem că termenul-limită se apropie cu pași repezi, pentru că odată ce apune soarele, vin și ideile proaste. La urma urmei, suntem creaturi cu obiceiuri.

— Nu mi-ai spus cum a fost interviul cu Mac, zice el și mă ia de mână.

Încă o surpriză în această seara plină de noi începuturi. Nu e ca și cum nu m-a mai ținut de mână până acum, dar se simte diferit. Nu e un gest intenționat sau menit să-mi dea idei. E unul natural. Nu stai să te întrebi înainte dacă s-o faci sau nu. Se simte de parcă așa trebuie să fie mâinile noastre, împreunate.

— Tu să-mi spui. Ce ți-a zis?

— Crede că ești super. Dar eu îmi fac griji de cum o să fie experiența ta. Dacă primești slujba, voi două o să petreceți mult timp împreună. Și cu Coop. Și cu mine.

Bineînțeles că m-am gândit și la asta. Mac pare de treabă. Ne-am întâlnit o singură dată, dar ne-am înțeles destul de bine. Cu fratele lui geamăn s-ar putea să fie probleme. Ultima dată când am vorbit, a încercat să mă alunge din oraș. Să îmi fac loc în cercul lui de prieteni nu cred c-o să îmbunătățească relația dintre noi. Dar nu de asta îi pasă lui Evan, știm amândoi lucrul ăsta.

— Dacă primesc slujba, spun eu și-l împung cu degetul în piept, nu va avea nicio treabă cu mine sau cu tine.

— Da, tu poți să continui să te mai minți așa, îmi răspunde el, cu rânjetul ăla încrezut.

Drumul nostru este întrerupt de un grup de bătrâni care ies din gelaterie. Câteva doamne îi fac cu mâna lui Evan, cu intenții tulburător de lascive. Între timp, un bărbat înalt și slab, care pare că-și ciulește urechile, se concentrează asupra lui Evan.

— Tu! spune el într-un mormăit răgușit. Îmi aduc aminte de tine!

Evan mă strânge de mână, apoi adaugă:

— Hai s-o ștergem de aici.

— Lloyd, haide, e timpul să plecăm, spune un bărbat îmbrăcat într-un tricou polo, cu o insignă cu numele lui pe piept, care încearcă să înduplece seniorii gălăgioși.

— Nu plec nicăieri, spune bărbatul, iar înghețata lui cu vanilie pică pe asfalt. Cretinul ăla mi-a omorât pasărea!

Ăă, *ce*?

Evan nu mă lasă nici măcar puțin să diger și eu ce s-a întâmplat. În timp ce bărbatul în vârstă se aruncă spre noi, Evan mă trage de braț și o ia la sănătoasa.

— Fugi! îmi ordonă el.

Mă străduiesc să-mi țin echilibrul în timp ce Evan mă târăște în spatele lui, repezindu-se pe faleză. Mă întorc spre înjurăturile din spatele nostru și-l văd pe bătrân gonind spre noi. Neobișnuit de sprinten pentru vârsta lui, a băgat viteză, evitând cărucioarele cu mâncare și turiștii. Vede roșu în fața ochilor.

— Pe aici, spune Evan, trăgându-mă spre stânga.

Am cotit-o pe o alee printre câteva baruri care duce în spatele carnavalului de pe faleză, amenajat pe timp de vară. Trecem pe lângă câteva jocuri *arcade* și apoi printr-o ușă din spate, unde suntem imediat bombardați de o coloană sonoră cu muzică folosită pentru hipnoză, suprapusă pe melodii pentru copii și râsul tulburător al unor clovni. E beznă, cu excepția unei lumini stroboscopice care dezvăluie un labirint de manechine pictate, suspendate pe tavan.

— Știam eu că o să ajung aici înainte să mor, spun eu, dându-mă bătută.

— Sigur sunt câțiva copii morți pe aici, spune Evan, solemn.

Trăgându-mi sufletul, îmi trec o mână prin părul ciufulit.

— Deci chiar i-ai omorât pasărea omului?

— Nu, câinele din iad al lui Cooper a omorât pasărea. Mă opun cu fermitate oricărei vinovății prin asociere.

— Aha. Și cum s-a întâmplat asta?

Înainte să poată să răspundă, camera se luminează brusc. Ne ghemuim amândoi, stând lipiți de pereți ca să nu fim prinși.

— Cine e aici? urlă o voce din partea cealaltă a camerei. Nu am deschis încă!

Evan își lipește degetul de buze, în semn să rămân tăcută.

— Ieșiți de aici, m-auziți? Dacă vin după voi, vă omor în bătaie!

Cererea bărbatului furios este urmată de un trosnet puternic. Ca o bâtă care lovește un perete sau așa ceva.

— Dumnezeule! șoptesc eu. Trebuie să plecăm dracului de aici.

Încercăm să găsim ușa prin care am intrat, dar e încă întuneric și derutant, muzica și râsul obsedant și luminile stroboscopice fac ca întreaga cameră să pară tulbure. Ne târâm, furișându-ne în altă direcție până găsim o mică firidă. Ne oprim acolo, ascultând pașii grei ai urmăritorului nostru. Fără să scoatem vreun sunet, ne băgăm sub umbra colțului strâmt. Cu mâinile lui pe șoldurile mele și corpul lui cald lângă al meu, aproape că nu mai aud coloana sonoră de coșmar. Doar sunetul propriei mele respirații. Mintea mi-o ia razna de la atâtea senzații. De la mirosul șamponului său

și de la gazele de eșapament ale motocicletei. De la pielea lui. Gustul lui pe limba mea. Degetele lui.

— Nu face asta, îmi spune el la ureche.

— Nu face ce?

— Nu-ți mai aduce aminte de chestii.

Mi-ar fi atât de ușor să-l apuc de păr și să-l sărut. Să-l las să mă aibă în casa asta bântuită, cât ne pregătim să fim prinși de țăcănitul ăsta.

— Am spus că n-o s-o facem, îmi reamintește el, citindu-mi gândurile, pentru că nu prea am avut nevoie de cuvinte ca să ne înțelegem. Încerc să fiu băiat bun, Fred.

Îmi ling buzele uscate.

— Doar din curiozitate, ce ar face Evan, băiatul rău? întreb eu, pentru că aparent îmi place să mă torturez.

Își linge și el buzele, apoi adaugă:

— Chiar vrei să-ți răspund la asta?

Nu.

Da.

— Da, îi spun eu.

Palmele lui Evan îmi mângâie ușor șoldurile, trimițându-mi un fior pe șira spinării.

— Evan, băiatul rău, și-ar băga mâna pe sub fusta ta.

Ca să sublinieze asta, atinge tivul fustei mele verde pal, dar nu trage de ea în sus. Se joacă doar cu materialul subțire, în timp ce își așterne un zâmbet micuț în colțul gurii.

— Da? spun eu, cu vocea mea răgușită. Și de ce ar face asta?

— Pentru că ar vrea să vadă cât de excitată ești. Cât de udă ești.

Strânge materialul între degete, trăgând de el, într-un gest înnebunitor.

— Și apoi, când ar simți cât de mult îți dorești, ar începe să te satisfacă cu degetele. Nici n-ar avea nevoie să-ți dea chiloții jos, pentru că fetele rele nu poartă lenjerie intimă.

Aproape că scot un geamăt.

— Apoi, după ce te-aș aduce la orgasm, te-aș întoarce cu fața la perete, ți-aș spune să te sprijini în palme.

Evan își apropie buzele de urechea mea, provocându-mi un alt fior, de data asta unul mult mai puternic, și spune:

— Apoi ți-aș trage-o pe la spate până n-am mai ști de noi.

Cu zâmbetul pe buze, dă drumul tivului, care se lasă peste genunchii mei. Își duce mâna sub bărbia mea.

Îl privesc și simt că nu mai pot să respir. Nu-l mai auzim nici pe nebunul de mai devreme. Muzica, nici atât. Tot ce aud acum sunt bătăile inimii mele. Privirea mi s-a blocat pe buzele lui. Nevoia de a-l săruta este suficient de puternică încât să îmi facă genunchii să mi se înmoaie.

Văzând că mă clatin, scoate un râset răgușit.

— Dar n-o să facem nimic, nu-i așa?

În ciuda faptului că îmi simt corpul cum *tânjește* după el, expir ușor și încuviințez din cap.

— Nu, nu facem nimic.

În schimb, verificăm dacă avem cale liberă și apoi o luăm înapoi pe drumul pe care am venit, până când găsim semnul de ieșire rupt de deasupra ușii. Ieșim nevătămați, dar nu pot spune același lucru și despre libidoul meu. Corpul meu

vibrează de nevoie și aproape că mă doare. Să nu-l ating pe Evan se dovedește a fi mult mai greu decât mi-am imaginat.

Sincer, n-am nicio idee cât o să rezist așa.

23.

Evan

În dimineața următoare, sunt pe veranda lui Riley, cu telefonul la ureche. E a patra oară în ultimele zece minute în care apelul îmi intră în căsuța vocală. I-am spus copilului că dacă a rămas că ne vedem dimineață, *păi dimineață să fie!* Cobor treptele și ocolesc casa mică din șindrilă albastră, până ajung la fereastra dormitorului său. Bat în geam până când băiatul deschide jaluzelele și-și freacă ochii, somnoros.

— Trezește-te, soare! zic eu și zâmbesc.

— Cât e ora? mormăie el de după fereastră.

— E ora să te grăbești. Haide!

Când Riley m-a rugat să-l duc să facă surf, l-am avertizat că trebuie să ajungem dimineață, ca să evităm, la întoarcere, aglomerația de după-amiază. Dacă voia să intre în apă, trebuia s-o facă cu băieții mari. Adică înainte de micul-dejun.

Mă urc în camioneta lui Cooper și îl aștept. Câteva minute mai târziu, îmi vine să mă urc pe fereastră și să-l târăsc afară, dar mătușa lui îmi bate în geam.

— Bună dimineața! o salut eu, închizând radioul. Nu v-am trezit, așa-i? Am venit să-l iau pe Riley, mergem să facem surf.

Liz poartă un hanorac pe deasupra uniformei de asistentă. Se uită la placa de surf din camionetă.

— Da, mi-a zis aseară. Nu m-ai trezit, încep tura devreme. Vine și el acum.

Ține în mână o tavă mare, acoperită cu o folie de aluminiu.

— Asta e pentru tine, din moment ce n-am mai apucat să luăm cina.

— Îmi pare rău! Am fost prins cu munca.

Mă întind să iau tava și ridic folia într-un colț. Plăcinta făcută în casă miroase grozav!

— Sper că nu ești alergic la cireșe.

Rup o bucată mică de plăcintă și o bag în gură. La naiba, e delicioasă!

— Și dacă sunt?

— Mănâncă mai puțin, zâmbește ea.

— Sunt gata!

Riley iese alergând din casă, iar ușa se trântește în urma lui. Își ține sub braț placa, iar rucsacul îi atârnă pe un umăr.

— Ține minte, trebuie să bagi o mașină la spălat cât sunt la muncă, se dă Liz la o parte, făcându-i loc lui Riley să intre în mașină. Și n-ar strica să speli și cada.

— Dap, OK, își scoate el capul pe geam ca s-o pupe pe obraz. Te sun mai târziu.

Zâmbind, Liz își îndreaptă degetul spre mine și spune:

— Vezi să nu-mi îneci nepotul.

— O să fac tot posibilul, îi zâmbesc eu înapoi.

Se pare că Riley se descurcă destul de bine. Își ține echilibrul bine și simte și cum se mișcă apa, dar nu prea se pricepe la tehnică. Din păcate, valurile de azi nu sunt cine știe ce. Stăm pe plăci, legănându-ne pe valuri. Chiar și atunci când surf-ul nu e neapărat mișto, tot aș prefera să fiu aici, decât în altă parte.

— Cum ai devenit mai bun? mă întreabă Riley, în timp ce mai vedem câte un îndrăzneț că încearcă să prindă un val mic.

Soarele din spatele nostru urcă încet pe cer, razele alunecând spre apă. Câțiva surferi plutesc în apropiere, răspândiți, urmărind valul și sperând să se facă mai mare.

— M-am uitat și eu cum fac alții și am încercat să-i imit. Dar în afară de faptul că am intrat în apă și am picat de multe ori, lucrul care m-a ajutat cel mai mult a fost să-mi controlez placa și corpul.

— Păi și cum ai făcut asta?

— Ei bine, am luat o bucată de țeavă de fier de pe un șantier și am pus o bucată de lemn peste ea. Era ca un fel de skateboard, știi? Și-mi petreceam ore întregi ținându-mi echilibrul pe ea. Învățam cum să-mi mut greutatea de pe un picior pe altul ca să mă mișc. Chiar m-a ajutat să-mi folosesc mușchii și să-mi antrenez corpul.

— Deci, pasul unu: furt. Am înțeles.

— Ei, uite așa mă bagi tu în belele, rânjesc eu.

O tipă cu exces de zel se îndreaptă spre țărm și își mișcă brațele prin apă, lăsându-se purtată de împingerea blândă a valului. Niște nemernici fluieră batjocoritor după ea.

— Nu-ți face griji, spune Riley. Ai câștigat-o pe Liz de mult. Cred că i-ai cam picat cu tronc.

Și mie mi-a lăsat aceeași impresie. Tipul de la organizație ba chiar m-a avertizat că se poate întâmpla asta, dar că sub nicio formă n-ar trebui să mă bag în astfel de situații — dacă am fost serios când am zis că vreau să-l ajut pe Riley. Dar asta nu înseamnă că Liz nu e atractivă.

— Cam sunt ocupat, îi spun eu.

— Fata de pe faleză, de alaltăieri? îmi aruncă el o privire cu subînțeles.

— Genevieve, ne știm de mult.

Chiar și să îi spun numele îmi crește pulsul și mă umple de speranță și de nerăbdare. Abia aștept să ne întâlnim din nou. Am petrecut un an întreg cedând dorințelor mele, înnebunind. Și acum că e aici, la doar câteva minute de mine, nu prea ne întâlnim, și nu înțeleg de ce.

— Ție îți plac tipii cu care se vede mătușa ta? îl întreb eu pe Riley.

— Uneori. Nu prea iese din casă pentru că lucrează tot timpul, spune el și ridică din umeri.

— Care e genul ei de bărbat?

— Nu știu, scutură el din cap, râzând. Tipii plicticoși, cred. Când nu merge la muncă, vrea doar să comandăm de

mâncare și să ne uităm la filme. Să ne relaxăm, știi? Nu cred că ar suporta pe cineva cu prea multă energie pe lângă ea, chiar dacă zice că e o idee bună. Vreau doar să găsească pe cineva drăguț.

Dacă n-aș fi fost sigură că ar enerva-o pe Gen, aș fi încercat să îi fac lipeala lui Liz cu Harrison. În altă viață, poate.

— Cred că ar trebui să facem ceva drăguț pentru mătușa ta, decid eu, forțându-mă să schimb subiectul. S-o scoatem în oraș sau ceva.

Chiar dacă vreun fel de sindrom Nightingale[1] și-ar face apariția aici, e o domnișoară drăguță care își dă silința cu ce are. Ar trebui să i se mulțumească pentru asta.

— Da, cred că i-ar plăcea.

— E un om bun.

Pentru mulți dintre copii, mamele sunt întotdeauna acolo pentru ei. Cred că îi vor iubi și vor avea grijă de ei mereu. Îi va crește. Le vor pune plasturi și le vor pregăti pachețelul pentru școală. Dar unii dintre noi știu mai bine cum stă treaba.

— Să te porți tot timpul frumos cu ea.

— Tu ai mai vorbit cu mama ta?

I-am mai spus de Shelley, dar întrebarea lui mă ia prin surprindere. Doar când mă gândesc la ea mi se învârte capul. Și, cu siguranță, ea nu face plăcinte cu cireșe.

[1] Numit „The Florence Nightingale Effect", sindromul explică de ce îngrijitorii simt uneori atracție romantică și/sau sexuală pentru pacienții lor.

— Îmi tot scrie, vrea să ne vedem, să reluăm legătura. Să ne împăcăm sau mai știu eu ce. I-am spus că mă mai gândesc, dar de fiecare dată când propune un loc și o zi, mai vin cu câte o scuză.

— Păi și ce o să faci? Vrei să te întâlnești cu ea?

Ridic din umeri, aranjându-mi părul cu nițică apă. Chiar dacă n-a ajuns încă sus pe cer, soarele e deja gata să ne prăjească.

— Nu știu de câte ori pot s-o mai las să mă calce în picioare până mă hotărăsc să-mi mai păstrez niște demnitate.

— Știu că nu e chiar aceeași situație. Mama mea s-a îmbolnăvit, nu a plecat. Dar aș da orice să o mai văd, să mai vorbesc cu ea, spune Riley, jucându-se cu mâna prin apă.

Are intenții bune, dar chiar aș fi vrut să-și tacă fleanca.

— Da, chiar nu e aceeași situație.

Pentru că atunci când îi e dor de mama lui, el nu se simte ca un idiot.

Își pune ambele mâini pe placă și se uită serios la mine.

— Ceea ce vreau să spun e că... dacă mama ta ar muri mâine, ți-ar părea rău că n-ai mai vorbit cu ea?

Cuvintele lui Riley mi-au străpuns mintea, ca un vierme care-și face loc într-un măr. M-am gândit la întrebarea lui Riley ore întregi, chiar zile. Până când, în cele din urmă, după o săptămână, mă duc într-un restaurant din Charleston, unde, după 15 minute de când am ajuns, începeam să pun pariuri că n-o să-și facă apariția. Privirea chelneriței, când

îmi reumple cana de cafea, îmi dă de înțeles că i s-a făcut milă de mine și asta nu mă ajută deloc.

— Vrei ceva de mâncare? mă întreabă ea, o femeie de vârstă mijlocie, cu rădăcinile nevopsite și mult prea multe brățări.

— Nu, mulțumesc!

— Plăcinta e proaspătă, de azi-dimineață.

Gata cu atâtea plăcinte!

— Nu, sunt OK așa.

30 de minute. De aia nu i-am zis nimănui, cu atât mai mult lui Cooper. Mi-ar fi spus că știa că așa se va întâmpla. Bineînțeles, asta după ce m-ar fi bătut măr și m-ar fi dus acasă, să mă scutească de o altă umilință.

N-am nicio idee când am devenit eu ăla necopt. Fraierul. Sunt pe cale să arunc niște bani pe masă când apare Shelley și se așază în fața mea. S-a strecurat ca o pală de vânt.

— Of, scumpule, îmi pare rău!

Își dă jos poșeta de pe umăr și începe să-și facă vânt cu unul dintre meniurile laminate. Îmi pare agitată și epuizată, se mișcă întruna.

— Una dintre fete n-a ajuns în timp util din pauza de masă, pentru că a fost să-și ia copilul. Eu nu puteam să plec în pauză până când nu se întorcea ea.

— Ai întârziat.

Se oprește, își strânge buzele și-și înclină capul, apoi continuă:

— Îți cer scuze, dar sunt aici acum.

Acum. Această stare temporară dintre *nu a fost* și *nu va fi*.

— Ce-ți aduc? întreabă chelnerița, de data asta cu un ton tăios.

— Cafea, te rog, îi răspunde Shelley.

Femeia face o grimasă, apoi pleacă.

— Mă bucur că m-ai sunat înapoi, îmi spune Shelley în timp ce continuă să folosească meniul pe post de evantai.

Nu am fost niciodată capabil să înțeleg de ce mă simțeam așa, dar acum mi-am dat seama. Agitația ei îmi provoacă anxietate. Întotdeauna a făcut-o. Se mișcă atât de haotic, zici că e o albină într-un borcan de sticlă.

— Mi-ai lipsit!

Deschid gura ca să răspund, apoi oftez.

— Știi ce, înainte să începem tărăboiul ăsta, vreau să-ți zic ceva: ești o mamă denaturată, Shelley. Și e destul de dubios cum încerci să mă întorci împotriva lui Cooper.

Vrea să-mi răspundă, însă o opresc cu o privire piezișă.

— Nu, fix asta faci. Vii la mine cu toate pretextele și scuzele pentru că știi că frate-miu nici măcar n-o să se uite la tine. Profiți de faptul că eu sunt ăla care lasă de la el, dar nu-ți pasă ce efecte ai asupra fiilor tăi. Dacă ar ști că sunt aici, nu știu, s-ar putea să schimbe yalele. Nu glumesc.

— Nu îmi doresc să fac asta, spune ea și îi dispare orice stare de bine de pe față. Frații nu ar trebui să se certe între ei.

— Nu, nu ar trebui. Și tu nu ar trebui să mă pui în situația asta. Și mai știi ce? Ai fi murit și tu să faci câte o plăcintă din când în când?

— Ce? clipește ea.

— Zic și eu, spun pe sub mustăți. Alte mame fac plăcinte pentru copiii lor.

Rămâne tăcută pentru o clipă, cât chelnerița îi aduce cafeaua. Are privirea îndreptată spre masă și împăturește șervețelul în forme din ce în ce mai mici. Nu pot să nu-mi dau seama că arată diferit. Ochii ei sunt limpezi. Pielea-i sănătoasă. Să scapi de dependență e ca un drog.

Aplecându-se în față și sprijinindu-se pe coate, începe să vorbească domol:

— Știu că am fost îngrozitoare cu voi, băieți. Crede-mă, puștiule, știu cum e să ajungi de cea mai joasă speță. Să mă arunce propriul fiu în închisoare m-a trezit la realitate.

— Să furi de la propriul fiu, vrei să zici, îi reamintesc eu. Oricum, a renunțat la acuzații, deși nu meritai.

— Nu mă cert cu tine, își lasă ea privirea în jos, uitându-se la degetele ei în timp ce își curăță degetul mare de ojă. Stând în celula aia, știind că propriul copil m-a băgat acolo... da, a fost ca o trezire la realitate.

Ezită și-și ridică privirea ca să o găsească pe a mea, probabil ca să-mi arate că se simte prost.

— Chiar încerc, puiule. Am schimbat foaia. Am un loc de muncă acum, am o locuință.

— Mie îmi cam pare ruptă din aceeași carte, mamă.

— Ai dreptate, am mai făcut asta și înainte.

Își așterne un zâmbet pe buze, unul plin de nădejde și de speranță. E trist și patetic și urăsc să-mi văd propria mamă atât de frântă. Nu-mi place să o atac și eu când deja e la

pământ. Dar ce altceva pot să fac atunci când e la pământ de ceva timp, și are ambele mâini în jurul gleznelor mele?

— Îți promit, Evan! Sunt pregătită să mă fac bine. Mi-am făcut ordine în viață. Gata cu toate prostiile din trecut. Vreau doar să am o relație cu fiii mei înainte să mor.

Dumnezeule, ce urăsc asta. Joacă murdar, vorbind despre moarte cu orfanii care și-au îngropat deja un părinte, iar celălalt apare doar în amintirile lor. Totuși, ceva mă face să o înțeleg. Poate pentru că amândoi trecem printr-o etapă de transformare. E diferit și totuși similar. Poate că sunt doar un tântălău care va vrea mereu ca mama lui să-l iubească și să se comporte ca atare. Oricum, de data asta, cred că e sinceră.

— Uite cum facem, spun eu, încet. Nu zic nu.

Ochii ei, întunecați și pătrunzători ca ai mei, au început să strălucească.

— Nu zic nici da. Va trebui să-ți dai silința mai mult decât să vii cu promisiuni, asta dacă vrei să faci parte din viața mea. Asta înseamnă să-ți păstrezi locul de muncă și apartamentul. Să rămâi în oraș un an întreg. Să nu mai fugi la Atlantic City sau la Baton Rouge sau oriunde altundeva. Și cred că ar trebui să luăm mama împreună o dată pe lună.

Nici nu știu de ce am spus toate astea. Pur și simplu, mi-au ieșit vorbele pe gură. Apoi îmi dau seama că nu e neapărat o idee rea.

Încuviințează din cap, foarte doritoare. Mă agită din nou.

— Da, se rezolvă.

— Nu vreau să-mi mai ceri bani. Nu mai vii pe la noi și să dormi toată ziua, ca să-ți revii din beție. De fapt, nu vii

deloc. Dacă te vede Cooper, probabil o să se gândească la un alt motiv să te bage la mititica din nou.

Întinde mâna și o prinde pe a mea, strângând-o ușor.

— O să vezi, scumpule. Sunt mai bine acum. Nici măcar nu am băut de când ai fost de acord să ne întâlnim.

— Asta e super, mamă. Lasă-mă să-ți spun, totuși, ceva de care mi-am dat seama chiar eu: trebuie să vrei ca să te schimbi. Asta înseamnă s-o faci pentru tine, nu pentru că vrei să impresionezi pe cineva. Ori te schimbi, ori nu. Oricum, dacă faci asta, îți va face bine ție în primul rând.

24.

Genevieve

Sunt puține lucruri pe care le iubesc în orașul ăsta mai mult decât un foc de tabără pe plajă. Nisipul rece și flăcările calde. Mirosul de pin și aerul sărat. Briza de pe coastă care poartă în vânt jarul portocaliu. Toate astea mă fac să mă simt ca acasă. Dar nimeni nu mă aduce în starea asta mai bine decât gemenii Hartley. Nopțile de vară la casa lor sunt deja o tradiție în Bay, cum sunt și carnavalurile de pe promenadă sau bobocii agitați care vin să studieze la Universitatea Garnet.

Petrecerea e în toi când ajung eu. Heidi și cu Jay se sărută. Alana dansează în lumina focului cu un matelot bădăran, în timp ce Tate privește de la depărtare, cu pumnul strâns în jurul unei sticle de bere, de parcă îi vine să i-o spargă în capul tipului. Mackenzie, care stă lângă foc cu Steph, îmi face semn cu mâna când mă vede coborând treptele.

Cu doar câteva ore în urmă, m-a sunat să-mi spună că am primit slujba. Oficial, sunt noul manager general al Hotelului The Beacon, ceea ce mă sperie, dar mă și entuziasmează. Am avertizat-o pe Mac că, deși de fel sunt muncitoare și prind repede, n-o să mă prefac că știu ce înseamnă să ai grijă de un hotel. Ea mi-a adus aminte că, până acum câteva luni, nici ea nu știa ce înseamnă să deții unul. Pe lângă asta, înainte să sar de pe dig sau din avion, nu m-am oprit niciodată să mă întreb dacă o să mă doară. De ce să fac asta acum?

Chiar dacă eram sigură că n-o să fie Cooper prea încântat să mă vadă aici, am acceptat invitația lui Mac. Totuși, încep munca din toamnă, doar nu-ți poți refuza noul șef. Sau poate am folosit focul de tabără drept pretext. Poate că adevăratul motiv pentru care am venit aici după ce am vorbit cu Mackenzie a fost pentru că există o singură persoană căreia abia așteptam să-i dau vestea. În loc să aștept prea mult să văd care-i treaba cu instinctul ăsta, am decis să mă urc în mașină și să vin.

Prin grămada de fețe umbrite, Evan mă găsește în fața focului. Dă din cap, semn să vin lângă masa pliabilă și lângă lăzile frigorifice, unde practic au ascuns un întreg magazin de băuturi alcoolice.

— Ia zi-mi, spune el când mă apropii de el. Primești și tu ceva beneficii, nu? Poate un apartament rezidențial cu serviciu în cameră? Și noi doi, petrecând weekendul dezbrăcați, mâncând căpșuni în ciocolată direct din jacuzzi?

— Să înțeleg că Mac ți-a dat vestea deja.

— Dap. Felicitări, doamnă manager general!

Cu o mișcare minuțioasă a mâinii, Evan îmi întinde o acadea roșie.

Nemernicul ăsta e al naibii de drăguț uneori. Urăsc faptul că nici măcar nu-și dă silința și ajung de mi se înmoaie picioarele când e în preajma mea. Că mereu mă emoționez când mă uit la ochii ăia întunecați și răutăcioși și la zâmbetul strâmb. Aruncă pe el un tricou vechi și o pereche de blugi murdari de vopsea și ipsos, iar eu îi sar imediat în brațe.

— Abia acum se simte cu adevărat, spun eu, râzând. Pentru asta a meritat toată osteneala.

Fratele meu, Billy, trece pe lângă noi, uitându-se la mine pieziș când vede cât de aproape stau de Evan. Dau din cap să-l liniștesc, arătându-i că e totul în regulă, iar el își vede de drum.

— Hai să-ți fac ceva de băut. Am tot lucrat la ceva special, zice el și umple un pahar din plastic cu gheață, apoi începe să aducă sticlele cu băutură.

— Nu beau.

— Nu conține alcool, mă asigură el.

Nu credeam c-o să aud vreodată vreun Hartley să spună cuvintele astea.

În special pe cel din fața mea.

Îl privesc cum pune capacul *shakerului* și începe să amestece băutura.

— Sincer, nici nu știam exact dacă să vin sau nu în seara asta, recunosc eu.

— Din cauza mea? se încruntă el.

— Nu, din cauza asta — arăt eu spre lăzile frigorifice pline cu bere și spre masa cu fel de fel de sticle de alcool pe ea. Pe drum încoace, încercam să mă conving c-o să beau un singur pahar. Știi tu, numai unul, ca să mă destind. Dar apoi, mi-am imaginat toate chestiile nasoale care s-ar putea întâmpla. Un pahar duce la altul, iar șase rânduri mai târziu, mă trezesc într-o mașină de pompieri care e pe jumătate scufundată în piscină, cu luminile încă aprinse, și cu o lama pe lângă noi care calcă apa.

Și doar o parte din scenariul ăsta e ipotetic.

Amuzat, toarnă băutura în paharul cu gheață și spune:

— Gen, nu mai fi așa de dură cu tine. Toată îngrijorarea asta nu duce nicăieri. Ai încredere în mine. Dacă nu îți permiți să te distrezi și tu puțin din când în când, ori vei ajunge la extenuare, ori o să bei prea mult. Învață să faci lucrurile cu moderație.

— Ai scos textul ăsta de pe vreun tricou? îl întreb eu, chicotind.

— Uite, îmi întinde el băutura fructată. În seara asta, o să fiu eu însoțitorul tău. Dacă pui mâna pe vreo băutură cu alcool, ți-o iau.

— Așa o să faci?

O crede că n-am mai fost la petreceri cu el până acum.

— Nu beau nici eu în seara asta, spune Evan, fără niciun pic de ironie în voce. Plănuiesc să stau treaz.

În mod normal, i-aș râde în față. Un Hartley treaz la o petrecere e ca un pește pe uscat. Dar uitându-mă la el mai atent, observ că ochii lui sunt limpezi. Respirația nu îi

miroase a alcool chiar deloc. La naiba, chiar vorbește serios. Dacă nu-l cunoșteam dinainte, l-aș fi crezut că a început să se schimbe.

Bănuiesc că există un singur mod de a afla.

— Bine, spun eu, luând băutura. Dar dacă mă trezesc în mijlocul oceanului pe vreun jet ski furat, înconjurată de gărzi de coastă, o să ne batem.

— Să bem pentru asta, întinde el o sticlă de apă ca să dăm noroc.

Se pare că Evan știe să prepare un cocktail fără alcool destul de OK.

— E un motiv bun, spune el, ezitând. Știi că toată misiunea asta cu „fata cuminte" nu trebuie să te schimbe total, nu?

— Ce vrei să spui?

Sunt puțin uimită. Nu pentru că Evan nu e atât de entuziasmat de noul meu stil de viață, ci pentru că simt îngrijorare în vocea lui și asta nu s-a mai întâmplat până acum.

— Cred doar că ar fi păcat să lași maturitatea să schimbe cine ești tu cu adevărat. Sunt de acord cu tot ce te face pe tine fericită, explică el. Nu trebuie să bei ca să mă simt bine cu tine, mereu ai fost distractivă. Totuși, în ultima vreme, se pare că adevărata Gen dispare. Devine o versiune mută a fetei incredibile, terifiante și pline de viață de dinainte.

— O spui de parcă sunt pe moarte.

N-am să mint — mă doare să aud asta de la el. Să văd că e dezamăgit de mine, că m-a pierdut. E ca și cum aș fi invitată la propria înmormântare.

Își coboară privirea, plimbându-și degetele pe sticla din mână.

— Într-un fel, poate că se simte așa. Ce vreau să spun e că...

Își ridică din nou privirea către mine. Zâmbetul scurt și melancolic este alungat rapid de zâmbetul lui tipic impertinent.

— Nu fi blândă cu mine, Fred.

Cel mai mult mi-a plăcut de mine când m-am văzut prin ochii lui. Modul ăla adorabil în care se uită la mine, puțin impresionat, puțin intimidat. Dar mai mult, mi-a plăcut ce crede despre mine. Din ce spune el, sunt invincibilă. Aduc tunete și fulgere. Nu mă sperii ușor, cu atât mai puțin când e și el prin preajmă.

Mai iau o gură din cocktailul meu fără alcool și alung gândurile astea.

— Nici nu doream asta.

Trebuie să existe o cale să le fac pe amândouă. Să-mi îndrept tendințele distructive fără să mă schimb de tot. Undeva în lumea asta, sunt și adulți respectabili, funcționali, care s-au ferit de plictiseală.

Evan nu e singurul care își face griji. Și eu am simțit că mă cam pierd pe mine însămi, iar imaginea din oglindă părea din ce în ce mai necunoscută. În fiecare dimineață, să mă trezesc și să nu mă recunosc. Mă descos, caut prin mine, încercând să mă eliberez din propria piele. Și în fiecare seară, când pun capul pe pernă, sunt complet diferită. La un moment dat, ar fi bine să mă hotărăsc la o persoană

înainte să nu dispar de tot, și să nu fiu o altă pleavă aruncată pe podea.

— Hai să-ți zic ceva. Trebuie să nu mai fim atât de serioși. Mi-a fost al dracului de dor de noi! Și meriți să sărbătorești. Ai încredere în mine că n-o să te las să cazi în vechile obiceiuri, dar..., spune el, cu vocea răgușită. Nu toate obiceiurile sunt nasoale. În seara asta, hai să uităm de tot și să ne distrăm.

Cu alte cuvinte, hai să ne prefacem că trăim iar ca în trecut și suntem împreună. Fără reguli și fără limite. Să simțim momentul și să ne lăsăm purtați de val.

E o ofertă tentantă. Și poate că m-a prins într-o dispoziție bună și o să accept invitația.

— Tentant... spun eu încet.

— Ei, haide! își pune el brațul pe după umărul meu și mă sărută pe tâmplă. Ce se poate întâmpla?

— Astea sunt ultimele cuvinte de dinainte de moarte.

Evan ridică din umeri, conducându-mă către cuplurile care dansau deja.

— Sunt moduri și mai nasoale prin care poți să dai colțul.

De câteva ore, suntem eter. Evan nu dansează, ci stă pe loc, dezbrăcându-mă din priviri. Dansez și sunt în extaz. Hainele mi se lipesc de corp. Simt transpirație pe gât. Mâinile lui îmi găsesc pielea, plimbându-se pe umerii mei și pe talie. Își trece buzele peste părul meu, peste obrazul meu, pe sub maxilarul meu, până le găsește pe ale mele. Ne sărutăm și zici că ne privește toată lumea. Îl prind de tricou și

îmi ridic genunchiul pe piciorul lui până îmi amintesc unde suntem.

Asta e cea mai distractivă chestie pe care am făcut-o cu toate hainele pe mine de ceva timp încoace, și nu facem nimic ieșit din comun. Râdem cu prietenii noștri și suntem spontani. Nu a luat foc nimic în jur, doar buștenii din vatră ard, iar singurele lumini intermitente sunt alea care vin de la blițurile telefoanelor. Pădurarul Jimmy își exersează aruncatul cu toporul, iar noi ceilalți punem pariuri, în timp ce aruncăm cuțite spre scândura de lemn pusă vertical. La prima vedere, conceptul de a amesteca arme medievale cu alcoolul ar putea duce la o plimbare zgomotoasă până la spital, la urgențe. Dar până acum, doar ego-urile au suferit cele mai mari daune în această seară.

— Ar trebui să încerci și tu, îl încurajez pe Evan.

Văzând că e al naibii de treaz, nimeni nu are țintă mai bună decât el.

Cu brațul în jurul taliei mele, în timp ce ne uităm la o altă rundă, Evan își plimbă degetul mare pe sub tivul cămășii mele. Atingerea lui seducătoare mă amețește mai mult decât orice alcool din vreo sticlă.

— Ce-mi dai dacă câștig? Poți să fii cât de obscenă vrei tu.

— Respectul și admirația mea, spun eu, serioasă, iar el se deprimă total.

— Mda, merge și asta la fel de bine ca un sex oral.

Când Jimmy întreabă cine urmează, Evan se duce să ia un topor în mână. Cineva îl cheamă pe Cooper *să asiste la spectacol*, și lumea interesată începe să se adune. Totuși, i s-au

dat șanse mari, pentru că atunci când Evan Hartley are un topor în mână, chiar și asta ar putea să-i aducă moartea.

Dintr-odată, sunetul ascuțit și strident al unei sirene sperie lumea. Muzica se întrerupe brusc. Lumina focului dezvăluie un polițist care se apropie de noi. Își latră ordinele într-un megafon, făcându-i pe cei eliberați condiționat să se facă dispăruți.

— Petrecerea s-a terminat, anunță el. Aveți trei minute să părăsiți proprietatea sau vom începe reținerile.

Pentru o clipă, sper să fie Harrison, încercând să facă o glumă. Dar apoi îi văd fața polițistului.

Adjunctul Randall. Normal.

Evan îi aruncă o privire lui Cooper. Încă ținând toporul în mână, Evan se îndreaptă spre Randall împreună cu fratele său, ignorând încercarea mea ușoară de a-l opri. Îmi caut deja cheile în buzunar și mă întreb dacă Mac va înțelege când va trebui să lipsesc câteva zile de la muncă, atunci când voi părăsi orașul, ca să-l trec granița pe Evan.

Mac vine la mine și mă prinde de braț, dându-mi de înțeles că e gata să facă și ea același lucru. Ne urmăm băieții și luăm parte direct la conflict.

— Care e problema? întreabă Cooper, încercând din răsputeri să-și stăpânească tonul disprețuitor față de polițiști.

— Trebuie să eliberați zona, transmite Randall tuturor petrecăreților.

— Asta e o proprietate privată, răspunde Evan fără să ezite.

Știu fără nicio îndoială că Evan, care ține strâns mânerul neted de lemn al toporului, se gândește la momentul când Randall m-a încolțit într-un bar și a încercat să mă pipăie.

— Proprietatea ta se termină unde e iarba. Nisipul de aici face parte dintr-o plajă publică, băiete.

Evan își înclină capul, umezindu-și buzele. Fiorul nebun pe care îl simte când își gustă propriul sânge...

— Și care e problema? face Cooper un pas înainte, ca să se așeze cumva între fratele lui și Randall. Doar nu veniți să-mi spuneți că ați primit reclamație că e muzica prea tare. Toții vecinii noștri sunt aici cu noi.

Fără să stea pe gânduri, Randall răspunde sec:

— Nu aveți autorizație pentru focul ăsta de tabără. Încalcă regulile orașului.

— Pe dracu'! se răstește Evan, ajuns la capătul răbdării. Oamenii fac focuri de tabără toată ziua bună ziua. N-a avut nimeni niciodată nevoie de autorizație.

— E hărțuire ce faci tu! spune Cooper.

Plictisit, Randall își duce mâna la buzunarul de la cămașă, apoi spune:

— Uite aici numărul insignei mele. Ești liber să depui plângere, aruncă el cartea de vizită spre Cooper, care cade pe nisip. Opriți petrecerea sau veniți la secție.

Evan ridică ușor cartea de vizită de pe jos.

— Nu vrem să facem mizerie pe domeniul public, nu-i așa, domnule adjunct?

Și așa, petrecerea s-a terminat. Îndreptându-ne spre casă, oamenii încep să dispară. Cooper și cu Evan se retrag, fără

tragere de inimă, să strângă băuturile. Regretând situația, Mac dă din umeri și se duce să strângă scaunele și masa pliantă. Eu n-am nicio idee unde mi-am lăsat poșeta. Încep s-o caut, luându-mi la revedere de la prietenii care trec pe lângă mine, și aproape că intru în Randall, care se ascunde perfect în noapte, cu uniforma lui închisă la culoare.

— N-a durat mult, rânjește el, cu mâinile încrucișate la piept, și îi simt aerul ăla de superioritate care nu-și are locul.

— Ce? întreb eu, deși chiar nu vreau să aud vreun răspuns, așa că încerc să-l evit, dar Randall se bagă în fața mea.

— Harrison n-a avut nicio șansă, hă? Abia de și-a făcut și el apariția în peisaj, iar tu deja l-ai călcat în picioare.

— Adică ce vrei să zici?

E incredibil cum m-am pornit să sar cu gura, instant. Nu-mi plac insinuările lui, dar n-am de gând să-i cânt în strună. Nu suntem în public. Se pot întâmpla fel de fel de chestii aici, iar nimeni n-ar zice nimic.

— Înseamnă că nu păcălești pe nimeni, scumpo. Cu atât mai puțin pe mine, se apleacă Randall spre mine, mârâind cuvintele acoperite de duhoarea odioasă a hotdogilor de la benzinărie și a cafelei. Ai rămas aceeași târfă mincinoasă. Vrei doar să-i mai distrugi viața și altui bărbat.

— Îmi pare rău, apare Evan lângă mine, cu toporul pe care îl ține peste umăr. Nu cred că te-am auzit prea bine, își înclină el urechea spre Randall. Vrei să mai repeți? De data asta mai tare.

— E în regulă, îi spun lui Evan și-l apuc de încheietură. Mă conduci la mașină?

Dacă îmi era teamă înainte c-o să trebuiască iar să plec, acum sunt de-a dreptul îngrijorată.

— Haide, băiete, du-te.

Randall își așază mâna dreaptă pe pistol. Cureaua de la tocul de armă e descheiată.

— Dă-mi un motiv.

Evan își așterne un zâmbet larg pe față. E același pe care l-am văzut de nenumărate ori, chiar înainte să sară de pe o stâncă sau când descărca o pușcă de paintball spre o mașină de poliție. E zâmbetul ăla plin de nebunie care îți spune *privește de ce sunt în stare.*

— Da, vezi tu, își admiră el toporul, jucându-se cu el. În calitate de proprietar respectabil al unei afaceri și membru onest al acestei comunități, nu m-aș pune niciodată mintea cu un om al legii, își trece el degetul peste lamă.

Observ că discuția asta a atras public. Mai puțini decât la petrecere, bineînțeles. De fapt, în afară de Cooper, Wyatt, Tate și Billy, toți ceilalți sunt membri certificați ai clubului *Pune-te cu mine și vezi tu ce pățești.*

— Dar dacă te iei de mine și de familia mea, spune el, fără niciun pic de amuzament în voce, ar fi bine să intri în ring.

Pentru o secundă sau două, Randall pare că se gândește la invitație. Apoi, văzând cu câți ar avea de furcă, s-a răzgândit.

— Au trecut cele trei minute. Dispăreți de aici! urlă el în megafon.

Nu așteaptă să ne conformăm, ci o ia la pas cu greu prin nisip și prin iarba înaltă către mașina lui. Nu încep să respir

normal până când nu văd farurile roșii din spate clipind și apoi dispărând.

Urmându-l pe Evan până în casă, sunt încă un pic deranjată de tot chinul ăsta. Cumva, el încă mai are toporul ăla, pe care îl aruncă pe dulap când intrăm în dormitorul lui. Nu am mai fost aici de un an și mi se pare ciudat, de parcă aș păși în muzeul vieții mele. Sunt amintiri peste tot prin camera asta.

— La ce te uiți? spune el și-și dă jos tricoul, pe care îl aruncă în coșul de rufe.

Mi se usucă gâtul când îi privesc pieptul gol, cu mușchii frumos lucrați.

— Miroase la fel.

— Cum adică? Am băgat ieri la spălat!

Îmi dau ochii peste cap, plimbându-mă prin cameră.

— Nu la asta mă refeream. Voiam să zic că mi-e cunoscut mirosul.

— Ești OK?

— Pentru un moment...

Sunt distrasă și dau ture prin dormitor. El nu a fost niciodată genul sentimental. Nu are poze pe pereți. Nu a păstrat nici biletele de la concerte, nu are nici suveniruri. Nu prea-i plăcea nici sportul, deci nici n-avea medalii.

— ... am crezut c-o să folosești toporul ăla. M-ai impresionat.

Îmi mai arunc privirea pentru o ultimă dată prin încăpere. E una simplă, cu mobilier de bază, un televizor, o consolă și,

pe noptieră, tot ce a găsit prin buzunare. Și mai are un ornament total inutil pe comoda lui: o farfurie decorativă din sticlă, ceva asemănător cu farfuria în care ar pune o bătrână petale uscate parfumate, plină cu acadele vechi de ani de zile.

Nemernicul ăsta e atât de dulce uneori.

— Ce te-a impresionat, mai exact?

Mă întorc spre el și-l găsesc sprijinit de ușa dormitorului, cu picioarele încrucișate și mâinile în buzunare. Blugii lăsați. Cere să fie devorat, iar eu sunt închisă aici cu el.

— Te-am admirat pentru că ai avut puterea să te abții.

Nu prea știu ce să fac cu mâinile mele acum, așa că le așez sub mine, pe marginea biroului.

— Parcă trebuia să acționăm taman invers decât impulsurile noastre, nu? Așa era înțelegerea. Dacă nu, mă duc să-l prind din urmă.

— E OK, te-ai descurcat bine.

Ridică o sprânceană, apoi adaugă:

— Cât de bine?

— Te sprijini de ușă pentru că ți-e teamă c-o să plec?

— Vrei să pleci?

Când mă privește de sub genele alea lungi și groase, cu ochii plini de amintiri și poftă, uit ce făceam. Toate regulile și ezitările dispar imediat.

— Nu, recunosc eu.

Se împinge în ușă și vine spre mine, proptindu-și mâinile în jurul meu. Din reflex, depărtez picioarele ca să se așeze între ele. Mă concentrez la buzele lui. La căldura pe care o emană corpul lui, la cum brațele îmi amorțesc. Când îmi

lasă impresia că vrea să mă sărute, văd, de fapt, că mă sărută ușor pe tâmplă.

— Mi-a fost dor de tine, spune el, mai mult gemând.

— Sunt chiar aici.

Îmi simt pulsul pe gât, în palme, ecoul inimii mele în fiecare nerv. Aproape că mă sufoc când îmi închipui că ceva e pe cale să se întâmple, dar nu sunt sigură de cum ar trebui să procedăm. Pentru că mi-am făcut o promisiune. Dar acum, pentru numele lui Dumnezeu, nu găsesc niciun motiv pentru care ar trebui să mă țin de cuvânt.

Cu cea mai ușoară atingere, mâinile lui Evan își croiesc drum pe picioarele mele, deasupra genunchilor, spre coapsele mele.

— Sunt tare, rău de tot, Fred! spune el, răgușit. După cum văd, ai face bine să mă trimiți să fac un duș rece înainte să devină situația și mai serioasă.

Îmi mușc buza ca să înăbuș un zâmbet.

— Serios!?

— Ca un atac de cord, îmi ia el mâna și o așază pe pieptul lui.

Pielea lui e fierbinte la atingere. În partea liniștită a minții mele, știu că e periculos. Dar restul, vocea tare și țipătoare din urechile mele îmi spune să-mi duc mâinile în jos pe pieptul lui. Să-i desfac fermoarul blugilor, să-i bag mâna în boxeri și să-mi înfășor degetele în jurul erecției lui groase și vibrante. Evan inspiră când îl mângâi. Se uită în jos, mă privește, iar abdomenul îi e încordat.

— Bună alegere.

Fără să mă avertizeze, îmi îndepărtează mâna și mă întoarce. Mă prind de marginea biroului ca să mă echilibrez, în timp ce, grăbit, îmi trage în jos pantalonii scurți și îmi expune fundul gol. Mă strânge de fund cu o mână, gemând mulțumit. Aud cum se deschide un sertar, apoi se închide, și aud cum rupe ambalajul unui prezervativ. Degetele lui alunecă între picioarele mele. Sunt udă, și-l simt cum se freacă de pielea mea fierbinte, în timp ce se apleacă și-mi șoptește:

— Nu mă deranjează dacă vrei să gemi tare.

Simt un fior cum mă străbate din cap până în picioare.

Mă sărută pe umăr, în timp ce-și trece erecția de-a lungul miezului meu doritor, înainte să se împingă ușor în mine. Cu o mână pe șoldul meu și cu cealaltă în părul meu, trăgându-l ca să-mi arcuiască spatele, Evan mă umple complet. Îmi înfig unghiile în biroul vechi, întinzându-mă spre el, simțindu-l cu totul. Durerea sublimă îmi încețoșează privirea și îmi accelerează pulsul.

— La naiba, Gen, scrâșnește el din dinți, apoi mă mai sărută încă o dată pe tâmplă.

Îi spun numele dintr-o răsuflare chinuită pentru că nu mai rezist. Îl vreau. Am nevoie de el să-mi curme suferința.

Evan își plimbă mâna în sus pe șira spinării mele, ca să-mi desfacă sutienul și să-l lase să cadă pe brațele mele. Îi iau mâna și i-o așez pe sânul meu. Încăpățânat, tot nu vrea să se miște.

— De ce mă tachinezi? cer eu să știu.

— Pentru că nu vreau să se termine, zice el și-și trece degetul foarte ușor peste sfârcul meu.

Scot un sunet disperat și mă înclin, frecându-mă de penisul lui.

Râde încet, apoi își aduce și cealaltă mână pe sânul meu.

— E mai bine acum?

— Nu, mormăi eu. Tot nu te miști.

Să-l simt complet în mine, să stea nemișcat, e o nouă formă de chin. Simt că nu mai pot să respir. Ard și mai am puțin și mă sfărâm în mii de bucăți.

— Respiră, îmi șoptește ușor la ureche, jucându-se cu sfârcurile mele. Respiră, iubito.

Împleticindu-mă, reușesc să inspir și exact când aerul îmi umple plămânii, Evan se retrage încet. Când expir, alunecă înapoi, trimițând un val de plăcere prin corpul meu.

Îmi las capul pe umărul lui, simțindu-i fiecare centimetru din el. Plăcerea îmi furnică sfârcurile și pântecul mi se încordează în timp ce el se mișcă în mine, încet și deliberat. Când nu mai pot să-mi țin în frâu nevoia, îi așez mâna dreaptă între picioarele mele.

— Nu mai am mult, șoptesc eu.

— Deja?

— E atât de bine..., spun eu, aproape epuizată. Mi-a fost dor să te simt în mine.

Auzind asta, scoate un geamăt mulțumit. Își trece degetul peste clitorisul meu. Încet la început, apoi mai insistent, când încep să gem. Nu trece mult și încep să tremur, sprijinindu-mă de el, în timp ce orgasmul mă cuprinde.

— Ești atât de frumoasă când îți dai drumul, șoptește el pe gâtul meu.

În timp ce unde de plăcere încă dansează prin corpul meu, Evan mă apleacă peste birou. Îmi ia șoldurile cu ambele mâini și împinge în mine puternic și energic. Exact cât trebuie de intens. Și mi-o trage de parcă e ultima noastră noapte pe pământ.

Îmi întorc capul spre el, pătrunsă de nevoia disperată care îi întunecă ochii, de senzația care mă înnebunește. Când privirile noastre se întâlnesc, el se oprește, ajungând la orgasm, și gemând puternic. Își plimbă mâinile pe spatele meu, liniștindu-mi mușchii, sărutându-mi pielea sensibilă. Sunt satisfăcută, epuizată și disperată după aer atunci când își scoate prezervativul.

— Mă duc să-mi iau un *Gatorade*, spune el, mușcându-și buza și privindu-mă, apoi o mai facem o dată.

25.

Evan

—Trebuie să-ți zic ceva, o aud pe Shelley după ce chelnerul ne conduce la masa cu privire la mare.

A fost alegerea ei să luăm cina la restaurantul ăsta de fițe. Ridic meniul și mă uit la prețuri, și deja știu că eu o să achit nota.

Mai mult decât atât, sunt și mai suspicios acum, pentru că de fiecare dată când mama începe o propoziție cu „trebuie să-ți spun ceva", de obicei urmează o mărturisire cum că pleacă iar din oraș sau vrea să-mi ceară bani.

Este a doua oară când o văd de când am fost de acord să-i mai dau o șansă. Săptămâna trecută am luat prânzul lângă hotelul ieftin unde lucrează ea ca menajeră. Nu m-a contactat pentru bani atunci, dar n-ar trebui să presupun că asta se va întâmpla și acum.

Observând expresia mea precaută, flutură rapid din mână ca să mă liniștească.

— Nu, nu, nu e nimic rău. Îți promit.

Dar nu detaliază. Obrajii ei devin puțin rumeni.

— Ce-i? insist eu, și sunt întrerupt de chelnerul nostru, care se întoarce să ne ia comenzile de băutură.

Shelley cere o apă minerală. Eu cer o bere, deși ar putea fi un pic riscant, în funcție de ce veste îmi dă Shelley. Totuși, săptămâna trecută, am testat să văd dacă pot trăi după motto-ul ăla pe care i l-am zis lui Gen la petrecere: *Învață să faci lucrurile cu moderație*. Nu aș insista niciodată ca Genevieve să bea alcool, dacă ea așa ales să trăiască, fără pic de alcool, dar, personal, mi-ar plăcea să pot bea o bere sau două la seara de poker, fără să-mi fac griji că întrec limita.

— Știi că mereu îmi plăcea să-mi fac părul, să mă fardez și toate cele, nu? se foiește Shelley stânjenită pe scaun, iar cu o mână se joacă cu paharul cu apă. Eram și destul de bună la asta.

— Așa, și? zic eu pentru că nu prea știu unde bate cu asta.

— Și am vorbit cu Raya... știi tu, colega mea de muncă de care ți-am zis săptămâna trecută?

— Da. Tipa cu copilul psihopat care a omorât peștișorul de aur.

— Evan! Ți-am zis, scumpule, că a fost un accident, izbucnește ea în râs. Cassidy are doar trei ani. Nu știa că peștii nu pot respira când sunt scoși din apă.

— Sună a ceva ce ar spune un psihopat.

Mama scoate un pufnit puternic, care îl face pe cuplul de la masa vecină să se uite la noi urât. Femeia poartă un șirag de perle și o bluză de mătase cu guler, în timp ce bărbatul îmbrăcat bine are o cravată cu buline. Sunt surprins că nu ne fac semn să tăcem. Par genul.

Shelley și cu mine ne dăm ochii peste cap, un moment de umor care mă face să ezit pentru un moment. Toată experiența asta mamă-fiu e complet nouă pentru noi. Adică, luăm cina pe malul apei, schimbând priviri cu subînțeles despre patronii încordați de lângă noi. Râdem împreună. Mi se pare ireal.

Și totuși, nu prea-mi vine să cred că se întâmplă.

— *În fine*, spune Shelley, ridicându-și paharul. Ia o înghițitură rapidă, apoi continuă: Nu sunt sigură dacă am menționat înainte, dar Raya mai are o slujbă. Lucrează la un salon de coafură în weekend. Și ieri mi-a spus că vor deschide un al doilea salon și va avea o grămadă de scaune disponibile de închiriat.

— Scaune?

— Da, așa se face în industria asta. Stiliștii închiriază scaunele de la salon.

Inspiră adânc, apoi spune:

— Cred că vreau s-o fac.

— Ce? Să devii coafeză? mă încrunt eu.

Shelley încuviințează din cap, serioasă.

— OK, păi și nu ai nevoie de ceva, o diplomă pentru asta? Sau măcar un certificat?

Se îmbujorează și mai mult. Dacă îmi dau seama bine, pare stânjenită.

— M-am înscris la școala de cosmetică. Trebuie să plătesc taxele pentru primul semestru la sfârșitul săptămânii, iar eu încep lunea viitoare.

— Oh, dau eu încet din cap, așteptând să aud și restul.

Aștept să-mi zică: *Dar nu am bani destui, scumpule, poți tu...?*

Sau: *O să trebuiască să renunț la jobul ăsta în menaj ca să mă concentrez pe școală, ceea ce înseamnă că o să am nevoie de un loc unde să stau...*

O privesc și aștept, dar continuarea nu vine.

— Ce? devine Shelley anxioasă. Ce e? Crezi că e o idee proastă?

— Nu, chiar deloc.

Îmi dreg glasul și încerc să-i zâmbesc încurajator.

— Sună grozav, doar că...

Mă privește de parcă ar ști exact la ce mă refeream.

— Credeai c-o să-ți cer bani.

— Păi... da.

I se citește regretul în ochi.

— Ai tot dreptul să crezi tot ce e mai rău despre mine. Dar hai să-ți zic ceva, când nu dai toți banii pe băutură, faci niște economii pe cinste.

— Pun pariu că așa e, rânjesc eu, ironic.

— Am strâns destul pentru primul semestru, mă asigură ea. Iar cursurile sunt seara, deci nu trebuie să renunț la jobul de la hotel. E totul în regulă, scumpule, îți promit.

Ia meniul în mână, apoi zice:

— Ce arată bine pe aici? Mă gândesc să iau midii. Fac eu cinste, apropo.

Din fericire, se uită la meniu, iar eu reușesc să scap de expresia șocată înainte să o vadă. Nu e ireal, e deja miraculos. Cine e femeia asta și ce a făcut cu mama mea?

Sunt în continuare uluit. Iar în timp ce mă zbat cu sentimentul ăsta, ne comandăm mâncarea și ne bucurăm de o cină foarte bună. Nu sunt suficient de naiv încât să cred că s-a schimbat întru totul, dar sunt dispus să încerc. Conversația curge ușor. Nu există tensiune, nu există tăceri incomode. Se întâmplă o sigură dată când îl aduce în discuție pe Cooper, dar schimb subiectul spunând *hai să nu vorbim despre asta* și trecem mai departe.

— Nu mi-ai zis că Genevieve s-a întors acasă, spune ea, pe un ton ezitant, în timp ce mă privește cum devorez carnea și fructele de mare.

— Da, răspund eu printre înghițituri. S-a întors pentru înmormântarea mamei ei și a mai rămas pe aici să-l ajute pe Ronan cu afacerea lui.

— Îmi pare rău să aud de mămica ei. Știu că nu erau apropiate și se știe că nu prea puteai să te înțelegi cu Laurie, dar sigur nu îi e ușor fetei.

— O știi pe Gen, e puternică.

— Da, fata aia e o luptătoare, zâmbește Shelley, apoi mă privește și mă întreabă: O să te căsătorești cu ea?

Întrebarea mă ia prin surprindere și mă înec cu o scoică. Tușind de-a binelea, mă grăbesc să iau paharul cu apă, în timp ce cuplul de ticăloși de la masa de lângă noi se uită urât la mine pentru că i-am deranjat.

— Dumezeule! le zic după ce mi-am revenit, îndreptându-mi privirea spre ei. Îmi pare rău că v-am deranjat când aproape am murit.

Femeia pufnește și își atinge perlele. Mama încearcă să nu râdă.

— Evan! mă avertizează ea.

Mai înghit niște apă, apoi iau furculița în mână.

— Ca să-ți răspund la întrebare, murmur eu, sunt destul de sigur că Gen nu vrea să se căsătorească cu mine.

— Ce ra..., ăă prostie, se corectează Shelley, aruncând o privire la masa de lângă, pentru că Doamne ferește s-o supărăm pe tanti cu perlele. Voi doi sunteți meniți să fiți împreună. Am știut din clipa în care ai început să te vezi cu ea că o să vă căsătoriți într-o zi și o să trăiți fericiți până la adânci bătrâneți și toate cele.

— Da, da, sunt sigur că știai *de atunci*.

— E adevărat, insistă ea. Întreabă-l pe unchiul tău. I-am spus și lui Levi predicția mea și el a răspuns așa cum o face el mereu — știi, jumătate oftat, jumătate mormăit — pentru că știe că predicțiile mele se împlinesc întotdeauna, zâmbește ea mulțumită. Am spus același lucru și despre Levi și Tim, oricât de mult urăște să recunoască asta. Și am știut asta și cu fratele tău, când i-am cunoscut noua iubită. Fii atent la ce-ți zic, se va căsători cu ea.

Nu mă îndoiesc că Mac și cu fratele meu vor rămâne împreună. Dar asta nu înseamnă că sunt pregătit să accept că mama mea — care nu a fost în stare să-și mențină propria căsnicie, să nu mai vorbim și de relațiile ei ulterioare — e un fel de clarvăzătoare.

— Nu cred că Gen e la fel de încrezătoare în viitorul nostru precum ești tu, spun eu, trist.

La naiba, abia de o pot convinge pe Gen să doarmă cu mine, darămite să fim iar împreună. De la ultima petrecere pe plajă a fost la mine aproape în fiecare seară. Dacă n-aș fi cunoscut-o mai bine, aș fi zis că mă folosește pentru sex. Dar e mult mai mult de atât. Nu pleacă din secunda în care ne revenim după orgasm. Mai stăm îmbrățișați. Vine cu mine când o plimb pe Daisy. Ba chiar m-a și dus cu mașina la restaurante de vreo două ori.

Dar ori de câte ori insist să vorbim despre ce suntem, se oprește. Îmi spune să nu mă mai gândesc la asta. Așa că, firește, tot ce fac e să mă gândesc la asta.

— Păi, atunci, dă-i motiv să fie încrezătoare, spune Shelley și ridică din umeri. Vrei s-o câștigi înapoi, nu?

— Da, oftez eu.

— Atunci mai lucrează la asta.

— Crede-mă, încerc, încep eu să mă vait. Dar s-a făcut destul de înțeleasă când mi-a zis că nu vrea să fim împreună și că tot ce facem e să ne-o tragem.

— Ăăă! auzim un strigăt înfuriat, venind de la soțul doamnei cu perlele. Cerem prea mult dacă vrem să ne bucurăm de masa noastră fără să fim înconjurați de limbaj murdar?

Deschid gura și sunt pe cale să îi dau o replică, când mama mi-o ia înainte.

Cu ochii strălucind de iritare, i se adresează bărbatului, agitând degetul spre el:

— Hei, domnule, vrei să vorbim despre gesturi murdare? V-ați tot uitat la sânii mei de când m-am așezat. Iar

tu — arată ea spre soție — să nu crezi că nu te-am văzut cum i-ai dat numărul tău chelnerului ăluia chipeș cât soțul tău era la baie.

Îmi acopăr gura cu mâna și râd.

— Încerc să port o conversație cu fiul meu, așa că ce-ar fi dacă voi doi, băgăcioșilor, v-ați concentra pe viețile voastre plicticoase și v-ați vedea de treaba voastră?

Asta le închide gura amândurora.

Shelley ridică din sprânceană când mă vede rânjind.

— Ce? Oi fi schimbat eu pagina, dar asta nu înseamnă că o să întorc și obrazul mereu. Chiar și Hristos avea limitele lui, scumpule.

Mă simt ciudat de bucuros când trec podul și mă întorc în Bay, după ce am luat cina cu Shelley. Trebuie să recunosc — nu a fost nasol. De fapt, chiar m-am distrat. Cine ar fi crezut?

Instinctul de a-i spune fratelui meu e atât de puternic, încât sfârșesc prin a ieși de pe drumul spre casă și a face stânga, în loc de dreapta. Nu, nu pot risca să-l văd pe Cooper chiar acum. Mă va întreba de ce sunt într-o stare atât de bună, moment în care va trebui să mint, și el își va da seama că nu-i spun adevărul și apoi ne vom certa.

Așa că merg la Gen acasă. Opresc motorul lângă bordura din fața casei, cobor de pe motocicletă și scot telefonul din buzunar. Îi trimit un mesaj rapid lui Gen.

Eu: *Sunt în fața casei tale ca un* stalker *bolnav de dragoste. Mă întreb dacă să arunc cu pietre în fereastră sau să bat la ușă.*

Răspunde aproape instantaneu.

Ea: *Folosește ușa, sălbaticule. Suntem adulți în toată firea.*

Zâmbesc când văd mesajul ei. E adevărat, dar asta e cu siguranță o premieră, mă gândesc eu, în timp ce merg către ușa care se deschide înainte să pot apăsa pe sonerie. Sunt întâmpinat de tatăl lui Genevieve, care tresare când mă vede.

— Evan, spune el cu un ton destul de tensiont, dând din cap în semn de salut.

Se uită la hainele mele, apoi mă întreabă:

— Tu? În pantaloni kaki?

— Ăăă, da, îmi bag eu mâinile în buzunarele pantalonilor. Am avut treabă în oraș.

Încuviințează iar din cap, apoi adaugă:

— Gen e sus. Eu mă duceam, de fapt, să mă întâlnesc cu unchiul tău la o bere.

— Super. Salută-l din partea mea.

— Renovările arată super, spune el, gesticulând vag prin casă. Dulapurile noi de bucătărie sunt frumoase.

— Mulțumesc! simt eu că explodez de mândrie, fiindcă eu le-am montat singur.

— Oricum, mă privește Ronan din nou. Mă bucur că tu și cu Gen vă înțelegeți bine din nou.

Mă bate pe umăr înainte să se îndrepte spre camioneta de pe alee.

Intru în casă, așteptându-mă ca unul dintre cei mulți frați din familia West să mă intercepteze, dar observ că nu e nimeni acasă când urc scările. Ultima dată când am fost aici

era plin de oameni care o jeleau pe mama lui Gen. În seara asta, tot ce aud sunt scârțâiturile și zgomotele casei vechi, inclusiv protestul foarte zgomotos a celei de a doua trepte de sus, când pășesc pe ea. Gen și cu mine ne-am asigurat întotdeauna să trecem peste ea ori de câte ori ne furișam după stingere, dar în seara asta nu e nevoie să mă ascund.

Când intru în camera ei, Gen stă întinsă pe o parte și citește o carte. Privirea mea se bucură de corpul ei sexy și de părul ei negru care îi cade peste umăr. Ridică ochii spre mine când apar în ușă.

— Porți kaki?

— Dap, mă arunc eu pe pat, iar cartea ei începe să sară pe saltea.

O prinde înainte să pice pe podea.

— Nemernicule.

Rânjind, îmi pun ambele mâini la ceafă și mă fac confortabil. Gen zâmbește amuzată în timp ce mă privește cum îmi scot pantofii și îmi întind picioarele. Sunt al naibii de mare pentru acest pat, iar picioarele mele atârnână după margine.

— Ești într-o stare bună, remarcă ea.

— Sunt, aprob eu.

— Ai de gând să-mi dai mai multe detalii?

— Am luat cina cu Shelley.

— Da? spune ea, surprinsă. Nu mi-ai zis nimic de asta când am vorbit azi-dimineață. A fost ceva spontan?

— Nu chiar.

— Și de ce nu mi-ai zis?

Când ridic din umeri, mă împunge tare în coastă.

— Evan!

O privesc. Stă cu picioarele încrucișate lângă mine, cu ochii ei albaștri, abili, studiindu-mi fața.

— Nu știu. Bănuiesc că nu am spus nimic pentru exista riscul să nu vină.

Gen aprobă înțelegătoare din cap.

— Ah, de aia îmi tot spui de ieșirile astea după ce se întâmplă.

Mă înțelege.

— Sincer? încep eu, șoptit. De fiecare dată când conduc spre Charleston ca s-o văd, mă gândesc că sunt 50% șanse să nu apară, spun eu și mi se pune un nod în gât. Deocamdată, nu a ratat nicio întâlnire.

Gen se ghemuiește lângă mine, sprijinindu-și palma pe abdomenul meu. Simt mirosul dulce al părului ei.

— Mă bucur. Și sper că o va ține tot așa. Mama mea a murit, dar a ta are încă șansa să se revanșeze.

O iau în brațe și o sărut pe creștet.

— Am dat de tatăl tău la ușă, apropo. Era fericit să mă vadă.

— Da, da!

— Recunoaște, Fred, tatăl tău m-a iubit mereu.

— Gusturile nu se discută.

— A spus că se bucură că ne înțelegem bine din nou.

Îmi duc mâna în jos ca să o ciupesc ușor de fund.

— Așadar, după cum văd eu situația, tot ce mai rămâne de făcut acum e să fim oficial împreună.

— Sau..., spune ea încet, apoi se urcă pe mine.

Penisul mi se întărește instant, iar zâmbetul ei micuț îmi lasă de înțeles că și-a dat și ea seama de asta.

— Putem să nu mai vorbim și să profităm de casa asta goală, termină ea, apoi îmi ridică tricoul și îmi sărută pieptul, iar creierul mi se oprește.

Scot un geamăt când îmi desface nasturele de la pantaloni.

— Gen, protestez eu, pentru că știu că încearcă să-mi distragă atenția cu o partidă de sex și chiar îi merge.

Mă privește cu ochii mari, inocenți și-mi zice:

— E OK, scumpule, nu mă deranjează dacă vrei să gemi tare.

Mi-o întoarce exact cu cuvintele mele, rostite în noaptea focului de tabără, înainte s-o fac eu să geamă și să țipe de plăcere. Am fost necruțător în noaptea aia. Dar acum e rândul meu să fiu neputincios și neajutorat, să lupt pentru control, în timp ce ea lasă o dâră de sărutări fierbinți de-a lungul abdomenului meu.

Când îmi ia penisul în gură, renunț să mă mai opun. Nu e sentiment mai bun pe lumea asta decât să o văd pe Gen cum mă satisface. Își încolăcește o mână delicată în jurul penisului meu și mă suge adânc, în timp ce cu cealaltă mână mă mângâie pe piept, unghiile ei zgâriindu-mi pielea sensibilă.

Mă împing în sus, plăcerea adunându-se în mine, pulsul accelerându-mi cu fiecare mișcare ușoară a limbii ei. Și, în timp ce îmi înfig degetele în părul ei și mă frec de gura ei umedă și nerăbdătoare, îmi spun că putem vorbi după. Mai tarziu. Când inima nu îmi bate cu putere și corpul nu-mi tânjește de dorință.

Dar nu ajungem să purtăm discuția aia.

26.

Evan

Săptămâni mai târziu, stau întins în pat, în timp ce Gen se îmbracă. E trecut de prânz, și am dormit până mai târziu, după ce am stat să ne jucăm Mario Kart cu Mac și cu Cooper. Aproape ne-am certat. Fetele chiar nu știu să piardă.

— Ți-am spus că ar fi trebuit să mă duc acasă aseară, mormăie ea.

— Cred că-ți dai și tu seama cât de aiurea e, răspund eu, cât timp trage o pereche de pantaloni scurți pe picioarele ei lungi și bronzate.

Eu sunt aici pe jumătate întărit, iar ea se duce la *el*.

— Și dacă m-ai fi lăsat să plec acasă de aseară, nu am fi avut discuția asta, spune ea și-și leagă părul într-o coadă de cal, apoi își caută telefonul printre așternuturi.

— Rămâi.

— Termină, își ridică Gen privirea spre mine.

— Vorbesc serios. Lasă-l baltă și hai să-ți fac un sex oral.

— Nu vine *Little Brother* azi la grătar?

— Ba da, în vreo oră. Gândește-te la toate orgasmele pe care ți le pot oferi până atunci.

Își găsește telefonul sub mine și-l ia de acolo. Eu clipesc inocent și întreb:

— Oare cum a ajuns ăla acolo?

Își dă ochii peste cap înainte să se îndrepte de spate și să-și caute tricoul.

— Știi foarte bine că asta era înțelegerea. Nu te mai comporta de parcă am schimbat eu regulile.

Înțelegerea fiind că, de câteva săptămâni, Gen și cu mine ne-o tragem de parcă vine sfârșitul lumii, iar ea încă se întâlnește cu cretinul ăla. Sare din patul meu direct în mașina lui. Pur și simplu nu înțeleg.

— M-am gândit că, după ce m-ai implorat să-ți dau palme la fund aseară, s-au întâmplat niște modificări implicite, dar cum spui tu, zic eu amuzat.

După ce își trage tricoul pe ea, face o pauză și se uită urât la mine.

— Și dacă vrei să păstrezi privilegiile alea, mai bine ai avea grijă ce scoți pe gură!

Fără niciun motiv întemeiat, îmi închipui cum începe să-i facă un sex oral ăluia, în mașina lui. Nici nu mai sunt excitat acum, așa că alung gândul. De aia nici nu pun întrebări. M-aș duce oricând peste el în benzinărie ca să-i dau foc.

Și totuși...

— Te culci cu el? îmi scapă mie cuvintele.

Gen mă privește cu simpatie, înclinând capul, și vine să se așeze pe marginea patului. Își trece buzele peste ale mele într-o sărutare rapidă, apoi răspunde:

— Nu.

Măcar atât.

— Nici măcar nu ne-am sărutat.

Simt cum mi se liniștește tot corpul.

— Păi și de ce faci asta?

Cu un oftat frustrat, se ridică și-și ia cheile de pe noptieră.

— Hai să nu vorbim despre asta, bine?

— Te întreb serios, mă ridic eu în fund. De ce continui să faci asta?

Nu spune nimic și atunci îmi dau seama că nici nu trebuie. Știu deja răspunsul. Amândoi îl știm, de fapt. Există un singur motiv pentru care încă se mai vede cu Harrison, în ciuda faptului că nici măcar nu s-au sărutat. Ăsta e modul ei de a păstra distanța între noi.

Acum eu sunt ăla care oftează, frustrat.

— Ce trebuie să fac să fie relația oficială între noi? Nu mai rezist așa!

— Nu mai reziști așa, zici?

— Știi ce vreau să zic.

O cunosc destul de bine pe tipa asta încât să-mi dau seama că un ultimatum e cel mai ușor mod de a o alunga, iar eu nu-mi doresc asta.

Om fi avut noi un început dificil, atunci când s-a întors în Bay, dar lucrurile merg mai bine acum. E ca și cum toate părțile rele din noi, certurile și gelozia, și nevoia disperată de adrenalină — s-au transformat în altceva. Ceva mai

domol. Să nu fiu înțeles greșit, pasiunea încă există. Nevoia sufletului meu de a fi împreună, de a fi complet goi, autentici și adevărați, este mai puternică ca niciodată. Dar acum e ceva diferit la noi. La ea. La mine.

— Vreau să fim împreună, îi spun eu. Ce te oprește?

Gen se sprijină de dulap și se uită în jos. Vara aproape că s-a terminat și noi încă ne punem întrebarea asta. În tot timpul ăsta, am crezut că gândim la fel, că ne îndreptăm spre același țel — ăla de a fi împreună. Acum, fiecare secundă pe care o petrece gândindu-se la ce să nu zică face distanța dintre noi și mai mare.

— Tot nu ai încredere în mine, răspund eu pentru ea, într-un ton sumbru.

— Am încredere în tine.

— Dar nu destulă, devin eu frustrat. Ce trebuie să fac ca să-ți demonstrez că m-am schimbat?

— E greu, spune ea și pot citi suferința de pe chipul ei. Intuiția îmi spune că nu are Evan Hartley cum să se schimbe, mai ales într-o singură vară. Da, nu l-ai alungat pe Randall cu un topor și nici nu te mai faci mangă în fiecare seară, dar bănuiesc că încă ezit să cred că nu mai ești la fel. Pare că ai schimbat foaia prea ușor.

— Te-ai gândit că poate există lucruri mai importante pentru mine decât băutura și bătăile?

— Știu că vrei să meargă relația dintre noi, se mai liniștește ea, dar nu ești singurul despre care am dubii. În fiecare zi mă întreb dacă pot să am încredere în mine. Sau cât m-am schimbat, cu adevărat. Dacă schimbarea e temporară și ajungem să fim ca înainte? Ce ne facem?

Mă duc la ea și o iau în brațe pentru că aici, noi doi, suntem singurul lucru care are sens pentru mine. Și orice ar zice și ar crede despre ea, știu că simte și ea ca mine.

— Ai încredere în mine, iubito. Dă-ne o șansă, o să fim buni unul pentru celălalt. Cum o să pot să te conving dacă nici nu mă lași să încerc?

Îi vibrează telefonul în buzunar. Ridică din umeri plină de remușcări, în timp ce îi dau drumul ca să răspundă.

— E Trina, spune ea, încruntându-se.

N-am mai auzit numele ăsta de ceva timp. Trina a fost cu noi la liceu, deși era mai mult prietenă cu fetele decât cu mine și cu fratele meu. Dacă-mi aduc bine aminte, s-a mutat la scurt timp după liceu. Dar ea și cu Gen erau apropiate. Ca două boabe într-o păstaie haotică.

— E în oraș weekendul ăsta, citește ea cu voce tare. Vrea să ne vedem să bem ceva.

Glisează mesajul ca să-l șteargă, apoi își bagă telefonul în buzunar.

— Ar trebui să mergi.

— Am să zic pas. Ultima dată când a venit în vizită, m-am făcut criță și am dat buzna acasă la Randall, râde ea sarcastic.

— Oh.

— Mda.

Mă trăsnește o idee.

— Ei, du-te oricum.

Privirea ei sceptică lasă de înțeles că ar fi mai bine să-i dau mai multe detalii. Și pe măsură ce mă tot gândesc la ideea asta, planul începe să aibă mai mult sens. Poate, ca să aibă din nou încredere în ea, ar trebui să dea piept cu lucrul de

care se teme cel mai mult. Cu ce a făcut-o să plece din oraș de la bun început.

— Tratează-l ca pe un test, explic eu. Dacă te poți purta bine cu o persoană care i-a dat odată droguri antrenorului de volei în mijlocul unui meci, poți considera că ți-ai învins demonii.

Sigur, o fi puțin prost gândit, dar sunt disperat. Într-un fel sau altul, trebuie s-o am pe Gen de partea mea. Cu cât rămânem mai mult prinși în stadiul ăsta incert al relației noastre, cu atât se obișnuiește ea mai mult cu ideea că nu suntem un cuplu. Și uite așa o pierd.

— Un test, repetă ea.

— Examenul final al schimbării. Demonstrează că poți petrece o seară cu Trina și fără să dai foc la ceva, încuviințez eu.

Ezitarea persistă pe chipul ei superb, dar, cel puțin, pare că îi place cum sună.

— O să mă gândesc la asta, răspunde, în cele din urmă.

Apoi, spre supărarea mea, iese pe ușa dormitorului meu.

— Vorbim mai tarziu. Mă așteaptă Harrison.

Riley apare pe la ora unu cu niște coaste marinate și cu o altă plăcintă făcută de mătușa Liz. Să-i dea Dumnezeu sănătate femeii ăleia. Îl conduc pe veranda din spate, iar aroma cărnii și a plăcintei îmi lasă gura apă. Astea sunt preferatele mele.

— Ce-ai mai făcut săptămâna asta? îl întreb eu cât pregătim grătarul.

— Meh, mai nimic, ridică el din umeri.

— Abia aştepţi să înceapă şcoala, nu?

— Tu ce crezi?

— Ai dreptate, am pus o întrebare idioată, zâmbesc eu. Şi eu eram la fel, mă uitam cu silă la calendar când ne apropiam cu paşi repezi de septembrie.

— Dar, se luminează el repede la faţă, Hailey se întoarce şi va sta aici până de Ziua Muncii.

— Hailey... ai făcut rost de numărul ei la Big Molly's, nu?

Riley a ieşit cu ea de câteva ori vara asta, dar de fiecare dată când i-am cerut detalii, a schimbat subiectul.

Astăzi pare mai vorbăreţ.

— Da, ne-am tot scris încă de când a plecat acasă.

Îşi bagă mâinile în buzunarele pantalonilor lui scurţi, apoi le scoate şi începe să se joace cu un cleşte de metal.

— Ce se întâmplă? N-ai stare deloc.

— N-am stare?

— Mă rog, te tot agiţi. Ai emoţii c-o să vă întâlniţi iar, de aia eşti aşa?

— Cred că da?

— Dar aţi mai ieşit şi înainte, îi reamintesc eu. De ce să ai emoţii?

— Am jucat minigolf şi am mers la film de două ori. Ah, şi am mâncat o îngheţată pe faleză. Deci am ieşit de patru ori. Dar niciodată nu...

Se opreşte brusc din vorbit.

Mă încrunt la el, dar el îmi evită privirea. E din nou neliniştit, şi acum se preface că verifică temperatura grăta-

rului ca un expert, când amândoi știm că n-a făcut grătar în viața lui.

— Niciodată ce?

Apoi îmi vine mintea la cap și mă abțin să nu înjur.

— Omule, nu, nu-mi spune. Nu tre' să aud eu despre cum plănuiești tu să faci sex. Mătușa ta m-ar ucide...

— Dumnezeule mare! țipă el. Nu facem sex!

Mă simt foarte ușurat, deși încă vreau să înțeleg de ce părea așa șocat, de zici că nici nu se vedea făcând sex cu ea. Riley are 14 ani, vârsta la care eu mi-am pierdut virginitatea, dar presupun că nu toată lumea se grăbește ca mine.

— Vreau doar s-o sărut, adaugă el, mărturisirea venind cu un mormăit rușinat.

— Ah. *Aaah*, am înțeles.

Sărut? Mă descurc cu o discuție despre sărut. Mătușa Liz nu are cum să se supere pe mine din cauza asta, nu?

— Păi, judecând după fața ta îmbujorată, să înțeleg că n-ai mai făcut asta până acum?

Scutură din cap, transmițând un nu reticent.

— Omule, nu trebuie să te simți jenat. Mulți băieți de vârsta ta nu au sărutat pe nimeni încă.

Mă sprijin de balustrada verandei, înclinând capul.

— Deci, ce vrei să știi? Cum să folosești limba corect? Dacă să-i atingi și sânii când o pupi?

Scoate un râset, dar încă e puțin roșu în obraji. Relaxat, vine lângă mine. Coastele alea ne lasă gura apă.

— Nu știu cum să încep. Ar trebui s-o anunț dinainte? își freacă el fruntea. Dacă mă aplec și ea nu e pregătită, iar capetele ni se ciocnesc și îi sparg nasul?

Mă abţin să nu râd, pentru că ştiu că nu i-ar pica bine să fac mişto de el când e vorba de un subiect atât de sensibil.

— Sunt aproape sigur că asta n-o să se întâmple. Dar da, nu vrei s-o săruţi cât ea îţi povesteşte ceva. Există treaba asta care se cheamă consimţământ. Deci, vezi şi tu cum se comportă. Aşteaptă până luaţi o pauză de la conversaţie, priveşte-o şi vezi dacă-ţi dă semnale.

— Ce semnale?

— Cum ar fi... dacă-şi linge buzele, asta înseamnă, de obicei, că vrea să te sărute. Dacă se uită insistent la buzele tale, şi ăsta e un semn bun. De fapt, cam aşa începi, îi spun eu, mergând spre lada frigorifică de lângă uşă. Fii atent la ce-ţi zic acum.

Vine după mine şi ia doza de suc pe care o întind spre el. Eu îmi iau o bere, o desfac şi arunc capacul în găleata de plastic de pe verandă. Mă întorc la balustrada din lemn şi mă aşez pe ea.

— Deci, la sfârşitul întâlnirii, continui eu, sau la mijlocul ei sau oricând îţi faci tu curaj, uite ce trebuie să faci — te uiţi intens la buzele ei. Faci asta vreo cinci secunde.

— E cam dubios ce mă pui tu să fac, râde Riley.

— Chiar nu e. Îi priveşti buzele până se intimidează şi te întreabă *de ce te uiţi aşa la mine?* Sau aşa ceva, în orice caz.

Când băiatul deschide gura ca să comenteze, eu continui:

— Ai încredere în mine, o să-ţi spună asta. Şi când o va face, îi răspunzi *pentru că aş vrea să te sărut acum — pot?* Deci va fi pregătită. Şi vezi ce faci apoi în funcţie de ce-ţi spune.

— Dacă-mi spune nu?

— Atunci accepți ca un bărbat că te-a respins, îi spui că ați petrecut o vară minunată împreună și îi dorești succes în viitor.

Nu pot să cred cât de matur par acum. De-ar fi fost și Gen aici să vadă...

— Dar, dacă te face să te simți mai bine, o fată nu iese la întâlnire cu un băiat de patru ori dacă nu e interesată, îl asigur eu.

— Adevărat, se aude vocea lui Cooper dinăuntru. O dată în viața lui nu vorbește prostii.

Privirea lui Riley se îndreaptă spre ușă. Rămâne cu gura căscată, se uită la Cooper, apoi la mine, apoi din nou la Coop și, apoi, iar la mine.

— Să dea naiba, nu mi-ați spus că sunteți identici!

— Am spus că suntem gemeni. M-am gândit că faci tu calculele apoi, îmi dau eu ochii peste cap.

Rânjind, Coop întinde o mână către Riley, *My Little Brother.*

— Hei! Eu sunt Cooper. Mă bucur să te cunosc în sfârșit!

Riley încă clipește ca o bufniță, uimit de cât de mult semănăm unul cu altul.

— Uau! E înfricoșător cât de bine semănați. Dacă nu ați purta haine diferite, nu cred că aș fi în stare să vă deosebesc.

— Nu mulți pot s-o facă, ridic eu din umeri.

— Păi și fetele? Adică prietenele voastre? Vă încurcă vreodată?

E de-a dreptul fascinat.

— Uneori, răspunde fratele meu.

Își ia o bere, apoi se duce la grătar, dă la o parte capacul și scoate un sunet fericit.

— Doamne, coastele alea arată atât de bine!

— Iubitele noastre știu să facă diferența. A mea zice că ne deosebește după mers și după sunetul pașilor.

— Nu cred asta nicio secundă, râd eu, luând o gură din berea mea.

Da, Mac știe care-i unul și care-i altul, dar să-și dea seama după cum pășim? Bate câmpii!

— E adevărat, își așterne Coop un zâmbet arogant pe față.

Prin ușile glisante deschise, o zăresc pe Mac, care tocmai a intrat în bucătărie și acum scoate alimente din frigider. Apoi, cu spatele la noi, începe să-și pregătească un sandvici.

Mă dau jos de pe balustradă.

— Cer permisiunea de a testa această teorie!

Cooper îmi urmărește privirea, zâmbind și dând din cap entuziasmat.

— Du-te!

Folosind mersul meu tiptil, pe care l-am perfecționat după ani și ani în care m-am tot strecurat în casele și dormitoarele fetelor, merg în bucătărie. Mac se concentrează pe aranjarea feliilor de brânză pe pâinea ei, cântând încet, mai mult pentru ea. Atunci când sunt suficient de aproape de ea încât să nu mai aibă timp să se întoarcă cu fața la mine, îmi reiau mersul normal.

Îmi înfășor brațele în jurul taliei ei, îmi frec nasul de gâtul ei și imit perfect, totuși destul de ciudat, vocea lui Cooper:

— Hei, iubito, fundul tău arată bombă în pantalonii ăștia.

Scoate un strigăt revoltat, în timp ce se întoarce și încearcă să mă lovească sub centură.

— Ce naiba, Evan! De ce ai făcut asta?

Din fericire, îi prind genunchiul cu ambele mâini înainte să îmi lovească urmașii. Apoi mă dau un pas în spate și ridic mâinile, în semn că mă predau. Ăia doi se crapă de râs.

— Ți-am zis eu! îl aud pe Cooper cum strigă.

— Ce e în *neregulă* cu tine? pufnește Mac.

— Era doar un experiment, protestez eu, luând distanță. Totuși, am o întrebare. De unde ai știut că sunt eu?

— După pași, mârâie ea. Mergi de zici că ești pregătit să agăți.

— Cum adică?

— Evan, te rog, dă-te din calea mea până nu te pocnesc.

Mă întorc afară, cu coada între picioare.

— Mi-a spus că merg de zici că sunt pregătit să agăț, îl informez pe fratele meu, care aprobă din cap, de parcă are sens ce zice gagică-sa.

Riley, ca de obicei, are o criză de râs. Pare că orice aș face, el se pune pe chicotit.

Dar poate că asta e de bine.

A fost o zi perfectă. Mâncare delicioasă, compania bună, totul în regulă. Chiar și Cooper se simte bine. Nu mă bate la cap cu Gen sau cu orice altceva îl face pe el să se simtă dezamăgit de mine, nici măcar o dată. El e, îndrăznesc oare să spun, de-a dreptul binedispus. El și Mac fac echipă împotriva mea și a lui Riley într-un joc de volei pe plajă, iar când

Liz vine să-l ia pe băiat pe la ora patru, el chiar pare dezamăgit că trebuie să plece.

Dar în viața mea, conceptul ăsta de „bun" e trecător. De aceea, nu sunt surprins când, mai târziu, în timp ce sunt pe plajă cu Mac și Cooper, privind-o pe Daisy cum aleargă după pescăruși, mă confrunt cu o nouă dilemă.

Shelley îmi bombardează telefonul cu mesaje despre chestii diverse, în timp ce încearcă să stabilească o altă întâlnire cu mine. De obicei, nu petrec mult timp pe telefon, așa că, faptul că tot răspund la mesaje îl face pe Cooper să mă privească cu suspiciune. În mod normal, mi-aș fi oprit telefonul și aș fi lăsat mesajele pe mai târziu, dar am descoperit că Shelley devine nerăbdătoare. Dacă nu răspund, se panichează, crezând că i-am tras clapa.

Mă tem că ar fi în stare să conducă până aici, și nu pot permite asta.

Încă mi se pare ciudat să petrec timpul cu ea ca o pereche normală de mamă-fiu. Să vorbim despre cum ne merge și despre cultura pop. În tot acest timp, încerc subtil să evit să-l aduc în vorbă pe Cooper, ca să nu am de-a face cu inevitabila întrebare *când o să se alăture și el?* Detest să-l mint pe fratele meu, dar el e departe de a fi gata să afle toată povestea asta.

Jucându-se cu Daisy, îmi strigă ceva despre pizza pentru cină. Dau din cap absent, în timp ce Shelley îmi spune că a găsit o pisică fără stăpân în fața hotelului unde lucrează, că i-a picat cu tronc și ar vrea s-o ia acasă. Ceea ce mă face să cred că probabil ar fi trebuit să exerseze cu un animal de companie înainte să nască gemeni, dar ce naiba știu eu?

O minge de tenis roasă și plină de nisip îmi aterizează brusc în poală. Apoi un ghemotoc de blană aurie se aruncă spre fața mea. Daisy intră în mine ca să smulgă mingea înainte de a o lua la fugă din nou.

— Ce naiba? pufnesc eu.

Cooper stă deasupra mea, confuz.

— Vorbești cu Gen?

Sper că nu începe din nou!

— Nu. Lasă-mă dracului în pace!

— Tot stai pe telefon de când a plecat Riley. Cu cine vorbești?

— De când îți pasă ție?

— Lasă-l în pace, strigă Mac, care încă îi aruncă mingea lui Daisy spre malul apei.

Cooper face fix opusul — îmi smulge telefonul din mână. Instantaneu, mă ridic în picioare și încerc să-mi recapăt mobilul.

— Ce naiba tot ai?

Pun o mână pe telefon înainte ca el să îmi pună piedică și să ajungem să ne rostogolim în nisip.

— Maturizează-te odată! mormăie Cooper.

Mă înghiontește în rinichi, încercând să ajungă la telefon.

— Ce ai de ascuns?

— Haideți, terminați odată! se apleacă Mac deasupra noastră, iar Daisy latră de parcă ar aștepta să ia și ea parte la trântă.

Sătul, îi arunc nisip în față și mă ridic în picioare, apoi încep să mă scutur. Ridic din umeri ca răspuns la privirea exasperată a lui Mac.

— El a început, zic eu, iar ea își dă ochii peste cap.

— Pui tu ceva la cale!

Dând jos tot nisipul din păr, Cooper se ridică și mârâie de parcă ar fi pregătit pentru runda a doua.

— Ce plănuiești?

— Vezi-ți de treaba ta!

— Vreți să terminați? Sunteți ridicoli.

Mac, pacifistă ca întotdeauna, de data asta nu reușește să-l oprească pe fratele meu.

Nu-mi pasă în mod special că e el suspicios sau enervat. Nu contează asta. Dar suferă de acest sentiment continuu cum că totul i se cuvine lui și are păreri despre tot ce fac eu — și mi-a fost de ajuns. Mi s-a luat să mă tâmpească la cap cu obsesiile lui. Să fie versiunea mai proastă a unui tată pe care nu l-am cerut niciodată.

— Putem să trecem peste? întreabă Mac frustrată, uitându-se ba la mine, ba la el. Vă rog?

Dar acum e prea târziu. Sunt supărat și mă voi simți mai bine dacă-i zic adevărul direct în fața aia încrezută.

— Vorbesc cu Shelley.

Cooper rămâne mut. Pentru o clipă, nu schițează nimic, ca și cum nu ar fi sigur că m-a auzit bine. Apoi zâmbește, clătinând din cap.

— Da, sigur.

Îmi arunc telefonul spre el.

Privește ecranul, apoi își îndreaptă privirea spre mine. Toată distracția a dispărut de pe fața lui, acum înlocuită de furie.

— Ai căzut cumva în cap?

— Încearcă să își refacă viața.

— Doamne, Evan! Tu auzi cât de stupid sună ce zici?

Decât să-i răspund lui, o privesc pe Mac.

— Uite, de aia nu i-am zis.

Cooper vine foarte aproape de mine, mai că se urcă în cârca mea.

— Femeia aia era gata să plece cu toate economiile noastre de o viață, iar tu, cu prima ocazie, dai fuguța la ea?

Îmi încordez maxilarul și plec de lângă el.

— Dar nu ți-a cerut nimeni părerea. E și mama mea. Și nu glumesc — chiar face efort, omule. Are un job stabil, propriul apartament. S-a înscris la o școala de cosmetică..., vrea să se facă coafeză. Nu s-a mai atins de alcool de luni întregi.

— De luni întregi? Te vezi cu ea pe la spatele meu de câteva luni deja? Și chiar o crezi?

— Chiar se străduiește, Coop..., îmi înăbuș un oftat.

— Ești patetic! aruncă el cuvintele.

Parcă așteaptă de 20 de ani să scoată vorbele astea pe gură.

—Trebuia să scapi de problemele tale cu mămica cam de când ai renunțat la lumina de veghe, zice din nou.

— Frate, nu eu îmi pierd mințile de fiecare dată când aud de ea.

— Uită-te și tu ce faci! se apropie de mine, iar eu mă mai dau un pas în spate, doar pentru că m-am lăudat mai devreme, când am discutat cu Gen, că pot să mă abțin de la a mai sări la bătaie.

— Te părăsește o bețivă nenorocită, așa că te îndrăgostești de alta. Nu poți să tragi de niciuna să rămână, n-o să se întâmple niciodată!

Primul instinct a fost să-i sparg mutra lui Cooper. E liber să zică ce vrea despre mama noastră, e supărat pe ea și pe bună dreptate. Dar nimeni nu vorbește așa despre Gen cât sunt eu aici.

— Pentru că ești sânge din sângele meu, o să mă prefac că n-am auzit ce-ai zis, îi spun eu, abia abținându-mă să nu răbufnesc. Dar dacă ți-e cald cu dinții în gură, poți să repeți.

— Hei, hei, se bagă Mac între noi și reușește să-l dea pe Coop câțiva pași mai în spate, deși privirea lui îmi lasă de înțeles că îmi ia în considerare oferta. Potoliți-vă amândoi!

Își pune ambele mâini pe pieptul lui Cooper până când o privește. Câteva respirații mai târziu, atenția e asupra ei.

— Știu că nu vrei să auzi asta, dar poate ar trebui să-i acorzi lui Evan prezumția de nevinovăție.

— Am încercat asta data trecută, se uită el la mine. Și unde ne-a adus asta?

— Bine, abia rostește ea, dar vorbim de prezent. Dacă Evan spune că Shelley face un efort, de ce să nu-l credem? Poți chiar tu să mergi să vezi, dacă ai accepta să te întâlnești cu ea.

— Oh, mai lăsați-mă dracului amândoi! se desprinde el de Mac. Nu știu ce încercați voi să faceți, dar nu e bine. Vezi-ți de treaba ta! o fulgeră el cu privirea pe iubita lui.

Și așa, pleacă valvârtej înapoi în casă. Din păcate, asta nu este prima dată când își pierde calmul când e vorba de Shelley și probabil că nu va fi nici ultima. Mac i-a suportat crizele de furie mai mult decât ar fi trebuit. Adică nu e deloc afectată.

— O să mai vorbesc eu cu el, îmi promite ea cu un zâmbet trist, înainte să pornească pe urmele lui, în casă.

E bine. Nimeni nu a plecat lovit. În alte circumstanțe, am fi putut numi asta un succes.

Totuși, nu am prea multe speranțe. Cooper a fost lăsat baltă de prea multe ori, așa că nu pot spune că reacția lui e complet nejustificată. În istoria familiei noastre, Shelley a făcut mai mult rău decât bine, iar Coop a trebuit să se descurce cu ce a fost mai rău. El a fost întotdeauna cel care încerca să mă protejeze de trădările ei. Complexul lui autoimpus de frate mai mare cu trei minute a insistat că era treaba lui să mă ferească de adevărul îngrozitor: partea bună era că nu te puteai baza pe mama noastră, iar partea proastă, că era de-a dreptul răuvoitoare.

Așa că înțeleg. Simte ca l-am trădat ca să-i iau partea mamei noastre. Dar treaba e că, în timp ce el s-a săturat de comportamentul ei, eu încă o mai tolerez. Și cred că oamenii se pot schimba. Trebuie să cred asta.

Pentru că dacă nu, eu ce dracu' fac cu viața mea?

27.

Genevieve

Trina e o figură. Am făcut cunoștință în clasa a șasea, când eram în detenție, și ne-am împrietenit repede. Îi plăcea să chiulească și să fumeze pe banca echipei de baseball cam cât îmi plăcea și mie, așa că era clar că o să ne întâlnim acolo, la un moment dat. Și chiar dacă am mai multe amintiri frumoase cu ea decât rele, tot sunt emoționată când intru în bar, ca să mă văd cu ea. Chiar și când eram copii, mereu avea o atitudine molipsitoare. Se distra atât de mult, încât voiai și tu puțin din ce lua ea. Avea o dorință nestăvilită și era atrăgătoare.

Dar Evan are dreptate. Dacă pot să mă abțin de la tentațiile Trinei, înseamnă c-o să fiu bine.

— Doamne, Gen!

Făcându-mi loc prin mulțimea de oameni, urmăresc vocea familiară. Trina stă la o masă lângă perete, cu un cocktail cu

whisky deja dat pe gât și cu o sticlă de bere în fața ei. Sare în picioare și mă îmbrățișează strâns.

— Speram să te fi făcut și tu urâtă de când te-am văzut ultima dată, spune ea și-mi dă părul la o parte de pe umăr. Mureai dacă îți ieșeau și ție niște coșuri între timp?

— Vina mea, râd eu.

— Ia un loc, stricato, se uită ea peste umărul meu, ca să-i facă semn chelneriței. Haide, pune-mă la curent. Ce-ai mai învârtit?

Nu prea am mai vorbit după ce am părăsit Avalon Bay. Așa cum am făcut cu majoritatea oamenilor din oraș, nu mi-am luat rămas-bun nici de la ea. În afară de niște mesaje pe ici, pe colo, am păstrat distanța, ba chiar am și pus-o pe mut pe rețelele de socializare, ca să nu fiu tentată de isprăvile ei.

— După cum se pare, încep un nou loc de muncă în curând. Iubita lui Cooper redeschide Hotelul Beacon, iar eu sunt noul manager.

— Pe bune?

Pare neîncrezătoare la început. Apoi, aparent realizând că nu mai am nimic de adăugat, ia o gură de bere.

— Asta înseamnă că data viitoare când vin în oraș, o să-mi dai o cameră. Cred că eu și draga mea mamă am petrecut destul timp împreună.

— Nu ai ajuns aseară? rânjesc eu.

— Ba da.

Face ochii cât cepele, apoi continuă:

— La naiba, îmi pare rău! Am auzit că a murit mama ta. Ești bine?

Mă simt de parcă s-a întâmplat cu foarte mult timp în urmă, deși au trecut doar câteva luni. Îmi aduc aminte de ea din ce în ce mai rar.

— Da, spun eu, sincer. Sunt bine. Mulțumesc!

— Aș fi venit la înmormântare dacă aș fi știut. Dar tocmai acum am auzit și eu.

Îmi lasă impresia că nu-i convine că nu i-am zis, deși nu cred că voia să sune așa. Ce voia să-mi transmită era că ar fi fost lângă mine dacă m-aș fi obosit să-i zic. Dacă n-aș fi dispărut în urmă cu un an. Dar probabil că vorbește vinovăția din mine.

— Sunt bine, pe cuvânt! A fost o treabă de familie, nu voiam să fac mare tam-tam.

Cel puțin, nu din partea copiilor ei.

Trinei îi sclipesc ochii amenințător în timp ce soarbe din băutură.

— Te-ai mai întâlnit cu Evan?

Înăbuș un oftat. As vrea și eu să nu mai vorbesc despre el, măcar o noapte. Am capul calendar de când m-am întors. Când sunt cu el, mi-e cel mai bine. Mi-e și cel mai rău, totuși. Extreme astea sunt amestecate în acest cocktail volatil care ne reprezintă perfect.

— Câteodată. Nu știu, e complicat.

— Tot zici asta de când aveam 15 ani.

Nu mă simt mai pregătita decât eram la vârsta aia.

— Deci ce s-a întâmplat?

Cu încă o gură de bere, devine arogantă, cum face ea de obicei, când își dă seama că urmează un subiect sensibil.

— Te-ai întors definitiv?

— Așa cred.

E ciudat. Nu-mi amintesc să fi luat decizia de a rămâne. Pur și simplu s-a întâmplat, s-au legat lucrurile peste noapte.

— Tata vinde casa, așa că trebuie să-mi găsesc o locuință nouă în curând.

— M-am gândit și eu să rămân.

Pufnesc în râs.

— De ce ai face asta?

Trina a urât întotdeauna orașul ăsta. Sau, mai bine zis, oamenii de aici. Și-a iubit foarte mult prietenii, pe ăia puțini pe care i-a păstrat. În afară de ei, ar fi dat foc la tot și nu ar mai fi privit în urmă. Sau așa credeam eu, cel puțin.

Suntem întrerupte de chelnerița care ajunge, în sfârșit, și la masa noastră. Pare tânără și tulburată, o nouă angajată care se luptă, îndrăgostită până peste cap, cu săptămânile trecătoare de vară. Comand o apă minerală și o ignor pe Trina, care mă judecă.

— Nu știu... locul ăsta e anost, dar e acasă. Așa simt.

Privirea ei, care se îndreaptă spre suportul de pahar ud, unghia ei e roasă sugerează că are o explicație mai profundă.

— Ție cum îți merge? o întreb eu, prudentă. Nu-ți mai place în Los Angeles?

— Eh, mă știi doar. Mă plictisesc repede. Cred că am văzut și am făcut cam tot ce era interesant prin orașul ăla.

Numai ea putea să zică asta, și chiar o cred.

— Încă mai lucrezi la dispensar?

Cea mai puțin surprinzătoare parte a mutării ei pe coasta de vest a fost să obțină o slujbă făcând lucruri care te-ar băga în închisoare aici.

— Câteodată. Mai sunt și barmaniță din când în când. Iar tipul ăsta pe care-l știu eu e fotograf, îl mai ajut și pe el uneori.

— Tipul ăsta... spun și mă uit la ea, deși îmi evită privirea, se întâmplă ceva între voi?

— Uneori.

Problema Trinei e una tristă. Am văzut puțini oameni până acum care să se bucure de un minut din viață cum o face ea — cu ochii deschiși și cu brațele larg întinse, care să încerce diferite senzații o dată sau de două ori — și totuși, în același timp, să fie atât de neîmpliniți. Are o gaură în suflet, de unde se scurge tot ce e mai bun, iar tot ce e mai rău, toată mizeria, multă și neagră, se lipește pe părțile laterale.

— E artist, spune ea, încercând să-i găsească scuze. Munca lui e importantă pentru el.

Cam asta e scuza pe care o bagă oamenii atunci când nevoile lor nu sunt satisfăcute.

— Oricum, nu i-am zis că vin aici. Probabil că nici n-a observat că mi-am luat catrafusele.

O compătimesc. M-am simțit și eu așa mult timp. Am continuat să mă prind de orice lucru care să mă mulțumească, fie că era benefic sau nu. Totuși, cum aș putea să știu dacă ceva îmi priește, dacă nu aflu singură? E nevoie de mai multe încercări și greșeli pentru a-mi da seama de toate sfaturile bune pe care le-am ignorat pe parcurs.

Când sosesc băuturile noastre, termină ultima picătură de bere și o începe pe următoarea.

— Gata cu discuțiile astea, anunță ea, trecându-și o mână prin păr.

E tunsă scurt, arată mai dură așa.

— M-am plictisit de mine.

— OK, să înceapă distracția, atunci?

— Dacă-mi aduc bine aminte, trebuie să-mi iau revanșa.

— Dă-i drumul, West!

O urmăresc până la masa de biliard, unde jucăm două partide și se lasă cu egalitate. De acolo, coborâm pe faleză, unde Trina bea multe *shot*-uri și beri, cantitate care ar putea ucide un bărbat de două ori mai mare decât ea.

E o ușurare, de fapt. Un gust al vieții de dinainte, dar fără mahmureala de după. Și e incredibil câte observi când nu ești beată. Spre exemplu, tipul care se dă la Trina, când mergem în cel de-al doilea bar. Ea crede că are 25 de ani, dar, de fapt, dacă e să socotim după urma de pe deget lăsată de verighetă, aduce mai mult a unul de 40, dat cu spray de bronzare și cu botox. Beau amândoi câteva pahare, înainte să-l pună să cânte la karaoke doar de amuzament, de parcă ar fi bufonul ei personal. Mi-ar părea rău pentru tip dacă nu aș fi fost sigură că are un copil acasă, pe undeva, al cărui fond pentru facultate va fi puțin mai gol după această criză de vârsta a doua.

— N-avea 40, insistă ea, vorbind destul de tare, cât mergem pe trotuar în căutarea noului bar. Era de la lumină!

— Scumpo, avea păr alb pe piept.

Trina simte un tremur de repulsie care-i vibrează prin fiecare membru. Scoate un zgomot de zici că-i vine să vomite, în timp ce eu nu mai pot de râs.

— Nu, se plânge ea.

— Ba da, îi confirm eu printre chicoteli.

— Da, păi, tu unde erai? Anunță-mă data viitoare. Dă din mâini sau fă ceva!

— Care e semnul pentru testicule lăsate care se leagănă?

Acum amândouă ne stricăm de râs.

Noaptea, faleza e ca o fâșie de lumini și muzică. Sunt magazine cu panouri în culori neon și vitrine luminoase. Sunt oameni care ies din baruri, iar muzica se amestecă cu aerul umed și sărat. Sunt restaurante cu terasele pline de turiști și de suveniruri. La fiecare pas, un tânăr îți prezintă oferta de două băuturi la preț de una, sau chiar intrarea pe gratis.

— Muzică live, spune unul dintre ei, întinzându-i pliantul verde pal Trinei, reclamă la barul de după colț. Intrarea liberă până-n miezul nopții.

— Faci parte dintr-o trupă?

Ochii îi sclipesc de interes. Trina are acel ceva. Flirtează într-un mod vag, amenințător. E foarte amuzantă când a băut puțin. După mai multe pahare, e ca o petardă aprinsă de care nu mai poți să scapi. Stai acolo, aștepți, privești. Ești sigură că dacă încerci să intervii, va exploda și te va lăsa și fără degete, și fără sprâncene.

— Ăă, da, spune el, ascunzându-și teama în spatele unui zâmbet vioi.

Unii băieți vor femei sexy, înfricoșătoare, alții au un simț de autoconservare.

— Cânt la bas.

E drăguț, parcă-i scos dintr-o trupă de rock de pe Disney Channel. E genul băiatului care a crescut cu părinți care îi susțineau laturile creative și care puneau în fața lui o farfurie de fursecuri proaspăt scoase din cuptor, în timp ce își făcea temele. N-o să-i înțeleg niciodată pe ăștia așa de echilibrați.

— Oh, zâmbetul ei pofticios se lasă într-o grimasă. Păi, nimeni nu-i perfect.

Acceptăm invitația, oricum, mai mult pentru că are cea mai apropiată toaletă pentru care nu trebuie să plătim. Trina și cu mine stăm la coadă pe un hol murdar, cu pereții acoperiți de fotografii înrămate de la concerte și graffiti. Miroase a lichior ieftin, mucegai și transpirație acoperită cu parfum.

— Îți dai seama că probabil i-ai stricat starea omului, nu?

— Ei hai, lasă-mă.

— Serios. O să aibă ghinion zece ani de-acum încolo. Dacă ajungea să fie următorul cel mai bun basist american? Acum o să ajungă să aspire plinte la spălătoria auto Spit Shine.

— Lumea are nevoie de basiști, spune ea, dar ce vină am eu că nu sunt atât de atractivi?

— Paul McCartney a cântat la bas.

— E ca și cum ai spune că Moș Crăciun e sexy. Ce urât, Gen.

Șase femei ies din baia cu o singură toaletă, râzând. E rândul meu și al Trinei. Își dă cu puțină apă pe față în timp ce eu intru să fac pipi.

După ce am terminat amândouă și ne-am spălat pe mâini, Trina scoate o mica pudrieră din poșetă. În ea, o pungă mica de plastic cu un praf alb. Bagă degetul în punguță ca să strângă puțin sub unghie, apoi trage pe nas. Mai ia puțin și pe cealaltă nară, apoi împrăștie excesul pe dinți și trage.

— Vrei și tu? îmi oferă ea pudriera.

— N-am nevoie.

Cocaina n-a fost niciodată viciul meu. Am fumat de toate și am băut ca un marinar. Am mai încercat și LCD din când în când. Dar n-am fost niciodată tentată de chestiile astea mai tari.

— Haide, încearcă ea să mă facă să iau și eu. Nu am zis nimic toată seara, dar treaba asta a ta cu sobrietatea îmi cam strică cheful.

— Cred că tu ai destul chef pentru amândouă, ridic eu din umeri.

Ochii ei mari cât cepele parcă mă roagă să mă droghez și eu.

— Doar puțin și tac.

— Păi și dacă iau și eu, cine o să te mai oprească din a merge acasă cu un vânzător de mașini de vârstă mijlocie?

— Ai și tu dreptate, West.

Mă lasă în pace și-și închide pudriera, pe care o bagă în geanta ei.

Fiecare face ce vrea. Nu o judec. Cu toții avem modurile noastre în care ne adaptăm situațiilor și nu sunt eu în măsură să învinuiesc pe cineva din cauza lor. Nu e treaba mea.

— Deci tu chiar ești serioasă când zici că te lași de vicii? întreabă ea în timp ce ieșim din toaletă și căutăm o masă aproape de spectacol.

Zărim una de două persoane chiar lângă scenă și mergem direct spre ea.

— Da, așa cred, dau eu încet din cap.

Sunt destul de mândră de mine, de fapt. Stăm de o noapte întreagă împreună și încă nu am dansat pe o masă și nici nu am furat vreo rișcă cu trei roți. Mă distrez, și chiar nu mi-e dor să beau. Ăsta chiar e un progres.

Scoate o butelcuță din poșetă și aprobă din cap.

— Să bem pentru asta! Fie ca ficatul tău să-ți aducă mulți ani de sănătate și prosperitate!

La naiba, dacă până și Trina mă acceptă așa cum sunt acum, poate că încă mai există o speranță.

Poate chiar pot să mă țin de schimbarea asta și nu mă mint singură.

În timpul concertului, ni se mai alătură și alți oameni. Un grup de prieteni cu care am fost la liceu și-au tras câteva scaune la masa noastră. Pe unii dintre ei, cum ar fi Colby și Debra, nu i-am mai văzut de ani întregi. Când a doua trupă care a urcat pe scenă a început să cânte cover-uri din anii '90, toată lumea a luat-o razna, cântau din toți plămânii versurile greșite și zici că aveau prune în gură. Când Trina și cu ceilalți se duc afară, la locul de fumat, suntem toți fără suflare și răgușiți. Eu sunt la bar, îmi comand un pahar mare de apă cu gheață și am grijă de poșeta ei. Îmi scot telefonul din buzunar și văd că am un mesaj de la Evan.

Evan: *Nu mi-ai cerut încă să te scot de acolo. Ăsta e un semn bun?*

Trebuie să recunosc, avea dreptate. Ieșirea asta cu Trina mi-a confirmat multe bănuieli. Nu a fost atât de catastrofal pe cât mi-am imaginat eu c-o să fie. Dar cu siguranță nu am de gând să-i spun asta. Nu trebuie să-i mângâi și eu ego-ul.

Eu: *Suntem pe strada 95 cu un vânător de recompense cu un singur ochi și lupul lui pe urmele noastre. Trimite și tu niște gustări.*

Când simt că mă bate cineva pe umăr, sunt impresionată că a reușit Evan să ne găsească atât de repede. Dar când m-am întors, am dat de materialul din poliester închis la culoare și plisat al uniformei și de burta mare a lui Rusty Randall.

— Genevieve West, mă apucă el de încheietură și-mi sucește mâna la spate. Ești arestată.

— Cum? De ce? rămân eu cu gura căscată.

Mă dă jos de pe scaun, abia reușind să mă echilibrez. Oamenii din jurul nostru se dau mai în spate, alții își scot telefoanele ca să filmeze. Blițurile mă orbesc, iar eu încerc să înțeleg ce mi se întâmplă.

— Deținerea de substanțe interzise.

Îmi duce și celălalt braț la spate și simt cătușele. Adjunctul Randall ia poșeta Trinei, scotocește prin ea, apoi scoate pudriera și o deschide, găsind punguța cu cocaină.

— Nici măcar nu e geanta mea! urlu eu.

Instinctul îmi spune să o iau la fugă sau să mă zbat sau... ceva. Mă uit disperată spre locul de fumat.

Apucându-mă de braț, îmi șoptește la ureche:

— Ar fi trebuit să părăsești orașul ăsta cât ai avut ocazia.

28.

Genevieve

Afară, sunt împinsă pe partea laterală a mașinii lui Randall, cu fața spre geam, în timp ce el își trece mâinile grase și transpirate pe brațele, coastele și picioarele mele.

— Adori să faci asta, spun eu printre dinți. Perversule!

Îmi ia telefonul, cheile și buletinul din buzunare și le aruncă pe capota mașinii, împreună cu poșeta Trinei.

— Știi care e problema ta, Genevieve? Nu prea ești discretă.

— Ce dracu' vrea să însemne asta?

— Era doar o chestiune de timp până când aveai să greșești din nou.

Își trece degetele prin părul meu de parcă aș avea niște ace și poate și un cuțit *bowie* ascuns pe acolo.

— Ți-am spus, am ochi peste tot.

— Atunci pârâcioșii tăi sunt chiar mai proști decât tine.

— Tu ești aia în cătușe, mă ia el în derâdere.

După ce termină cu pipăitul, încerc să mă întreb cine ar fi putut să știe de praf. Oare persoana aia care i-a vândut drogurile Trinei? Sau să-și fi dat cineva cu părerea? Oricare dintre opțiuni pare la fel de improbabilă. Dar cine știe ce afaceri dubioase are Randall? Omul e cât se poate de corupt.

Îmi trece prin cap că, atunci când nu eram lângă Trina — ori când vreuna dintre noi era la bar sau la toaletă — se prea poate să fi tras pe nas de față cu toată lumea. Era nevoie de o singură persoană care să ne vadă împreună și care să sară cu concluzii.

Randall aruncă lucurile mele și poșeta Trinei într-o pungă de plastic pe care a luat-o din portbagaj. Apoi, cu un rânjet bolnav, deschide ușa din spate și-mi împinge capul, ca să mă bage în mașină.

— Îmi pare rău pentru miros, zice el, dar n-am avut timp să curăț voma tipului de dinaintea ta.

Cât voi trăi, n-o să uit niciodată cum și-a așternut zâmbetul ăla sadic pe față când a trântit portiera. O să i-l șterg de pe mutră, chiar dacă e ultimul lucru pe care îl fac în viața asta.

În biroul șerifului, mă așez pe un scaun de plastic, lângă un perete, pe un hol îngust, cu toți bețivii și scandalagiii, prostituatele și alte victime supărate prinse în capcana din seara asta.

— Hei! striga băiatul din frăție cu nasul însângerat de la capătul rândului când vede un polițist care trece pe lângă el. Hei! Să mi-l dai pe tata la telefon! M-auzi? Tata o să te omoare!

— Mai taci! se aude un localnic cu un ochi vânăt, care se uită spre tavan, așezat la câteva scaune depărtare. Nu-i pasă nimănui de tăticul tău idiot.

— O s-o încasezi! Voi toți, idioților, o s-o încasați!

Tipul se tot foiește în scaun și-mi dau seama că l-au încătușat și pe el.

— O să vă pară rău când o să apară tata!

— Bă! se aude localnicul. Deja îmi pare rău. Dacă trebuie să te mai aud și pe tine cum te tot plângi ca un prost, mai bine îmi dai un pistol. O să-mi dau cu el în cap până mor.

Sunt obosită, mi-e foame și trebuia să ajung la baie cam de când m-a obligat Randall să mă urc în mașină. Tot mișc din picior, anxioasă că trebuie să stau aici și să aștept. Mintea mi-o ia razna, gândindu-mă cum intră Trina în bar și vede că am dispărut cu poșeta ei. Mă întreb dacă s-a prins ce s-a întâmplat. Mă gândesc la șansele ca ea să fi luat legătura cu tatăl meu sau cu unul dintre frații mei, având în vedere că telefonul ei se află probabil într-un dulap cu dovezi chiar acum. Apoi îmi dau seama că, dacă s-a prins, într-adevăr, n-o să vină după mine. Mai degrabă, o să plece cât mai repede din stat, înainte ca polițiștii să-i găsească actul de identitate în poșetă și să pornească în căutarea ei.

— Te descurci bine, îmi spune femeia cu maiou cu paiete și fustă mini care stă lângă mine și care e foarte calmă. Nu-ți face griji! Nu e așa e rău cum vezi pe la televizor.

— Când putem să dăm un telefon? Ni se dă voie să sunăm pe cineva, nu?

În mod ironic, de câte ori m-am băgat și ieșit din necazuri, nu am mai fost adusă niciodată la secția asta de poliție. Având în vedere stilul meu de viață anterior, probabil că ar fi

trebuit să depun un efort mai mare ca să înțeleg toate detaliile sistemului de justiție penală.

Ca răspuns, femeia își înclină capul pe spate și închide ochii.

— Fă-te confortabilă, scumpo. Mai durează puțin.

„Puțin" e un eufemism. Trece mai mult de o oră până să ne ia amprentele. Încă o oră să ne facă fotografii. Apoi încă una de așteptare. Mi se pare că fiecare polițist vine să mă privească amuzat sau satisfăcut. Îi recunosc pe unii dintre ei care îmi arătau cu degetul sau făceau mișto de mine când eram în liceu. Îmi lasă sentimentul crunt că n-am absolut nicio putere închisă aici, și stau pe un hol destul de bine luminat. Între zidurile astea, ei au toată autoritatea, iar noi nu avem niciuna. Suntem vinovații depravați pentru că așa au hotărât ei. Nu suntem demni de respect sau decență umană. E destul cât să-l să radicalizezi chiar și pe cel mai fraged locuitor din suburbie.

Mai trece încă o oră în care trebuie să completăm hârtii, iar apoi suntem duși în celule. Bărbații separat de femei. Mă dor încheieturile și observ că deja am vânătăi când mă așez pe o bancă, lângă o femeie fără adăpost care doarme. În colț, o turistă blondă, probabil de vârsta mea, plânge în tăcere cu capul în palme, în timp ce prietena ei stă lângă ea, părând plictisită. Toaleta și chiuveta din metal de pe perete miros ca toate băile din barurile din oraș, și parcă nici nu-mi mai vine să mă ușurez.

Cândva, în miezul nopții, îmi aud numele, și asta îmi distrage atenția de la a mă gândi de unde vin toate petele alea de pe podea.

Mă uit spre barele de fier și aproape izbucnesc în lacrimi. Îl văd pe Harrison, îmbrăcat în uniformă.

Pentru că noaptea asta nu era deja destul de jenantă.

Fără tragere de inimă, mă ridic și mă apropii de el.

— Se justifică, nu? E ca o emisiune cu întâlniri pe nevăzute.

— Am auzit că ești aici și am venit cât de repede am putut.

Chiar pare îngrijorat.

— Ești bine? Se comportă cineva urât cu tine?

Nu știu dacă mă întreabă despre oamenii din interiorul celulei sau despre cei din exterior.

— Sunt bine, date fiind circumstanțele, zâmbesc eu ironic. Presupun că nu vrei să-mi arunci din greșeală vreo cheie și să pleci, nu?

— Bine, spune el, șoptind. Dar trebuie să pari convingătoare, ca să le spun că m-ai bătut când am încercat să te opresc.

— Serios vorbind, cum se procedează aici? Am bani. Dacă îmi poți plăti cauțiunea, îți dau banii apoi. Nici măcar nu m-au lăsat să sun pe cineva încă.

Își întoarce privirea și oftează frustrat.

— Șeriful a plecat din oraș la un eveniment de familie, așa că nu se grăbește nimeni cu toate hârțogăraiele.

Asta înseamnă că orice speranță că șeriful Nixon ar putea să-și dea seama că sunt aici, și cel puțin să-l anunțe pe tatăl meu, mi-e spulberată. Nu eram sigură, dar Hal Nixon și tata joacă poker lunar și au devenit prieteni în ultimii doi ani. M-am gândit că, dacă aș fi extrem de norocoasă, Nixon m-ar lăsa să explic că toată chestia asta e o neînțelegere și că nemernicul ăla răzbunător a făcut din țânțar armăsar.

— Nu pot stabili cât e cauțiunea până nu depun ei cererea de arestare, continuă Harrison. Nu știu de ce durează atât cu apelurile telefonice. Mă duc să mă interesez.

— N-am făcut nimic, îl privesc eu fix în ochi. E lovitura lui Randall, din nou. Ai văzut și tu cum e. Are ceva cu mine.

— Vom îndrepta situația, spune el, dar se observă pe fața lui că nu știe ce să creadă.

Nu că mă simt deosebit de mărinimoasă, având în vedere situația mea actuală, dar am avut ceva timp să mă gândesc profund în ultima vreme și pot înțelege că viziunea fragilă a unui polițist începător asupra lumii poate că e puțin zguduită atunci când se confruntă cu atâtea prostii care bat la ochi. La urma urmei, ăștia sunt oamenii lui.

— A fost drăguț din partea ta să vezi ce fac. Chiar dacă voiai doar să vezi dacă, într-adevăr, sunt aici, spun eu, încet.

Își mai relaxează și el umerii.

— Îmi pare rău. Simt că ar trebui să fac mai multe, dar nu prea am ce.

— Uite cum facem, mă întind eu printre bare ca să-l iau de mână, când o să mă pună pe scaunul electric, o să vreau să dai tu de manetă.

— Doamne ferește, tușește Harrison ca să înăbușe un râs. Ești o figură!

Asta e un mod frumos de a spune că e bine să fiu luată în doze mici.

— Da. Mi se spune des.

— Mă duc să văd ce pot să aflu. O să încerc să revin, dacă pot. Vrei să sun pe cineva să vină?

Scutur din cap. Oricât de mult aș vrea să ies de aici, ar fi mai rău dacă tata ar primi un telefon de la Harrison, și nu de la mine. Plus că deja m-am obișnuit cu mirosul de aici.

— Haide, polițistule. Fugi de aici.

Dă din cap trist și o ia la pas.

Nu se mai întoarce. În schimb, trec o noapte în care n-am dormit și o dimineață în care am așteptat nerăbdătoare să mă lase cineva să dau un telefon.

— Tată...

Rușinea pe care am simțit-o când mi-a răspuns, știind ce urmează să-i zic — am avut toată noaptea la dispoziție să găsesc ce să-i spun, și tot mă simt nasol.

— Uite, sunt la secție.

— Ești bine? Ce s-a întâmplat?

Îngrijorarea tatălui meu pare peste măsură.

Detest asta. Stau lângă un telefon prins în perete, cu un rând mare în spatele meu, și scorojesc anxioasă cu unghia mare vopseaua ciobită. Mi se face greață când încerc să scot cuvintele pe gură:

— Am fost arestată.

Tata e tăcut cât mă grăbesc să-i explic ce s-a întâmplat. Că poșeta nu era a mea. Că Randall are ceva cu mine. Și cu cât vorbesc mai mult, cu atât sunt și mai supărată. Toate astea au început când nu am acceptat avansurile sexuale ale unui bărbat căsătorit, care se întâmpla să aibă insignă. M-am simțit vinovată atât de mult timp că i-am distrus familia când m-am îmbătat și am intrat peste ei în casă. Dar mi-am dat seama că n-a fost vina mea. A fost vina *lui*. De un an întreg, el a pus în mișcare tot lanțul de evenimente, pentru

că e o persoană bolnavă și meschină. Ar fi trebuit să-l lovesc sub centură când am avut ocazia.

— Jur, tată, nu era pudriera mea. Fac test antidrog. Fac orice!

Simt cum mi se strânge inima în piept.

— Crede-mă! Nu mai sunt ca înainte.

Mă opresc. Tata e tăcut, iar eu încep să intru în panică. Dacă i-a ajuns până-n gât comportamentul meu, și întâmplarea asta a umplut paharul? Dacă are de gând să mă lase aici să-mi învăț lecția de care ar fi trebuit să-mi spună cu mult timp în urmă? Dacă renunță la fata lui răzvrătită și inutilă, care oricum avea să îl abandoneze și pe el, și afacerea familiei?

— Sigur ești OK? întreabă el, ursuz.

— Da, sunt bine.

— Bine, stai liniștită, copilă. Sunt pe drum.

Trec doar câteva minute până când un polițist îmi strigă numele și deschide celula. În timp ce mă conduce din zona aia de așteptare și printre niște birouri, sunt ușurată că Randall nu pândește pe undeva, așteptându-mă. După prima noastră confruntare de când m-am întors în Bay, am înțeles că avea un motiv egoist să mă urmărească. Când a apărut să ne facă probleme mie și lui Harrison după întâlnirea noastră, mi-am zis c-o să mă tot calce pe coadă încontinuu. Dar asta le-a întrecut pe toate. Și cine știe ce altceva mai pregătește împotriva mea? De data asta, mă aruncă după gratii. Data viitoare, poate că nu va fi mulțumit de mijloacele convenționale de răzbunare. N-aș vrea deloc să văd ce se întâmplă când va decide să fie creativ.

Polițistul deschide ușa biroului și anunță că am ajuns. Șeriful e îmbrăcat într-un tricou polo și stă la masă. Tatăl meu se ridică de pe scaun și încuviințează din cap.

— Ești în regulă? mă întreabă el.

— Da.

Mă rog, pe cât de bine se poate să fiu acum. Când văd o pungă din plastic și un pahar de cafea pe marginea mesei, ridic o sprânceană.

— Alea sunt pentru mine?

— Da, ți-am luat ceva de mâncare. M-am gândit că ți-e foame, spune tata.

Deschid punga și practic înghit direct cele două sandvișuri cu cârnați și ouă. Nici n-apuc să le savurez, că dau repede pe gât cafea neagră și fierbinte, dar mă simt mai bine. Nu mai am privirea împăienjenită, stomacul meu nu se mai luptă să supraviețuiască. Deși acum chiar trebuie să ajung la baie.

— Trebuie să spun, începe șeriful Nixon, îmi pare foarte rău pentru toată încurcătura asta.

E și ăsta un început.

— M-am uitat prin geantă, continua el. Buletinul, cardurile de credit, alte lucruri personale, toate sunt ale unei domnișoare pe nume Katrina Chetnik.

Mă uit înspre tata, apoi spun:

— Asta am încercat și eu să le zic.

Tata dă din cap, apoi se uită la domnul din spatele biroului.

— Să ai o poșetă lângă tine într-un bar aglomerat nu e o crimă, nu?

— Nu, nu este.

În apărarea șerifului, și el pare destul de iritat de toată situația asta. Supărat că a fost târât aici într-o duminică, să rezolve problema.

— Vom încerca să găsim proprietarul ei.

Asta înseamnă că problemele Trinei de abia încep. Dar nu pot să zic că-mi pasă prea mult. După ce am petrecut o noapte întreagă la închisoare, n-am de gând să mă bag eu în problema ei. Știa care erau riscurile. A fost de toată jena să mă lase acolo singură cu cocaina ei.

Se aude un ciocănit scurt. O clipă mai târziu, Rusty Randall intră în birou. Aparent a fost chemat de acasă, din moment ce e îmbrăcat într-un tricou și blugi, și mă bucur puțin că a fost trezit de un telefon urgent de la șeful lui care i-a spus *să-și miște fundul la secție*.

Randall se uită mai întâi la mine, apoi la tatăl meu. Nimic din scena asta nu-l atinge câtuși de puțin. Cu mâinile în șolduri, stă în mijlocul încăperii.

— Ați vrut să mă vedeți, domnule?

— Rusty, o s-o trimitem pe domnișoara West acasă, cu scuzele noastre sincere pentru încurcătură. Tu o să te ocupi de documente. Vreau să văd raportul pe biroul meu până la terminarea programului de azi.

— În regulă, spune el, scurt.

Randall nici măcar nu clipește spre mine.

— Am acționat în temeiul unei cauze probabile. Acțiunile mele au fost în totalitate adecvate. Bineînțeles, vă respect decizia și mă voi ocupa de documente.

Lașul!

Dar știm amândoi că mai degrabă s-ar epila cu ceară decât să-și ceară scuze sau să-și recunoască greșeala. Nu

prea mă afectează pe mine, pentru că nu-mi pasă ce crede omul ăla.

— Ronan, începe șeriful Nixon, du-o acasă. Domnișoară West..., mă privește el pentru o clipă, nu-mi imaginez vreo circumstanță în care să ne mai vedem pe aici vreodată.

Nu sunt sigură cât de multe ar trebui să înțeleg din afirmația lui. Dacă vrea să se asigure că nu mai vor fi arestări necinstite sau dacă se așteaptă să mă sperii. Oricum, nu, nu cred că ne vom mai vedea. Nu dacă mă asigur eu de asta.

— Nicio șansă, cad eu de acord.

În ciuda faptului că numele meu este curat acum, călătoria acasă nu face decât să-mi intensifice rușinea. Oi fi fost eu arestată pe nedrept, dar tatăl meu a trebuit să-l sune pe șerif la prima oră ca să-și scoată singura fiică din închisoare. A fost umilitor, așa că bănuiesc că nici lui nu i-a picat bine.

— Îmi pare rău, spun eu, privindu-l, dar el nu-mi răspunde, iar acum mă simt și mai vinovată. Îmi dau seama că ce fac se reflectă asupra ta și a afacerii. Și chiar dacă drogurile nu erau ale mele și nu le consumam, tot m-am băgat singură în mizeria aia. Știam că Trina avea cocaină și ar fi trebuit să plec. Pentru că, să fim sinceri, acum câțiva ani, toți ar fi crezut că era poșeta mea.

— În primul rând, spune el, nu sunt supărat.

Se uită la drum în timp ce își încordează maxilarul, de parcă ar încerca să-și pună ordine în gânduri.

— Ai făcut și greșeli, normal. Dar au trecut doi ani și nu mai ești aceeași fată, zice el, încet. Aș fi venit să te scot indiferent de ce mi-ai fi spus. Ești fiica mea, Genevieve, se uită tata la mine. Dar să-ți intre în cap, nu m-am îndoit nicio clipă de

tine. Să nu crezi că n-am observat schimbările pe care le-ai făcut. Ele chiar contează.

Simt un nod în gât. Dintr-odată, îmi vine în minte că am petrecut atât de mult timp încercând să mă conving că m-am schimbat, încât nu mi-am dat seama când alți oameni au început să vadă progresul. Tatăl meu. Prietenii mei. Evan.

Nodul mai că mă sufocă atunci când încep să vorbesc.

— Nu am vrut să crezi că s-a întâmplat asta dintr-o criză de isterie sau pentru că am recidivat. Sau din cauza mamei sau...

Dar nu mai continui. Nu bagă de seamă că am adus-o în discuție, iar eu regret instantaneu.

— Dar nu e deloc cazul. Încerc atât de mult să fiu o persoană mai bună, să mă iau mai în serios și să îi pun pe alții să facă la fel. Nu aș face pe nebuna, mai ales acum că am un nou loc de muncă, pe care îl încep curând.

Tata aprobă încet din cap.

— Da. Nu știu dacă ți-am zis asta când ai menționat de hotel, dar sunt mândru de tine, copilă! Ai putea să ai o carieră frumoasă în domeniul ăsta.

— Ăsta e planul, îi zâmbesc eu pe jumătate. Și nu, nu mi-ai zis că ești mândru. Dacă-mi aduc bine aminte, ai zis „felicitări" și apoi ai bombănit ceva de Shane care o să fie un manager nasol.

— Nu-mi plac schimbările, chicotește el, timid.

— Cui îi plac? ridic eu din umeri. Nu-ți face griji. Nu-l lăsăm pe Shane să se apropie de biroul ăla. Ți-am promis că o să te ajut cu interviurile de angajare. O să găsim un manager și mai bun decât mine.

— Mă îndoiesc, zice tata ursuz, și să fiu a naibii dacă nu crește inima în mine când îl aud, parcă uit și să respir.

— Hei, măcar înlocuitorul meu nu o să aibă cazier, spun eu, ca să mai destind atmosfera.

— Care-i treaba cu Rusty, oricum? mă întreabă tata, uitându-se la mine, suspicios. Are ceva cu tine sau ce vrea?

Oftez și îi spun adevărul. O bună parte din el, cel puțin. Sunt niște chestii pe care nu i le-aș spune tatălui meu. Dar a înțeles ce s-a întâmplat. Cum m-a abordat Randall în bar. Cum mânia și băutura peste măsură m-au împins în sufrageria lui și cum i-am traumatizat familia. I-am zis și despre amenințările și certurile care tot au loc de atunci.

— Dă vina pe mine pentru că i-am distrus familia, recunosc eu. Și cam asta am făcut...

— Bărbatul ăla și-a făcut-o cu mâna lui.

Tata pare rece și nemilos. Randall are face bine să nu-l întâlnească pe vreo alee întunecată prea curând.

Stăm în tăcere ceva timp. Îl las să proceseze toate informațiile pe care tocmai le-a primit. Și atunci îmi dau seama că am luat-o pe drumul mai lung spre casă. Palmele mi se umezesc. Bănuiesc că asta e discuția pe care am tot amânat-o de când m-am întors acasă.

— Tu semeni cel mai mult cu mama ta, spune el, dintr-odată, fără să-și ia, totuși, privirea de la drum. Știu că nu v-ați înțeles. Dar jur că ești fix ca ea, când era tânără. Era foarte nebună pe atunci.

Mă las pe spătarul scaunului, uitându-mă pe fereastră la căsuțele pe lângă care trecem.

Îmi vin în minte imagini cutremurătoare și neclare cu mama. Devin și mai tulbure pe zi ce trece, detaliile se estompează.

— A schimbat-o mult familia. Cred că eu am schimbat-o primul, ca să fiu sincer. M-am întrebat mult în ultima vreme, știi, dacă i-am distrus entuziasmul, când am vrut să avem o familie mare.

— Nu înțeleg, îl fixez eu cu privirea.

— Era o femeie energică, plină de viață când am întâlnit-o. Și puțin câte puțin s-a stins. Nici nu știu dacă a conștientizat până când nu a dispărut de tot.

— Mi-am dat seama că era așa din cauza noastră, iar vocea îmi trădează emoția. Am presupus că nu ne place, că poate nu ne ridicam la așteptările ei.

Tata inspiră adânc, apoi oftează.

— Mama ta a suferit de o depresie postnatală dură după ce l-a născut pe Kellan. Apoi am aflat că era însărcinată cu Shane, iar asta parcă a ajutat un pic pentru ceva timp. Adevărul e că nu știu dacă și-a dorit atât de mulți copii pentru că eu i-am vrut, sau pentru că spera că următorul o va scăpa de boală. Că va aduce pe lume încă unul, și acesta o va vindeca.

Se uită la mine, plin de remușcări și tristețe, apoi continuă:

— Când l-a născut pe Craig, ceva s-a schimbat. Nu a mai avut depresie. Hormonii sau substanțele chimice care ar fi trebuit să intervină, să ajute femeia să se apropie de micuț — ei bine, își făcuseră, în sfârșit, apariția. Dar asta a făcut-o să se simtă și mai vinovată. Încercase atât de mult să formeze legături cu voi toți și se lupta constant cu depresia,

gândurile întunecate, iar apoi cu Craig a fost dintr-odată atât de ușor și...

Expiră istovit, cu privirea încă îndreptată spre drum. Până începe să vorbească iar, eu sunt anxioasă și deja cu nervii întinși la maximum.

— Doamne, Gen, nici nu ai idee cât de mult a sfâșiat-o că se înțelegea atât de bine cu Craig, când relațiile ei cu ceilalți erau atât de dificile. Îi era foarte frică să fie o mama rea, și a zdruncinat-o total. Nu a reușit să treacă peste faptul că vă traumatiza. Nu știu tot ce-i trecea prin cap lui Laurie, dar trebuie să înțelegi că nu a fost vina ei. Substanțele chimice din creierul ei sau lucrurile care au determinat-o să se comporte așa, alea erau problema. S-a urât pe sine cel mai mult.

Mă ustură ochii. Nu am privit niciodată din unghiul ăsta. Nu era subiect de discuție în familia noastră. Se simțea de parcă ne urăște, așa că noi asta credeam. Sau doar eu, cel puțin. Nu mi-a trecut niciodată prin cap că se confrunta cu o boală pe care nu era capabilă să o controleze și de care chiar îi era rușine. Probabil că i s-a părut mult mai ușor să nu mai încerce, să se îndepărteze de frica de a-și distruge copiii. Dar, Doamne, cât de mult am suferit toți din cauza asta...

Nimic nu ne poate schimba copilăria, toți anii ăia în care n-am avut o mamă. Durerea și chinul prin care am trecut când creșteam, gândindu-ne că nașterea noastră, o decizie la care noi n-am luat parte, a fost motivul pentru care ne-a detestat. Dar mărturisirea dureroasă a tatălui meu, acest detaliu nou și trist, schimbă cu mult ceea ce simt acum pentru ea. Cum o privesc acum.

Și cum mă privesc și pe mine.

29.

Evan

Se întâmplă ceva ciudat azi. Am o echipă de muncitori la o casă avariată de furtună, pe care o renovăm pentru o tipă înotătoare și, de la prânz, băieții s-au purtat ciudat. Îmi tot aruncă priviri pe furiș și aud bârfe. Oamenii tac când intru într-o cameră, dar simt cum mă privesc mereu. E destul de înfiorător. Fix ca-n scena de dinainte ca roboții se întoarcă la unison și să înceapă să-și nimicească ținta ghinionistă. Jur, dacă încearcă cineva să mă pipăie sau să-mi ia gâtul, eu iau un baros și dau direct sub centură.

În baia de la etajul doi, îl găsesc pe șeful de tură, pe Alex, și pe tipul care trebuia să pună cada, privind într-un telefon.

— Grady, sunt destul de sigur că ne-ai facturat pentru vreo treizeci de ore suplimentare la slujba aia din Poppy Hill, spun eu cu voce tare, iar tipul cu cada tresare și își bagă

mobilul în buzunar. Cum crezi că va reacţiona Levi când îi voi spune că eşti aici sus stând pe telefon, frecând menta?

— Mă descurc şefu', n-o să fie probleme. O să terminăm astea azi, îşi agită Grady degetul între cada, chiuveta şi toaleta care au mai rămas de instalat. Nu-ţi face griji.

E uimitor cât de drăguţi devin oamenii când tu le plăteşti salariile.

Îi fac semn şefului de tură să mă urmeze în hol. Eu am garantat pentru el când a primit slujba. Păşim într-unul dintre dormitoarele goale, unde îmi mijesc ochii.

— Ce dracu' au păţit toţi azi?

Ezită să-mi răspundă, îşi dă jos şapca şi se scarpină în cap, apoi şi-o aşază şi o răsaşază pe cap, sperând că n-o să mai aştept un răspuns. Mă face să-mi ies din minţi.

— Pentru numele lui Dumnezeu, ce s-a întâmplat? cer eu să ştiu.

— Da, deci, ăăă....

Dumnezeule mare!

— Păi, se zvoneşte că Genevieve a fost arestată pentru posesie de cocaină sau ceva de genul.

— Ce?

Pur şi simplu împietresc.

— Când?

— Aseară. Adică, lumea zice că transporta un kilogram de cocaină unui agent sub acoperire, dar ăsta nu e neapărat adevărul. După cum am auzit eu de la vărul meu care lucra aseară la bar, un poliţist a intrat şi i-a găsit droguri în poşetă, doar că ea spunea că nu era poşeta ei. Oricum, fata aia Trina a căutat-o după tot incidentul ăla.

Fir-ar să fie!

— Nu eram siguri dacă ai auzit, continuă Alex. Deci băieții...

— Da, OK, scutur eu din mână, ca să se oprească din vorbit. Întorceți-vă la muncă. Și spune-le să lase naibii telefoanele! Nu primește nimeni plată peste program că stați să vă bateți joc.

Trina.

Firește.

Ar fi trebuit să mă aștept la asta. Știm cu toții foarte bine în câte belele se bagă fata asta. Furia îmi arde gâtul, și mă învinuiesc pentru ce i s-a întâmplat. De ce oi fi crezut eu că s-o îndemn să se vadă cu ea ar fi o idee bună? Mai ales că Randall e pe urmele ei, încercând să găsească motiv s-o închidă. Dacă m-aș fi gândit puțin la ea și aș fi lăsat la o parte interesele mele, aș fi știut că aici se va ajunge.

La dracu'!

Nici nu e de mirare că a fugit de mine. Răsturnarea asta de situație era atât de previzibilă, încât îi mai rămânea doar să mă lovească cu o bâtă de baseball, doar doar oi sta departe de ea.

Și după cum s-a dovedit, cu toate eforturile mele de a-i demonstra că a exagerat și că nu se va întâmpla nimic daca vom fi împreună, i-am arătat din prima că avea dreptate. Eram atât de implicat în a-i explica și punctul meu de vedere, în a o face să se răzgândească, încât nici n-am stat să mă gândesc la consecințele de după, dacă totul avea să meargă prost.

Care idiot mai e așa de egoist?

Și nici nu e vorba de o consecință minoră. I-au pus cătușe. Probabil că a fost condusă afară ca o criminală, în fața

tuturor localnicilor și a turiștilor. A defilat prin secția de poliție și a fost înjosită de aceiași ticăloși care i-au tot spus că nu este bună de nimic toată viața ei. Probabil că-i venea să-și smulgă părul din cap.

Și eu am făcut-o să treacă prin asta.

Am petrecut tot acest timp încercând s-o conving că i-ar prinde bine și i-ar face viața mai ușoară. Ce glumă proastă!

Trec ore bune până să pot să plec de pe șantier, ca s-o văd pe Gen. M-am tot gândit toată ziua dacă s-o sun, dar, în cele din urmă, am decis că e de-a dreptul jignitor să port discuția asta la telefon, decât s-o fac în persoană. Sau poate sunt un laș care spera că dacă mai aștept, asta mă va ajuta să-mi dau seama ce să-i spun.

Parchez în fața casei ei și tot nu știu ce să-i zic.

Craig răspunde la ușă. Îmi face semn spre etaj, iar expresia lui îmi dă de înțeles c-o să am *nevoie de noroc.*

— E în camera ei.

Bat la ușă de câteva ori, apoi intru, după ce nu aud niciun răspuns. Gen e în pat, doarme, cu un halat de baie peste pijamale, iar părul ei e încă ud. Aș cam vrea să plec. S-o las să doarmă. Dacă amân momentul ăsta, poate mai fac rost de timp să încropesc ceva suficient de bun de spus. Dar apoi își deschide ochii și mă vede în dreptul ușii.

— Scuze, spune ea, buimacă, ridicându-se în fund și sprijinindu-se de tăblia patului. Nu am reușit să dorm prea mult la secție.

— Pot să revin.

— Nu, rămâi, spune ea și-și strânge picioarele, ca să-mi facă loc. Să înțeleg că știe deja tot orașul?

Având în vedere prin ce a trecut, nu arată rău. E un pic ameţită şi palidă de la oboseală, dar e bine. Însă asta nu mă ajută cu nodul din gât pe care-l simt din cauza vinovăţiei.

— Eşti bine? A încercat să se mai dea la tine?

Să arunc acum un cocktail Molotov prin geamul lui Randall s-ar putea să mă facă să mă simt mai bine.

— A fost bine. N-a fost mai rău decât statul la coadă la ghişeu, sincer, scutură ea din cap.

— Asta e tot ce ai de zis? Stai o noapte la răcoare şi acum ai prins umorul *sitcom*-urilor din anii '90?

Un zâmbet obosit îşi face loc pe buzele ei şi-mi frânge inima s-o văd aşa.

— Mă gândesc să fac un turneu prin închisoare cu ceva glume noi.

— Mai ştii ceva de Trina?

— Nup, ridică ea din umeri. Îi doresc numai bine. Dacă o duce capul, a plecat deja în Mexic.

Când deschid gura ca să mai zic ceva, mă opreşte.

— Putem să nu mai vorbim despre asta? Poate mai târziu, dar acum, nu vreau să mă mai gândesc la asta. A fost o zi lungă.

— Normal.

Mă ia de mână şi mă trage să mă aşez lângă ea, lângă tăblia patului.

— Hei, ştiu că nu ţi-am zis nimic, dar casa arată grozav. Aţi făcut o treabă excelentă cu renovările. Aproape că-mi pare rău că sunteţi pe terminate.

— O să-mi fie dor să te văd cum te plimbi prin casă în cămăşile tale de noapte din mătase, privindu-mă cum transpir.

— Ai o imaginație bogată, bufnește Gen în râs.

— Ah, nu erai tu aia? Probabil că era altă brunetă cu picioarele lungi și cu sâni mișto.

Mă înghiontește cu cotul în coaste.

— Voiam să spun că acum că ați terminat tata o va scoate la vânzare. Camera asta n-o să mai fie a mea. Și locul este atât de frumos acum, e și păcat să pleci.

— Avem o mulțime de amintiri bune în camera asta.

Îmi amintesc cum mă urcam la fereastra ei după ce toată lumea se culca. Și cum o scoteam în oraș tot pe acolo.

— Kellan și Shane au încercat să fumeze din iarba aia veche pe care au găsit-o sub parchetul din dressingul lui Shane.

De data asta, îi zâmbesc și ochii. Râsul ei e atât de reconfortant și mă înmoaie.

— Au vomitat ore întregi. Shane a jurat că nu mai vedea nimic.

Vreau să râd cu ea și să-mi amintesc de toate încurcăturile din care am scăpat basma curată în casa asta. De fiecare dată când ne țineam respirația sub pătură, atunci când făceam sex, în timp ce întreaga ei familie dormea la câțiva metri distanță. Când stăteam constant cu teamă că unul dintre frații ei ar intra peste noi și m-ar rupe în două dacă m-ar găsi peste ea. Dar eu mă gândesc că dacă situația ar fi fost diferită, ar fi putut să facă ani grei de închisoare din cauza mea.

Abia acum îmi dau seama că unele amintiri — fuga de polițiști sau de oricine am enervat în vreo noapte, bețiile de la 15 ani, iarba și chiulul de la școală — nu sunt atât de drăguțe precum păreau în liceu.

— Tata vrea să ne uităm de case împreună. Acum, că mama nu mai e, se simte copleșit.

Abia de aud ce-mi zice. Cad pe gânduri, le simt ca o pătură grea deasupra mea, iar mintea îmi e îngreunată de toate modurile în care i-aș putea face rău fetei ăsteia. Era fericită când s-a întors în Bay. Poate nu chiar atunci, că a fost înmormântarea. Dar dacă e să compar persoana care a apărut la primul foc de tabără cu persoana care stă lângă mine acum? Pare super obosită. La capătul puterii. Câteva luni prin preajma mea și deja am lăsat-o fără vlagă.

Și indiferent ce aș încerca să-mi spun ca să nu mă mai simt vinovat, ajung la o singură concluzie de necontestat: eu am adus-o în starea asta. Și dacă va apărea din nou vreo ocazie, sigur o voi face iarăși.

— De fapt, acum câteva zile am trecut cu mașina pe lângă o casă de pe strada Mallard. Cea albastră cu palmieri. E o casă mai nouă. Am căutat-o pe...

— Gen, spun eu și mă ridic în picioare. Aveai dreptate.

— Poftim?

Sunt destul de agitat și dau ture prin cameră. Cum să fac asta? Nu vreau să par nesimțit, dar poate că e oricum prea târziu pentru asta.

— Evan? mă strigă ea, îngrijorată.

— Ar fi trebuit să te ascult.

La dracu', de ce n-am ascultat-o? Mi-a dat o tonă de ocazii să îi respect dorințele și să stau departe de ea. I-am ignorat toate avertismentele și am sărit pe ea. Încet, mă întorc spre Gen, toată vinovăția și regretul clocotind și revărsându-se. Ce vină are ea, de mă are pe mine pe cap?

— Îmi pare rău, iubito!

— De ce? zice ea, din ce în ce mai alarmată.

— Ai avut dreptate. Nu putem fi împreună.

— Evan, își afișează ea o privire precaută, te comporți așa din cauza a ceea ce s-a întâmplat aseară? Nu ai pus tu cocaină în poșeta Trinei. Nu l-ai trimis tu pe Randall după mine. Nimic din ce s-a întâmplat azi-noapte nu a fost din vina ta.

— Dar eu te-am convins să mergi! E vina mea!

Ridic vocea de zici că are propria viață. Simt că nu-mi pot controla gândurile. Sunt frustrat și nervos că am lăsat să se întâmple asta.

— Nu sunt bun pentru tine. Îmi pare rău că mi-a luat atât de mult timp ca să îmi dau seama, înghit eu în sec și mă doare. Trebuie să stai naibii departe de mine.

— Nu vorbești serios, se dă Gen jos din pat. Înțeleg că te simți vinovat de tot ce s-a întâmplat, dar n-a fost vina ta.

— Nu face asta, mă dau eu înapoi, când încearcă să mă ia de mână. Mi-ai tot găsit scuze toată viața ta.

Frustrată, își dă ochii peste cap și oftează.

— Nu-ți caut nimic. Mi-era teamă să ies cu Trina pentru că nu știam dacă o să pot să mă abțin să nu mă îmbăt în preajma ei. Dar tu ai avut încredere în mine și ai avut dreptate. N-am băut deloc azi-noapte. Mi-a oferit niște praf, dar am refuzat-o. Tot ce am făcut apoi a fost alegerea mea. Am rămas în bar. Am acceptat să-mi lase mie poșeta. Aș fi putut să plec oricând.

Expresia ei îmi arată că e gata să se certe cu mine pe tema asta.

— M-ai apărat toată viața *mea*. Dar sunt mare acum, Evan. Nu am nevoie de un martir.

Apreciez ce încearcă să facă, dar nu o las. Așa încep obiceiurile. Mă iartă acum, mă va ierta și data viitoare. Și apoi încă o dată. Până când, încet încet, începe iar să revină la tiparele autodistructive de care s-a străduit atât de mult să scape. Ea a fost întotdeauna partea noastră bună.

O iubesc. Prefer să n-o mai văd niciodată, decât să fiu eu motivul pentru care se urăște.

— Ar trebui să rămâi la polițistul tău, îi spun eu, iar vocea îmi cedează puțin, înainte să devină din nou hotărâtă. E un tip decent și se va da peste cap ca să te facă fericită. E o persoană mai bună decât voi fi eu vreodată.

— Evan...

Observ cum își dă seama ce se întâmplă. Cum încearcă să mă oprească. Dar mă întorc cu spatele la ea.

— Evan!!

Ies pe ușă si cobor scarile. Practic alerg până la motocicletă. Trebuie să plec de aici înainte să mă lase curajul. Știu că se uită la mine de la fereastra dormitorului ei când mă îndepărtez de trotuar. Simt o durere îngrozitoare. Până ajung acasă, nu mai simt nimic. Nici măcar nu sunt sigur că sunt conștient.

E deja întuneric când mă așez pe veranda din spate. Norii acoperă stelele și fac cerul să pară mic și prea aproape. Cântecele greierilor și lăcustelor îmi fac capul țăndări. Sunt în stare de șoc. Nu prea mai știu de capul meu după tot ce s-a întâmplat.

O bere rece aterizează în poala mea. Cooper își trage un scaun lângă mine.

— Ai fost să vezi ce face Genevieve?

Îmi deschid berea şi iau o înghiţitură. Nu mai simt nici măcar gustul.

— Cred că m-am despărţit de ea, mormăi eu.

Mă fixează cu privirea, apoi mă întreabă:

— Eşti bine?

— Da.

Se pare că aş fi putut scuti pe toată lumea de durere dacă i-aş fi ascultat pe amândoi. Coop habar n-are ce zice când vorbeşte de Gen, dar oricât de mult urăsc când intră el la bănuieli, mă cunoaşte foarte bine.

— Îmi pare rău, îmi spune el.

— Nu-i fată rea.

Oamenii i-au făcut mereu viaţa un calvar doar pentru că încerca şi ea să se distreze. Poate pentru că dorinţa de a-şi trăi viaţa a stârnit invidie. Multor oameni le e frică să dea piept cu realitatea. Trece viaţa pe lângă ei. Dar Gen nu era aşa.

— Ştiu, răspunde fratele meu.

Când a plecat acum un an, relaţia dintre noi nu s-a terminat. Nu ne-am spus nimic. Ea a dispărut, dar noi am rămas pe loc. Chiar şi după ce au trecut luni întregi şi toată lumea mi-a spus să mă trezesc la realitate, nu am putut să renunţ la ce ne-a rămas. Era doar o chestiune de timp până când avea să vină acasă şi să ne reluăm relaţia. Doar că nu s-a întâmplat aşa. Ea s-a schimbat. Şi, deşi nu mi-am dat seama înainte, nici eu nu mai eram la fel. Am încercat să fim împreună, să umplem spaţiile goale, dar nu ne potrivim ca înainte.

— O iubeşti?

— Mai mult ca orice pe lumea asta, zic eu şi simt că nu mai pot să respir.

Ea e femeia potrivită pentru mine. Doar ea. Dar asta nu e de ajuns.

Cooper oftează.

— Îmi pare rău! Orice neînțelegeri aș avea eu cu Gen, tu tot ești fratele meu. Nu-mi place să te văd că suferi.

Noi doi am trecut prin multe anul ăsta. Mereu găseam motive să ne certăm. E obositor, sincer. Și mă simt singur. Noaptea asta îmi aduce aminte că orice s-ar întâmpla, ne avem unul pe celălalt.

— Trebuie să începem să ne înțelegem și noi ca frații, spun eu încet. Știu că treaba asta cu mama te enervează, dar trebuie să ne batem de fiecare dată când vine vorba de ea? Omule, nu vreau să mă ascund de tine. Nu-mi place să te mint când plec de acasă sau să mă strecor afară ca să vorbesc la telefon, ca să nu mă auzi tu. Simt că merg pe vârfuri prin propria casă.

— Te înțeleg.

Cooper mai ia o gură de bere, apoi ține sticla între palme, în timp ce briza aduce aerul sărat de pe plajă la noi.

Am petrecut atât de mult timp supărat pe ea. Presupun că am vrut să îi purtăm amândoi ranchiună. Mă cam simțeam lăsat pe dinafară.

— Nu încerc să te fac să te simți așa. Știam că nu erai pregătit să te împaci cu ea. Și e în regulă. I-am zis să nu-și facă speranțe. Ba chiar am avertizat-o că o să o dai pe mâna FBI-ului că l-a îngropat pe Jimmy Hoffa[1] în curtea ei dacă se mai întoarce pe aici.

---

[1] Activist dispărut în 1975, acuzat de dare de mită, manipulare, fraudă.

— Nu e deloc o idee rea. Știi tu, dacă o să avem vreodată nevoie de ea, tușește el, înăbușind un râset.

— Nu ți-am cerut să te întâlnești cu ea pentru că știu cât rău ți-a făcut data trecută. Am vrut să-i mai dai o șansă și ea te-a trădat. Ne-a trădat pe amândoi. Da, îmi era teamă că mă va face din nou să o vreau lângă mine. Încă mi-e să nu se întâmple asta. Nu sunt sigur că acest sentiment va dispărea vreodată. Dar trebuie să fac asta. Pentru mine.

— M-am tot gândit...

E atent la sticla udă pe care o ține în poală. Îi dezlipește eticheta.

— Poate că aș fi dispus să mă gândesc la o posibilă întâlnire cu ea.

— Serios?

— Ce naiba, își termină Cooper berea. Atâta timp cât sunteți și tu și Mac acolo. Ce se poate întâmpla?

Nu aș fi crezut vreodată c-o să se schimbe așa. Mă îndoiesc că s-a răzgândit după ce m-a ascultat pe mine. Cel mai probabil l-a ajutat Mac. Dar nu contează asta pentru mine. Nu prea mai avem pe nimeni. De astăzi, familia noastră a devenit și mai mică. Eu încerc doar să o adun din bucăți cât de mult pot. Dacă nu ne-am mai certa pe tema asta, ar merge treaba strună.

— Stabilesc eu când și unde ne întâlnim.

— Îți zic de pe-acum, totuși, mă avertizează el. Dacă vine să ceară vreun rinichi, va primi unul de-al tău.

30.

Genevieve

Sunt pe podea, în același loc în care m-am așezat când a plecat Evan. Privesc modelele de pe covor, zgârieturile de pe perete, încercând să-mi dau seama ce s-a întâmplat. Mă bag înapoi în pat, sting lumina și-mi pun pătura peste umeri, retrăind scena în mintea mea. Îmi amintesc cât de detașat era. Felul în care privea prin mine, atunci când ne uitam unul la celălalt. Nu puteam să ajung la el.

Oare chiar s-a despărțit de mine? Ieri aș fi spus că nu e capabil de o asemenea schimbare bruscă și crudă.

Nu-mi aduc aminte tot ce am vorbit, de parcă nu eram conștientă. Încerc să pun totul cap la cap și încă nu pot să-mi dau seama cum am ajuns să stau singură pe întuneric, cu o durere în piept care mă sfâșie.

A fost altfel când am plecat eu, anul trecut. El era încă aici. Ne gândim la „acasă" ca fiind un loc permanent. În siguranță într-o amintire. Neclintit. Veșnic.

Apoi m-am întors și am crezut că pot să-l păstrez acolo. Perfect și intact. Băiatul cu întotdeuna mai multă curaj decât stăpânire de sine. Dacă nu mi-aș fi permis să-l iau în serios sau să-l văd ca pe o persoană complexă, nu ar fi trebuit să răspund la întrebările astea grele despre sentimenele mele. Sau despre ce ar trebui să fac cu ele. Sau ce se întâmplă când fata rea și băiatul rău se maturizează.

Acum nu-mi mai oferă posibilitatea asta. A luat el decizia grea pentru amândoi. Doar că eu nu eram pregătită. S-a scurs timpul, iar eu am rămas aici, singură.

De ce mi-a făcut una ca asta? M-a făcut să-mi pese iar de el, să-mi testeze limitele și să-mi las garda jos, doar ca să plece?

Doare, la naiba!

Mai mult decât am crezut că e posibil.

Și nu pot decât să mă gândesc la cum ar fi stat situația acum. Dacă n-aș fi fost atât de căpoasă la început. Dacă nu aș fi pus atâtea obstacole în calea noastră. Dacă aș fi fost mai deschisă, ne-am fi găsit, oare, până acum, drumul spre noi?

Nu știu.

Nimic nu mă ajută să adorm. E trecut de unu dimineața și eu încă mă holbez la tavan. Apoi, aud un sunet și încremenesc.

La început, nu sunt sigură ce s-a auzit. Poate trecea o mașină și avea muzica dată tare? Poate de la vecini? Pentru o clipă, mi-o ia inima la galop, gândindu-mă că poate e Evan care se urcă la fereastra mea.

Dintr-odată, aud o lovitură în fereastra dormitorului meu.

Puternică și pătrunzătoare. Îngheț de panică pentru o secundă, înainte să-mi aprind lampa de pe noptieră și să alerg la fereastră. Acolo văd lichidul spumant care se scurge pe geamul meu și cioburi maro de sticlă, împrăștiate pe pervaz. Arată a rămășițele unei sticle de bere.

— Târfa dracului!

Rusty Randall e jos, pe gazon, nu prea poate să-și țină echilibrul, și abia de îl văd în lumina strălucitoare a lămpii stradale. Se clătina, vorbind aproape incoerent, cu excepția câtorva dintre cuvinte.

— Ticăloasa aia de nevastă-mea! Fosta nevastă!

Mai mârâie ceva de genul *„nu mă lasă să-mi văd copiii"* și *„nenorocita mea de casă"*.

Pe pat, mi se aprinde telefonul și mă năpustesc spre el ca o nebună.

Kayla: *Știu că e târziu, dar am vrut să te avertizez. A trecut Rusty pe aici. E beat și nervos. Ferește-te de el!*

Casa Kaylei este chiar în josul străzii. Călătoria războinică a lui Randall a fost scurtă. O oprire în plus în drumul lui plin de resentimente. În noaptea asta, dintre toate nopțile, chiar nu sunt în dispoziție să-i accept mizeriile.

Din fericire, nici nu trebuie.

— Ce dracu' s-a auzit? intră Craig în camera mea, frecându-se la ochi și apropiindu-se de fereastra mea. Ăla te-a arestat pe tine?

— Tu ai făcut asta! urlă Randall din nou. Cretina pământului!

Eu și Craig ne întoarcem amândoi capetele când auzim scârțâitul, urmat de deschiderea ușii din față. Lămpile de pe veranda din față se aprind, luminându-l pe Randall. O secundă mai târziu, tatăl nostru iese în pantaloni scurți și un tricou și are o pușcă în mâini.

— Rahat! Tata-i nervos, zice Craig.

Și nu e singurul. Se mai aud câțiva pași, cineva coboară scările și se deschide iar ușa. Apoi Billy, Shane și Jay ies să stea în spatele tatălui nostru. Jay are 1.95 și și-a pus o bâtă de baseball peste umăr. Nici nu știam că el și cu Shane sunt acasă în seara asta. Cred că iar i-a dat Kellan afară, ca să stea cu vreo gagică.

Randall mormăie beat la tata. Nu aud ce zice, dar înțeleg esența după cum gesticulează.

— Nu-mi pasă că ai insignă! ridică tata vocea. Ieși dracului de pe proprietatea mea!

Când Randall nu se mișcă suficient de repede, tata trage niște gloanțe în aer ca să se facă înțeles mai bine. Asta îl face pe Randall să se dea înapoi, mârâind în drum spre mașina lui. Se pare că cei din clubul *Pune-te cu mine și vezi tu ce pățești* rămân neînvinși.

Craig și cu mine ne îndreptăm spre verandă la timp ca să-l vedem cum trece pe lângă noi.

— Tipul ăsta chiar e ciudat, spune Jay, intrând țanțoș în casă, de parcă a alungat întreaga armată britanică cu bâta lui.

— Ar fi trebuit să i-o bagi în fund, râde Shane, iar tata intră și el și pune arma în loc sigur.

— Conduce beat, spune Craig. Ar trebui să-i spunem șerifului.

— O să-l sun, zice tata, apoi mă privește. Ești bine, micuțo?

— Da, sunt în regulă.

Aprind luminile din sufragerie, apoi ne așezăm toți pe canapea.

— Mă uitam de sus la voi, adaugă Craig, cu un zâmbet mare și tâlâmb pe față. Eram aproape sigur c-o să-l împuști pe ăla.

Tata se lasă pe spătarul scaunului, făcând o grimasă.

Mă lupt cu un val de furie și cu puțină vinovăție.

— Îmi pare atât de rău, tată! Habar n-aveam că va apărea aici. Kayla mi-a trimis un mesaj când era deja în față, mi-a spus că a fost și la ea. Se pare că nu l-a primit în casă.

— Aha.

După o clipă, se duce să se așeze pe scaunul mare de piele.

— Cred că voi mai sta treaz puțin ca să mă asigur că lui găgăuță ăla nu-i mai vin idei.

— Dar care-i treaba cu tipul ăla?

Craig așteaptă răspuns de la oricare dintre noi.

— Adică... ceva tot s-a întâmplat, nu?

Billy îmi întâlnește privirea.

A fost destul de nasol să discut asta cu tata. În niciun caz n-o să-i zic și fratelui meu mai mic.

— Haideți, tântălăilor, înapoi în pat, le spune tata băieților.

— Nu mai pot să dorm acum, se foiește Shane la capătul canapelei. Sunt plin de energie. O să mai stau și eu treaz. Voi fi pe verdanta din față cu pușca, în caz că se mai întoarce.

Jay își dă ochii peste cap, apoi încuviințează, semn că mă compătimește.

— Hai să mergem.

— Ei, haide! pufneşte Craig. Eu nu aflu niciodată chestiile importante. Gen?

Vrea de la mine ori permisiunea să mai stea, ori răspunsuri la întrebarea de mai devreme. Dar eu doar ridic din umeri:

— Îţi zic eu când mai creşti.

— Nu eşti deloc amuzantă, ridică el degetul mijlociu.

Jay îl ia pe Craig de braţ şi apoi îi strânge şi pe ceilalţi, împingându-i pe Billy şi pe Shane în sus pe scări, spunând *ora de culcare, copii*. Asta îi aduce şi mai multe degete mijlocii, şi un *lasă-mă dracu'* de la Billy. Rămân cu tata şi-l privesc cu atenţie. Spre meritul lui, el a rămas remarcabil de prietenos acolo, având în vedere că un bărbat cu probleme ţipa obscenităţi la adresa fiicei sale şi arunca sticle în pereţii casei. În timp ce pumnii lui strânşi şi degetele albe sugerează că ar vrea să se întindă din nou spre puşcă, îşi drege doar glasul ameninţător, apoi ia telefonul în mână.

— Mă duc să vorbesc cu şeriful, se ridică el din scaun şi mă pupă pe creştet. Mergi la culcare, puştoaico. Am eu ac de cojocul lui.

Uneori, o fată are nevoie doar de tatăl ei. Al meu e destul de mişto.

31.

Evan

O visez. E unul dintre visele alea ciudate când ești pe jumătate treaz, pe care îl am după ce am tot deschis și închis ochii de câteva ori, ca să evit razele soarelui pe fața mea. Nu e chiar vis, cât e o amintire a ceva ce nu s-a întâmplat niciodată, ceva vag, care dispare înainte să mă pot agăța de el. Dar suntem împreună. Când, în sfârșit, mă trezesc, îmi amintesc că nu mai trebuie să dorm ca să-mi opresc gândurile. Am lăsat-o să plece. Și visele sunt tot ce mi-au rămas.

Mă întorc pe o parte și iau telefonul de pe noptieră ca să văd cât e ceasul. Am o grămadă de mesaje de la Gen. Îmi ia puțin să trec prin toate, însă nu prea le înțeleg, fiindcă le citesc de la coadă la cap. Cele mai recente apar primele, așa că mișc din deget până ajung la ele.

Gen: *Randall a venit la mine azi-noapte.*

Gen: *Urla din grădina din față.*
Gen: *A aruncat o sticlă de bere în geamul meu.*

Asta mă trezește de-a binelea.

Gen: *Tata l-a alungat cu pușca.*
Gen: *Te rog, trebuie să vorbim.*

Mă dau jos din pat și arunc pe mine primul tricou și pantalonii scurți care-mi pică în mână.

Gen: *Nu te-aș fi rugat asta dacă n-ar fi fost important.*
Gen: *Lucrurile s-au schimbat. Hai să ne întâlnim la locul nostru de îndată ce primești mesajul ăsta. Îmi datorezi măcar atât.*

Deja regret cum am abordat situația ieri, mai ales acum, când știu prin ce a trecut. M-aș fi putut comporta mai bine. Mai grijuliu. Acum pare că îi e frică c-o s-o ignor, și nu asta a fost intenția mea. Am vrut să luăm distanță, destulă pentru amândoi cât să ne obișnuim să ne trăim viețile separat. Ca să poată să-și vadă de a ei, fără să mai intervin eu. Dar să mă implore, când e clar că are nevoie de ajutor? Asta e greu de digerat.

Ies pe ușă doar câteva minute mai târziu, direct pe alee și urc pe motocicletă. Când ajung pe poteca îngustă care trece printre copaci și spre plaja ascunsă, Gen e deja acolo, îmbrăcată cu o pereche de pantaloni scurți și un tricou roșu, lălâu. Stă pe o pătură chiar pe mal și privește valurile.

— Hei, spun eu, și-mi anunț prezența pe măsură ce mă apropii. Ești bine? Ce s-a întâmplat?

Nu se ridică, dar mă încurajează pe mine să mă așez lângă ea.

— Sunt OK. Bine că nu aveam pavelele scoase, că acum ai fi pus geamuri noi.

— Vorbesc serios, îi caut eu privirea, dar pare bine, poate doar puțin obosită. M-au îngrijorat mesajele...

— Da, își lasă ea capul în jos. Îmi pare rău, n-am vrut să te sperii.

— E în regulă.

Pentru că nu se uită la mine, îmi aplec capul, să-i întâlnesc privirea.

— Vorbesc serios. Suntem OK. Dacă ai nevoie de mine, vin, nu e nicio problemă.

După ce trage aer în piept, umerii i se mai relaxează. Desenează forme în nisip în timp ce-mi explică exact ce s-a întâmplat azi-noapte. Cum a venit nemernicul de Randall și a început să urle. Cum a ieșit Ronan West la el, de zici că erau într-un film.

— Apoi tata l-a sunat pe șerif și i-a spus să vină la secție. M-au adus și pe mine dis-de-dimineață ca să completez o cerere de ordin de restricție. Am stat ceva vreme pe acolo, cât am dat declarația, în timp ce șeriful Nixon l-a adus pe Randall. A fost arestat pentru conducere în stare de ebrietate și a fost pus pe tușă, explică ea, și se luminează la față, pentru că i s-a făcut dreptate. Va urma o investigație internă, dar tata zice c-o să fie dat afară.

— Foarte bine.

Era și timpul. Înțeleg de ce nu s-a întâmplat asta de la început, dar cel puțin se iau măsuri împotriva lui. Să sperăm c-o mai calmează și pe Gen.

— Deci înțelegi că nu tu i-ai creat lui toate problemele alea?

— Da, îmi aruncă ea o privire sarcastică.

— Te simți mai bine?

— Dacă asta îl ține departe de mine, sigur. Sincer, am obosit să mă tot gândesc la el.

— I-ai acordat mai mult timp decât merita.

— Exact.

Mă bucur că mi-a zis și sunt ușurat că e bine. Dacă aș fi auzit asta din gura altora, mi-aș fi făcut drum până la casa lui Randall și n-ar mai fi putut nimeni să mă oprească. Oricum, merită și ea să fie lăsată în pace. S-a tot luptat cu chestia asta de mai bine de un an.

Oricât de mult îmi doresc, nu știu, să o consolez, să-i țin companie, cu cât stăm mai mult aici, cu atât știu mai puțin ce să-i spun sau cum să acționez. Practic, m-am despărțit de ea aseară, așa că nu cred că mă vrea aici mai mult decât e necesar.

— Hai că eu plec, țâșnesc în picioare. Te las în pace.

Se ridică și ea, apoi spune:

— Dar n-am terminat. Nu te-am chemat aici doar ca să-ți povestesc de Randall.

Mi se strânge inima. Nu sunt sigur că mai rezist la încă o discuție despre noi. Noaptea trecută a fost brutală. Nici acum nu sunt sigur cum am reușit să plec ieri fără să cedez. Dacă trebuie să reluăm întreaga discuție, nu sunt sigur că o

să rămân la aceeași decizie. Nu m-am priceput niciodată să o refuz.

— Pe drum încoace, m-am oprit să beau o cafea cu Harrison.

Da, păi, uite adevărul.

Înăbuș un râset isteric. Chiar credeam că o să vină aici să ceară să ne împăcăm, după ce am îndemnat-o ieri să se vadă cu alt bărbat? Ce idiot sunt! Lui Gen îi merge bine. N-are nevoie de prostul de mine să îi îngreuneze viața. Dar e bine, de fapt. Mă scapă de toate dorințele și ideile prostești.

— E de încredere, precizez eu.

— Chiar e.

— Tot zevzec rămâne.

Bine, se pare că nu mă pot abține.

— Dar e drăguț, politicos. Probabil că-și sortează rufele murdare conform instrucțiunilor de îngrijire, deci nu trebuie să-ți faci probleme c-o să-ți micșoreze hainele.

— Ești atât de ciudat uneori, rânjește ea, mușcându-și buza când își întoarce privirea spre mine.

— Copiii voștri o să fie scunzi. Și are și un cap cam ciudat. Asta s-ar putea să fie o chestie ereditară. Ar trebui să-i dai la karate sau ceva. Să-i pui să facă box. Cu un craniu ca ăla, o să aibă nevoie să știe cum să se apere.

— Te oprești odată? scutură ea din cap, exasperată, și totuși veselă. I-am zis că nu mai putem să ieșim împreună.

Privirile noastre se întâlnesc.

— De ce ai făcut una ca asta?

— De-aia.

Zâmbetul ei e atât de molipsitor, că nu pot decât să-mi aștern și eu unul pe față.

— I-am zis că sunt îndrăgostită de Evan Hartley.

Inima mi-o ia la galop, dar reușesc să rămân calm.

— Ce ciudat! Îl știu pe tipul ăla.

— Da, da!

Văd o strălucire bizară în ochii ei, aproape că mă sperie.

— Mi-a luat ceva să-mi dau seama, dar se pare că sunt îndrăgostită de el de mult timp.

O parte din mine vrea să o arunc peste umăr și să uităm de tot, dar am ajuns aici cu un motiv.

— Păi și cocaina Trinei? Ai petrecut o noapte în închisoare din cauza mea, îi aduc eu aminte. Dacă nu era Randall cel care te-a arestat și dacă tatăl tău nu era prieten cu șeriful, poate că n-ai fi scăpat atât de ușor.

— Păi vezi tu, își agită ea degetul în aer, am decis să nu te bag în seamă.

— Chiar așa?

E atât de drăguță uneori.

— Pe bune, încuviințează din cap. Ți-am zis deja, mă bucur că am ieșit cu Trina. Mi-ai zis că trebuie să văd dacă pot să ies și să mă distrez, fără să-mi pierd controlul. Și am reușit. Mi-am demonstrat multe în seara aia. Și cum am mai zis și înainte, ce s-a întâmplat atunci nu a fost din vina ta.

Când expresia mea mă trădează și îi dă de înțeles că nu prea o cred, ea continuă:

— Putem să dăm vina unul pe altul pentru tot ce ni s-a întâmplat nouă până acum. N-o să iasă nimic. Nu ne ajută deloc.

— Mă îngrijorează că ce spui tu începe să aibă sens, înăbuș eu un rânjet.

— A trebuit să mă conving că m-am schimbat, cu adevărat. Și, în seara asta, am reușit. Și am făcut-o lângă tine. Și mai știi ce? Și tu te-ai schimbat. De când te știu eu, te-ai simțit inferior și asta te frustra. Luptai cu toată lumea pe o mie de fronturi, erai gata mereu să-i lovești pe alții, înainte să te lovească ei pe tine. Dar nu mai faci asta. Fie că-ți place sau nu, te-ai mai calmat de când ai mai crescut.

— Dumnezeule, duc eu o mână la piept. Țintești direct în inimă.

— Se cheamă maturizare. Treci peste! dă ea din umeri.

Nu știu de unde vine cu toată energia asta, dar nu-mi displace. E în viață, e fericită. Are aceeași ardoare de odinioară și e plină de viață. De parcă ar putea transforma nisipul în sticlă doar făcând cu ochiul.

— Noi, ca un cuplu, am crescut, continuă ea. Dar sper că putem crește puțin mai mult.

Zici că sunt legat la ochi, și ea mă plimbă în întuneric, iar eu o urmez, puțin îngrozit, dar cu ceva așteptări. Pune ea ceva la cale. Ceva și teribil, și incitant. E ca atunci când am privit-o prima dată sărind de pe dig, doar că acum mă ține de mână.

— Stau aici de ceva timp și m-am gândit....

Gen se apropie de mine și-și pune mâinile pe pieptul meu, iar eu tremur sub palmele ei. Știm amândoi ce-mi fac atingerile ei.

— Cred că ar trebui să te căsătorești cu mine.

— Chiar așa? zic eu, cu gâtul uscat.

— Și să facem o mulțime de bebeluși.

— O mulțime?

Nu-mi mai simt degetele. Sunetele oceanului se transformă în zgomot ascuțit în urechile mele, în timp ce pieptul meu se umple de un val de bucurie pură.

— Eu o să conduc hotelul lui Mackenzie, iar tu poți sta acasă, să ne crești cei șapte copii.

Rămân tăcut pentru o clipă, iar Gen mă privește pe sub genele groase. Apoi îmi dă o acadea roșie.

— Dacă vrei, spune ea poznaș, deși e complet sinceră. Eu doar te întreb.

Nici măcar nu sunt sigur dacă mă pot ține pe picioare. Dar nici prost nu sunt.

— Da, vreau!

Mă trage de tricou în timp ce se apleacă să mă sărute. Îmi ia câteva secunde să-mi revin din șoc. Dar creierul a început să-mi funcționeze din nou, am luat-o în brațe și am sărutat-o ca niciodată. Femeia asta, uimitoare și absurdă, habar n-are în ce se bagă.

— O să te saturi de cât de mult o să te iubesc, îi spun eu, dându-i părul la o parte de pe umeri. O să fii chiar dezgustată.

— Pun pariu că așa o să fie, își înclină ea capul, apoi încearcă să mă sărute din nou.

— Ascultă, rămân eu nemișcat. Nu mă înțelege greșit, ador planul ăsta. Orice ai fi mâncat la micul-dejun, continuă așa. Dar..., nici nu știu cum s-o zic. Știi tu, tatăl și frații tăi... sunt sigur că mi-au săpat o groapă pe aici pe undeva.

— Păi și fratele tău? Cui îi pasă? O să se obișnuiască ei cu ideea, sau poate că nu. Eu pe tine te vreau. Doar pe tine. În momentul de față, cam cred că mi se cuvine totul.

— Am impresia că fratele meu se va obișnui cu ideea mai repede decât am bănui.

Pentru prima dată în viața mea, văd viitorul mai clar. Mă cuprinde un sentiment de statornicie și siguranță. Permanență. Eu și Gen, căsătoriți și fericiți. Văd cum se simte să mă trezesc lângă ea, știind că nu se grăbește să iasă pe furiș, cu pantofii în mână.

— Pe bune, chiar facem asta? întreb eu, direct. Pentru că dacă te simțeai obligată să faci vreun gest măreț ca să mă câștigi înapoi, ai fi putut doar să-mi arăți sânii. Ți-aș fi cedat imediat, fără nicio îndoială.

Îmi mușc obrazul, apoi continui:

— Nu vreau să crezi că trebuie să ne căsătorim ca să demonstrăm că dragostea noastră e reală.

— Crede-mă, știam din clasa a șaptea că ești mort după mine, își afișează ea un zâmbet îngâmfat.

— Vezi!

Cu brațele în jurul ei, îi bag mâinile în buzunarele de la spatele, ca să o apuc de fund.

— Mă insulți, dar pe mine nu mă deranjează deloc. Masculinitatea mea este complet intactă. Aș veni după fundul ăsta oriunde.

De data asta, când se apropie să mă sărute, o las. Mă omoară când îmi mușcă buza. Deja nu mai simt nimic. În schimb, îmi duc brațele sub coapsele ei și o ridic, iar ea își înfășoară picioarele în jurul șoldurilor mele, în timp ce ne

sărutăm. Unde mi-o fi stat mie capul când m-am gândit că o să pot să trăiesc fără ea? Fără să-i ating pielea. Fără gustul ei pe limba mea. Felul în care inima îmi bate aproape dureros de repede când își duce degetele în părul meu și trage. *Doamne, cum e femeia asta!*

Pe măsură ce începe să respire mai greu, limba ei căutând-o pe a mea, îmi trec mâna pe sub tricoul ei și o apuc de sâni. Își arcuiește spatele, frecându-se de mine. Penisul mi-e întărit și dă să iasă prin fermoarul pantalonilor scurți, iar ea mă mușcă de barba țepoasă și-și trece limba pe gâtul meu.

— Stai, se dă ea jos din brațele mele. Treci pe bancheta din spate a mașinii mele.

— Știi, dacă vine poliția, o să ajungem amândoi la închisoare, o privesc eu.

— Poate. Dar îmi încerc norocul, mă sărută ea dulce pe obraz. Trebuie să mai fiu și rea din când în când, nu?

Mie îmi convine. Pentru că o voi iubi oricum.

Pentru totdeauna.

Sfârșit

Epilog

Genevieve

Caut în dulapul gemenilor o față de masă, când simt că mă ia cineva în brațe de la spate. Evan mă sărută pe gât. Pe sub tricou, își trece mâinile pe talia mea, le strecoară pe sub sutien și mă apucă de sâni. Îi simt erecția pe fundul meu.

— Te vreau, îmi șoptește la ureche.

— Nu te mai oprești.

E a patra oară în după-amiaza asta când m-a încolțit undeva prin casă, să-mi clarifice intențiile pe care le are.

— Cina va fi gata în curând.

Își plimbă o mână pe burta mea și ajunge în pantalonii mei scurți.

— Dar eu vreau să mănânc acum.

Un fior fierbinte mă străbate. Joacă murdar. De când am oficializat logodna, nu putem să ne ținem mâinile acasă. Noul joc preferat al lui Evan — pe care nu l-am descurajat

nici eu — este să vedem cât de aproape poate ajunge să mă seducă în public înainte să-i cer să se oprească.

Deocamdată, aproape am ajuns la limită.

— Ți-am mai zis că te iubesc? îmi șoptește el și îi simt degetele între coapsele mele. Iubesc mai ales partea asta.

— Mai ales? îi îndepărtez eu mâna și mă întorc spre el, încruntată.

— La fel! Voiam să spun la fel! Adică iubesc toate..., mă privește de sus în jos, părțile tale la fel.

— Pentru că ai zis asta — îmi bag mâna sub tricou și îmi desprind sutienul fără bretele, lăsându-l să cadă pe podea — nu o să port sutien la cină.

— Ups! apare Mac din hol.

Face o pauză, apoi se întoarce și dă să plece.

— Continuați. Eu nu sunt aici.

Cu un rânjet diabolic, Evan se apleacă și îmi ridică sutienul.

— Îl păstrez eu, îl bagă el în buzunarul din spate.

Dintre toate chestiile ciudate pe care le-a făcut vreodată, asta e cel mai cel.

— De ce?

— Vei afla tu, spune el și pleacă, mult prea mândru de el.

După ce am găsit fața de masă, mă întorc în bucătărie, unde Mac pune farfurii cu mâncare pe o tavă mai mare, ca să le ducă afară. Îi arunc cârpa lui Evan și îi spun să meargă să pună masa pe verandă.

— Deci care este scorul? mă întreabă Mac.

— Sincer, am pierdut numărătoarea.

Pun salata de cartofi într-un castron mare, apoi scot morcovii prăjiți din cuptor.

Avem o cină în aer liber în stil bufet suedez în seara asta. Câțiva dintre prietenii noștri, împreună cu Riley și mătușa lui sunt deja afară, pierzând vremea. Steph tot glumește că ne sărbătorim logodna așa, dar chiar nu e cazul. E mai mult o sugestie spontană pe care a făcut-o Evan, care n-a scăpat încă de tendințele lui impulsive.

— Eu câștig, zice el în timp ce scot tacâmurile din sertar.

— Vă mai zic o dată — anunță Cooper, din mijlocul bucătăriei.

— Coop, oprește-te, își dă Mac ochii peste cap și ia tava cu diverse salate.

— Nu, mi-ar plăcea să mă repet. Dacă aflu că faceți sex în patul meu, o să vă scot patul în curte și o să-i dau foc.

— Frățioare, râde Evan, ce te face să crezi că aș vrea să îmi fac de cap în camera ta? Am auzit și eu ce faci tu acolo.

Pentru asta, Mac îi dă una peste cap.

— Doar ca să știi, continuă Cooper în timp ce Evan fură o felie de castravete și o bagă în gură. Am făcut sex cu ea pe tejgheaua aia. Distrează-te!

— Dumnezeule! se cutremură Evan. Știu că mă confunzi cu o oglindă, dar nu avem același penis, omule. Ține-l pentru tine.

În ultima vreme, tot face mișto de noi. Ne tachinează în legătură cu fericirea noastră de proaspăt logodiți. Că suntem prea tineri ca să ne căsătorim și că o să ne plictisim repede unul de celălalt și că o sa ne afundăm în scutece de bebeluși. Totuși, nu ne deranjează. Așa cum i-a spus Evan lui Cooper

când i-am anunțat, știam că vom rămâne împreună până la adânci bătrâneți. Întotdeauna am știut.

În timp ce Mac și Evan merg pe veranda din spate, îmi pun mănușile de cuptor pe blat și îi arunc lui Cooper o privire piezișă. El se încruntă când mă vede.

— Ce? spune el, parcă în apărarea lui.

— Încă nu ți-ai cerut scuze pentru ziua aia, îi zâmbesc eu dulce.

— Pentru numele lui Dumnezeu, serios că nu o lași baltă?

— Serios că nu.

Acum câteva zile, Cooper și cu mine ne-am plimbat pe plajă și am purtat o discuție. Trebuia să fi făcut asta de mult. Și nici nu a fost nevoie de niciun îndemn de la Evan sau de la Mackenzie. Viitorul meu cumnat și cu mine eram suficient de maturi încât să știm că trebuie să ne împăcăm. Așa că i-am cerut scuze că am fost o influență proastă pentru Evan în trecut, în timp ce Cooper mi-a cerut scuze că m-a încolțit la muncă și mi-a spus că sunt o persoană oribilă. Apoi mi-a oferit din nou privilegiul de a fi prietena lui. Am râs de el și l-am anunțat că, dacă vrea, într-adevăr să fie prietenul *meu*, va trebui să-mi ceară scuze în fiecare zi până la nuntă, oricând va avea ea loc. Am ajuns la ziua patru acum, iar eu mă distrez de minune.

— Bine! zice el, enervat. Îmi pare rău că ți-am zis să ne lași dracului în pace și că nu mai suntem prieteni.

— Mersi, Coop! îi ciufulesc eu părul. Apreciez.

Mac aude schimbul nostru de replici și râde pe sub mustăți.

— Lasă-l mai ușor, Gen. A promis c-o să se comporte frumos de acum încolo.

Mă gândesc puțin, apoi zic:

— Bine. Te eliberez de obligația de a-ți cere scuze în fiecare zi.

Își dă ochii peste cap și se duce să-și ajute fratele.

— Ai nevoie de ajutor?

O aud pe Alana din dreptul ușii glisante. Pare destul de entuziasmată să participe și ea, dar asta nu prea-i stă în caracter. Îmi smulge bolul cu salata de cartofi din mână.

— De ce te comporți ciudat? mă holbez eu la ea.

Lângă mine, Mac se uită spre verandă, peste umărul Alanei.

— Îl evită pe Wyatt. Se uită urât la noi acum.

Nu știu dacă să râd sau să oftez. Chiar dacă viața mea amoroasă s-a îndreptat, a Alanei e din ce în ce mai complicată.

— Ce i-ai mai făcut acum? întreb eu.

— Nimic, se încruntă ea, iar Mac ridică o sprânceană.

— Of, bine! Îmi fac un tatuaj pe încheietura stângă săptămâna viitoare, de ziua mea. Așa că am rugat pe cineva să-mi deseneze o schiță.

— Și? devin eu confuză.

— Acel cineva nu e el.

— Nu se poate așa ceva!!! exclam eu.

Chiar și Mac, care locuiește în Bay de vreun an, înțelege ce înseamnă asta. Wyatt e cel mai bun artist din oraș. Să te duci la altul pentru un tatuaj e o blasfemie.

— Am voie să aleg pe altcineva, susține Alana. De preferat cineva care nu crede că e îndrăgostit de mine.

— Atunci, presupun că nu poți să mergi nici la Tate, chicotește Mac, și ne punem amândouă pe râs.

Gura Alanei zvâcnește și pune repede jos salata de cartofi.

— Știți ce? Nu vă mai ajut! Vă urăsc pe amândouă!

Pleacă valvârtej, iar noi tot nu ne-am oprit din râs. Prin ușă, o văd cum trece pe lângă Wyatt și se alătură lui Steph și lui Heidi pe partea cealaltă a verandei, unde încearcă să se ascundă lângă balustradă.

— Ah, consecințele acțiunilor noastre.., remarcă Mac, încă râzând.

Ieșim din casă și începem să aranjăm mâncarea pe masă. O alta, pliabilă, e plină de diferite băuturi, și avem și câteva lăzi frigorifice lângă noi, pe podea. Cooper verifică friptura de pe grătar, iar Evan așază șervețelele lângă tacâmuri.

— Unde e Riley? întreabă el, aruncând o privire primprejur.

Arăt spre curte, unde Riley și cu Tate stau pe nisip și vorbesc despre navigație, total acaparați de subiect. Mătușa lui Riley, Liz, stă câtiva metri mai încolo, cu capul în telefon.

— Mi-a zis că-i place de o fată de la ora de biologie, îi șoptesc lui Evan, arătând spre Riley.

— Cine, Becky? Știu totul despre ea.

— Becky? Nu, mi-a spus c-o cheamă Addison.

Rămân gură cască.

— Aoleu! Devine un mic fustangiu!

Evan rânjește mândru.

— Bun! Lasă-l să testeze puțin apele. E prea tânăr ca să fie într-o relație.

Oftez și sunt gata să îi răspund, când observ cu coada ochiului o față nouă. Mă întorc spre el și trag aer în piept.

— Ce naiba? șuier eu spre Evan.

El e tot un zâmbet.

— Harrison! strigă el spre polițistul îmbrăcat cu pantaloni kaki și tricou polo, care se apropie de veranda casei Hartley. Mă bucur că ai venit!

L-a invitat pe *Harrison*? Și chiar îi spune pe nume, în loc să facă vreo glumiță deplasată.

— Evan, mârâi eu încet. Ce ai făcut?

— Calmează-te, iubito, îmi șoptește și el înapoi. Gândește-te la mine ca la zâna iubirii. Împart dragoste peste tot.

Ce dracu'? Abia de am reușit să diger cât de absurd a sunat asta, iar el deja se îndreaptă spre noul-venit. Îl urmez grăbită, pregătită să limitez daunele. Oare cât trebuie să-mi dau silința? Nu se știe.

Ajung lângă ei la fix, să văd cum Evan îl bate pe Harrison pe umăr și spune:

— Am tot vrut să vă fac cunoștință vouă.

Vouă?

Clipesc surprinsă în timp ce logodnicul meu nebun îl duce pe Harrison la mătușa lui Riley și începe să facă prezentările. Harrison și mătușa Liz? Asta e... genial, îmi dau eu seama. Pe măsură ce îmi trece starea de șoc, îmi vine în minte că asta ar putea fi considerată cea mai bună schemă din istorie. Aproape că sunt dezamăgită că nu m-am gândit eu prima la asta.

— Liz e, să zicem, cea mai bună asistentă de pe pământul ăsta! o laudă Evan. Sau, cel puțin, asta aud eu de la toate cunoștințele mele asistente.

Înăbuș un chicotit și adaug și eu:

— Harrison a dat odată jos un aligator de pe un acoperiș cu mâinile goale.

— Serios? Frate, trebuie să aud povestea asta—, spune Evan, uimit.

— Altă dată, îl iau eu de braț. Trebuie să așezăm mâncarea pe masă. Ne scuzați.

Și așa, lăsăm în urmă un Harrison ușor confuz și o Liz puțin amuzată să-și vadă de treaba lor.

— La naiba, domnule Zână a Iubirii, murmur eu când ne întoarcem în bucătărie. A fost o idee bună, se potrivesc perfect.

— Nu-i așa? mă aprobă el.

Tocmai ce luam ultimele condimente de care aveam nevoie din frigider, când se aude soneria.

— Deschid eu, se grăbește el spre ușă.

Am lăsat jos sticlele de ketchup și muștar, îmi șterg mâinile și mă duc să văd cine a venit.

În prag se află Shelley Hartley. Nu am văzut-o pe mama lui Evan de... nu știu câți ani. Arată bine, totuși. Ca și cum are grijă de ea. Părul ei nu mai e vopsit blond, ci șaten, natural. Pielea ei arată sănătoasă, iar blugii și maioul chiar acoperă toate părțile importante ale corpului ei.

Ultima dată când l-am întrebat pe Evan de ea, a spus că nu e gata să o aducă în peisaj. Până acum, după cum văd.

— Am făcut o plăcintă, ține ea în mână o tăviță învelită în folie. Bine, am mințit, spune ea și zâmbetul ei dispare. Am cumpărat-o de la magazin și am împachetat-o eu. Dar e un început, nu?

Evan încearcă din răsputeri să nu râdă.

— E grozav, mamă! Apreciem!

O pupă pe obraz și o invită înăuntru.

Cooper e și el în sufragerie când intră. Se oferă să-i ia plăcinta din mână. Deși nu reușește chiar să zâmbească sau să o pupe, îi face semn din cap.

— Mulțumim! spune el, brusc. Bine gândit!

După ușurarea de pe fața ei, gestul ăsta e mai mult decât a sperat Shelley.

— Mamă, îți amintești de Genevieve, mă bagă Evan la înaintare.

— Bineînțeles că da. Și, Doamne, ai devenit atât de frumoasă!

Mă trage într-o îmbrățișare strânsă.

— Evan mi-a spus despre logodnă. Sunt atât de fericită pentru voi! mă ține ea de brațe și se uită la fiul ei cu un zâmbet ciudat de arogant. Vezi, scumpule, nu ți-am zis eu? Predicțiile mele se adeveresc mereu. Întotdeauna mi-a plăcut de voi doi împreună, se întoarce ea spre mine. Chiar și când erați mici, eu am zis că se va căsători cu tine într-o zi, asta dacă știe ce e bine pentru el.

— Ce drăguț!

Simt că parcă mă lasă vocea de emoție.

— Doamne, și copiii voștri! face ea ochii cât cepele. O să aveți niște copii atât de frumoși, nici măcar nu-mi vine să cred!

Shelley plănuiește deja întâlniri de joacă cu nepoții ei și noi nici măcar n-am stabilit o dată pentru nuntă. Nu că am vrea să amânăm, dar cum urmează marea deschidere a hotelului The Beacon, e mai mare daraua să facem pregătiri acum.

Oricum, cred că tatăl meu încă neagă totul. E puțin supărat că l-am întrebat pe Evan dacă vrea să se căsătorească cu mine fără să fi vorbit cu el înainte — și e și mai speriat că fetița lui a crescut. E chiar mai rău că pleacă și Craig la colegiu săptămâna viitoare. Billy și Jay tot insistă că își va reveni la timp pentru nuntă. Mă rog, asta dacă Evan va supraviețui ritualului de umilire la care îl vor supune Shane și Kellan până când va

ceda sau se va ascunde de ei. Dar am încredere că logodnicul meu va rezista. Într-un fel sau altul, ne unim familiile și să le ia dracu' de consecințe! Nu stăm noi să ne uităm în gura altora.

După ce salutăm pe toată lumea, ieșim cu toții afară și începem să ne umplem farfuriile. E un eveniment foarte *casual.* Harrison și Liz par că se înțeleg bine, sunt prea ocupați să zâmbească și să discute ca să mănânce. Heidi și cu încă câțiva se strâng la balustradă și mănâncă din picioare. Riley bagă în el hot dogi și salata de varză pe trepte.

Între timp, gemenii stau la masă, lângă mine și Mac, iar Shelley s-a așezat în fața lor. Evan îmi strânge mâna pe sub masă. A tot fost îngrijorat în ultimele două zile. Încordat. Nu știam eu de ce, dar acum, văzând mulțumirea din ochii lui, îmi dau seama că ăsta e un moment important pentru el. De mult n-au mai stat toți trei la aceeași masă.

În ciuda faptului că am parcurs drumuri diferite ca să ajungem aici, datorită lor, ne-am primit toți a doua șansă.

O adiere răcoroasă ne flutură șervețelele de pe masă. Anotimpul se schimbă în Bay, s-a terminat vara. Mi se face pielea de găină și simt un fior mic pe șira spinării. Atunci îmi dau seama că simt curentul în spate. Evan îmi zâmbește arogant și-mi aduc aminte că nu port sutien. Acum, la prima masă cu mama lui. Iar sfârcurile mele sunt întărite.

Evan face un semn în aer cu degetele, ca și cum ar bifa. „Da, da, se văd foarte bine."

Mi-am făcut-o cu mâna mea.

— Deci așa o să fie de acum încolo, nu? mormăi eu pe sub mustăți.

Îmi ridică mâna și-mi sărută degetele.

— Mereu.

MULȚUMIRI

Unele povești se scriu mai greu decât altele, iar unele îmi aduc o bucurie absolută când le aștern pe pagină. Această carte se încadrează în a doua categorie — mi-a plăcut fiecare secundă pe care am petrecut-o scriind *Reputația fetei rele*, dându-le viață lui Genevieve și lui Evan. Povestea lor e despre eliberare, iertare, a doua șansă și dificultățile care vin la pachet cu renunțarea la trecut și încercarea de a fi o versiune mai bună și mai sănătoasă. Sunt atât de recunoscătoare tuturor celor care m-au ajutat să modelez lumea Avalon Bay și să aduc această carte în mâinile voastre: editorul meu, Eileen Rothschild și tuturor celor de la St. Martin's Press: Lisa Bonvissuto, Christa Desir, Beatrice Jason, Alyssa Gammello, și lui Jonathan Bush pentru o altă copertă incredibilă.

Kimberly Brower, un agent extraordinat și o fană înfocată, ca și mine, a serialului *Felicity*.

Ann-Marie și Lori de la Get Red PR, care m-au ajutat să răspândesc vestea despre această carte și seria Avalon Bay.

Fiecărui cititor, recenzent, blogger, utilizator de Instagram, Twitter, Booktok și susținător al cărților mele. Nu aș putea să fac meseria asta fără voi și vă voi fi întotdeauna recunoscătoare.

Și tuturor fostelor fete rele din întreaga lume, să știți că întotdeauna există o a doua șansă și posibilitatea de a o lua de la capăt.

Pentru comenzi și informații vă rugăm contactați:
Editura EPICA
Str. Vasile Lucaciu, nr. 115, sector 3
București, cod poștal 030693
Tel.: 031 0699705
E-mail: vanzari@edituraepica.ro
office@edituraepica.ro
Magazinul virtual și blog:
www.edituraepica.ro

La prețul de vânzare se adaugă 2%,
reprezentând valoarea timbrului literar ce se virează
Uniunii Scriitorilor din România
cont nr. RO65 RNCB 0082 0005 0872 0001,
BCR Sucursala Unirea, București

Tipar: ARTPRINT
Email:office@artprint.ro
Tel: 021.336.36.33

N-AR TREBUI SĂ FIE DIN NOU ÎMPREUNĂ. DAR OARE POT REZISTA DEPARTE UNUL DE CELĂLALT?

Când Genevieve West, altădată cunoscută drept o „fată rea", se întoarce acasă pentru a participa la înmormântarea mamei sale, e hotărâtă să se țină departe de fostul ei iubit, Evan Hartley. Relația lor a fost plină de suișuri și coborâșuri. Și de pasiune. Al naibii de multă pasiune... pe care Genevieve se străduiește din răsputeri să o uite.

Dar e imposibil să nu dea peste Evan în acest orășel de coastă, pe care odată îl cutreierau împreună. Iar în clipa când îl revede pe răvășitorul ei fost iubit, Gen își dă seama că Evan e la fel de dezlănțuit, de atrăgător și de irezistibil ca întotdeauna. Însă de data asta Genevieve e hotărâtă să schimbe foaia. Fără petreceri nebunești! Fără alte greșeli prostești! Planul ei este să rămână un timp în oraș, ca să-și ajute tatăl să se ocupe de afacerea familiei. Și, imediat ce tatăl ei își va găsi un alt ajutor, Genevieve are de gând să plece.

Evan are cu totul alte intenții. Conștient de chimia dintre el și Genevieve, lui îi este clar că sunt meniți să fie împreună, însă rămâne să o convingă și pe ea de același lucru — chiar dacă, pentru a reuși, va trebui să se schimbe și el. Dar e cu putință să scapi cu adevărat de o reputație proastă? Totul se poate îndrepta atunci când îi acorzi cuiva o a doua șansă? Genevieve și Evan vor afla în curând răspunsul la aceste întrebări.

Laude pentru cartea *COMPLEXUL FETEI CUMINȚI*

„Un roman plin de pasiune și de iubire inocentă. Această poveste cuceritoare, ce pledează pentru a-ți asculta inima, va face deliciul romanticilor convinși." —*PUBLISHERS WEEKLY*

„Cu un talent inegalabil, Elle Kennedy creează universul unui orășel de coastă — univers minunat, complicat, plin de tensiuni interumane și de întorsături de situație." —L. J. SHEN, autoarea bestsellerului internațional *Cum să furi o inimă cu un sărut*

„Elle Kennedy ne oferă încă o carte sexy, care dă dependență!" —TIJAN, autoarea seriei *Intrușii*

www.edituraepica.ro

COVER DESIGN AND ILLUSTRATION BY VI-AN NGUYEN

ISBN: 978-606-9713-58-7

Ficțiune contemporană pentru tineri. +17 ani

EPICLOVE